

Nuôi Dưỡng Bạo Vương

Contents

Nuôi Dưỡng Bạo Vương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	22
12. Chương 12	23
13. Chương 13	26
14. Chương 14	27
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18: Chương 18	32
19. Chương 19: Chương 19	34
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22	38
23. Chương 23: Chương 23	40
24. Chương 24: Chương 24	41
25. Chương 25	43
26. Chương 26	45
27. Chương 27: Chương 27	46
28. Chương 28	48
29. Chương 29	50
30. Chương 30	52
31. Chương 31	55
32. Chương 32: Ngoại Truyện: Sở Dục	57
33. Chương 33	59
34. Chương 34	62
35. Chương 35	64
36. Chương 36	66
37. Chương 37	68
38. Chương 38	71
39. Chương 39	73
40. Chương 40	75
41. Chương 41: Chương 41	77

42. Chương 42	80
43. Chương 43	82
44. Chương 44	84
45. Chương 45	86
46. Chương 46	88
47. Chương 47	90
48. Chương 48	93
49. Chương 49	96
50. Chương 50	97
51. Chương 51	99
52. Chương 51	101
53. Chương 52	102
54. Chương 53: Chương 53	105
55. Chương 54: Chương 54	105
56. Chương 55	105
57. Chương 56	105
58. Chương 57	107
59. Chương 58	109
60. Chương 59: Chương 59	110
61. Chương 60	112
62. Chương 61	114
63. Chương 62	116
64. Chương 63	118
65. Chương 64: Ngoại Truyện :sở Phong Là Caca Tốt.	121
66. Chương 65: Ngoại Truyện : Mười Năm.	124

Nuôi Dưỡng Bạo Vương

Giới thiệu

Du Tử Khâm xuyên đến vương triều Cảnh Thiên. Có được một “đôi mắt” có thể nhìn thấu mọi việc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-duong-bao-vuong>

1. Chương 1

Trên bầu trời trong xanh, từng đám mây trắng mềm mại như những cục bông gòn đang lững lờ trôi. Tuy vẫn đang là mùa hạ, nhưng trời không nóng lắm, chốc chốc lại có một cơn gió nhẹ thoảng qua mát rười rượi, làm lay động cành hoa anh đào, rơi xuống những cánh hoa nhỏ bé, màu hồng nhạt. Một nơi mà có hoa anh đào nở vào mùa hạ thì chỉ có Đào Hoa sơn, ở đây hoa anh đào nở quanh năm, bao phủ cả vùng là một rừng

hoa anh đào với các màu sắc như trắng, hồng nhạt, hồng thắm,...Cũng không phải cả một ngọn núi chỉ có hoa anh đào, chỉ là cây này chiếm đa số nên lẫn át cả màu sắc của các loại cây khác.

Trên một vách núi của Đào Hoa sơn, lấp ló đằng sau những tảng đá to lớn ấy, lại có một ngôi nhà. Ngôi nhà được xây dựng dựa vào núi, tất cả có 2 gian nhà được xây dựng theo kiểu nhà cổ xưa của Trung Quốc, tuy không lớn bằng nhà của các vị đại phú thời bấy giờ, nhưng đối với một kẻ đến từ nơi “tắc đất, tắc vàng” như thế kỉ 21 thì không còn gì hài lòng hơn. hai gian nhà được xây dựng theo hình chữ L, phần còn trống làm sân, hiện tại cái sân ấy bây giờ đang phơi đầy những vị thuốc không biết tên. Gần vách núi có một cây anh đào lớn đang nở rộ, tỏa bóng cây to lớn rợp mát cả một vùng. Dưới cây là một bộ bàn ghế bằng đá, hiện đang có một người ngồi đấy vừa dùng bữa trưa vừa hóng gió.

Du Tử Khâm đang rất hài lòng về cuộc sống hiện tại của mình, đời trước vì hoàn cảnh gia đình mà nàng phải làm việc như một cái máy, với mong muốn dùng tất cả số tiền kiếm được mua một căn nhà, mở một tiệm sách nhỏ cho ba mẹ dưỡng già. Tuy bất ngờ bị xuyên tới đây nhưng cũng may tất cả tài sản của nàng mẹ đều biết, hơn nữa nàng còn mua bảo hiểm nhân thọ mà tên người thừa hưởng là ba mẹ nàng. Đừng hỏi tại sao nàng còn trẻ mà lại mua bảo hiểm nhân thọ, mạng sống con người rất mong manh, có thể chết lúc nào không biết. Tóm lại cuộc sống của ba mẹ không cần lo nữa. Nàng cũng không sợ ba mẹ sẽ đau lòng, có lẽ họ sẽ thương tâm một chút nhưng sẽ mau quên, huống chi còn có anh trai chăm sóc. anh trai nàng tuy không bằng ai nhưng được cái hiếu thảo, nhất định sẽ chăm sóc tốt ba mẹ.

Nàng xuyên đến đây cũng được 5 năm rồi, thân thể này hiện tại chắc khoảng 16, nàng cũng không rõ lắm vì lúc mới xuyên qua nàng không gặp được ai cả, chỉ có một mình tại ngôi nhà này. Đây có lẽ là nhà của vị tiên bối ẩn cư nào đó, nên mới xây dựng cách xa với trần tục như thế này. Có lẽ cô bé này có quan hệ gì đó với họ, nàng cũng không muốn nghĩ nhiều. Đã có một nơi như thế này thì nàng sẽ sống cuộc sống mà nàng mơ ước từ kiếp trước, một cuộc sống thanh thản qua ngày.

Dùng cơm xong Du Tử Khâm bắt đầu rửa chén bằng muối và nước ấm để nguội. Sau đó đem những vị thuốc đã khô vào nhà, những vị thuốc chưa khô thì di chuyển đến nơi nắng to au khô. Kiếp trước Du Tử Khâm không phải là bác sĩ đông y, chỉ là sau khi xuyên qua đây nàng đã tìm được rất nhiều sách thuốc trong nhà, có lẽ là của người nhà này. Có Thiên Y, Địa Y, Y Thảo, Mãn Lục Nhiên Y,...toàn những cái tên không hoa lệ. Lúc đầu chỉ ôm tâm lí giết thời gian, bây giờ thì trở thành sở thích của nàng, dù sao nàng cũng sống một mình, học chút y thuật để bảo vệ sức khỏe bản thân cũng không sai.

Sau đó nàng ra sau nhà để chăm sóc vườn rau, có đủ loại rau như bắp cải, rau đay, rau cua, cà rốt, có cả dưa leo, một giàn mướp,... tuy số lượng không nhiều, dù sao chỉ có một mình nàng ăn. đừng xem thường kĩ năng làm vườn của nàng, kiếp trước cuộc sống nàng mơ ước là như thế này nên nàng đã từng lên mạng tìm hiểu và tưởng tượng về nó nên cũng không xa lạ với việc làm vườn. Cách vườn rau khoảng 50 bước chân là một con suối nhỏ, nước chảy từ đỉnh núi xuống, chảy vào khe núi rồi dẫn xuống đây tạo thành một cái hồ nhỏ, thường được nàng dùng để tắm rửa, giặt giũ. cái người xây nên nơi này quả là biết chọn chỗ.

Sau khi mọi việc đã xong thì nàng bước vào nhà, đến chỗ cái gương lớn trong nhà và đứng đó. Không biết hôm nay tiểu Hiên sao rồi. Từ từ tấm gương lớn bắt đầu hiện ra hình ảnh, một lần vô tình nàng phát hiện ra bản thân có năng lực kì lạ này, không cần biết là mặt gương hay mặt nước, chỉ cần nàng muốn nàng có thể nhìn thấy diễn biến cuộc sống của bất cứ ai, bất cứ nơi đâu. Mới đầu nàng còn tưởng mình xuyên vào thần tiên nữa cơ, nhưng ngoài khả năng này ra thì nàng không còn khả năng nào khác, có lẽ nàng xuyên qua một người có siêu năng lực.

2. Chương 2: Chương 2

Hình ảnh một cậu bé khoảng 5 tuổi, mặc một bộ quần áo làm bằng gấm Vân La, đây là một loại vải tốt, thường được những gia đình thương nhân giàu có hay quan lại tầm trung sử dụng, nhưng tuyệt đối không phải là vật mà một tứ hoàng tử đương triều nên mặc. Đứa bé có ngũ quan xinh xắn, đôi mắt hẹp dài có vẻ hơi xếch lên một chút tạo nên vẻ sắc sảo, cái mũi nhỏ nhắn nhưng à thẳng, đôi môi nhỏ bé chúm chím đáng

yêu, rõ ràng là một tiểu oa nhi khả ái nếu như không có làn da tái nhợt không một chút máu, đứa bé ấy chính là Sở Hiên - tứ hoàng tử của vương triều Cảnh Thiên, cũng là vị hoàng tử ốm yếu không được sủng ái nhất.

Nhìn thấy cảnh tượng đang hiện ra, gương mặt Du Tử Khâm nháy mắt tái nhợt, Sở Hiên hiện tại đang nằm trong một bụi cây, nhìn cảnh tượng xung quanh Du Tử Khâm đoán là Sở Hiên đang ở trong Lan Uyển cung, nơi ở của Lan quý phi, cũng là mẹ ruột của Sở Hiên. Sở Hiên gương mặt đã tái nay còn tái hơn lộ rõ vẻ thống khổ, bàn tay đang đặt trước ngực chỗ trái tim, bầu chặt lại như để giảm bớt sự đau đớn, ngực liên tục phập phồng vì thở dốc. Những biểu hiện ấy cho thấy Sở Hiên đang phát bệnh.

Sở Hiên thuộc dạng thai độc, có nghĩa là bị người ta hạ độc khi còn đang ở trong bụng mẹ, hơn nữa lại sinh non, nên sức khỏe càng thêm yếu đi. Lúc biết mình sinh ra một con ma bệnh như Sở Hiên, Lan quý phi đã rất thất vọng, tuy là nam hài nhưng lại bệnh tật đầy mình thì không thể nào thừa kế ngôi vị được, vì vậy cũng không quan tâm điều trị cho sức khỏe của cậu bé, trầm độc trong cơ thể cũng vì thế mà tồn đọng trong cơ thể nhỏ bé ấy, hành hạ một đứa bé yếu ớt từ khi mới sinh ra đời. Quá đáng hơn, vì để hoàng thượng chú ý đến mình, Lan quý phi thường xuyên lấy Sở Hiên ra làm lí do, có khi là nói con nhớ cha, hay Tứ hoàng tử phát bệnh, thậm chí có lần Lan quý phi còn để cậu bé vào thùng nước lạnh leo vào giữa mùa đông để lấy lí do là tứ hoàng tử bị sốt. Hoàng đế lúc đầu cũng đến một hai lần, mỗi lần đều cùng Lan quý phi diễn trò an ủi gì đó rồi lại âu yếm nhau trên giường, bỏ mặc đứa con trai xem chút nữa đã mất mạng vì sốt cao.

Có lẽ là ông trời không có mắt, ba năm sau Lan quý phi có hỷ mạch, năm ngoái đã sinh ra cửu hoàng tử khỏe mạnh, kháu khỉnh, vị tứ hoàng tử năm xưa càng bị bỏ quên. Tại Lan Uyển cung, cung nhân đi qua đi lại tấp nập, hết sức bận rộn, tiếng nói cười khắp nơi. Hôm nay là lễ mừng một tuổi của cửu hoàng tử, Lan quý phi mở tiệc rất lớn, mọi việc đều phải được chuẩn bị chu đáo, không có một chút sơ sót nào, mọi người cười cười nói nói, làm gì còn ai để ý đến tứ hoàng tử đã biến mất từ sáng đến giờ không thấy, để mặc bóng dáng yếu ớt ấy trong bụi cây chịu đựng đau đớn tra tấn đến tận tim.

Du Tử Khâm càng xem càng muốn mắng người, nhiều người như vậy mà không phát hiện tiểu Hiên đang nằm đó sao, cung nhân làm gì mà không phát hiện chủ tử đã biến mất, ngay cả người làm mẹ như Lan quý phi tại sao lại có thể không quan tâm đứa con đang ốm đau của mình ở đâu mà giờ còn mở tiệc linh đình, ăn uống vui vẻ ? Các người có còn là người không? Du Tử Khâm càng tức thì càng lo lắng, hận không thể ngay lập tức đến bên Sở Hiên, nhưng làm sao được, năng làm gì có năng lực đó chứ.

Trông thấy hơi thở Sở Hiên càng ngày càng mong manh Du Tử Khâm càng gấp. Cầu trời có ai đó tìm được Sở Hiên, cầu trời có ai đó có thể cứu cậu bé, cầu trời... khi Du Tử Khâm cảm thấy tuyệt vọng thì lại nghe thấy có người nói chuyện.

- Ở đây có người sao? Di, là tứ hoàng tử, sao lại nằm ở đây?-trông thấy tình hình của Sở Hiên người đó đã biết không ổn, vốn định đi vào thông báo với quý phi nương nương, nhưng ngấm lại lại thôi. Có thông báo thì chưa chắc gì nương nương đã quan tâm. Thật vậy, Lan quý phi làm gì muốn tốn hơi sức vào một đứa con như vậy chứ, sớm muộn gì cũng chết, thì quan tâm làm gì, hơn nữa nàng đã có cửu hoàng tử. Suy nghĩ trong chốc lát người này liền bế Sở Hiên lên, đi thẳng về hướng thái y viện, ông chợt nhớ mình có quen với một vị thái y.

Cho đến khi nhìn thấy Sở Hiên đã thoát khỏi nguy hiểm Du Tử Khâm mới thở phào nhẹ nhõm. Nghe bọn họ nói chuyện thì Du Tử Khâm mới biết, người đàn ông kia là quản gia của ông chủ Phụng Y Đường, Hà Mộc, năm nay 40 tuổi, chuyên môn cung cấp thuốc cho hoàng cung, cứ 6 tháng một lần, ông lại vào cung và cung cấp thuốc, bởi thể nên cũng quen với vài vị thái y, có thể nói, thật may là đúng dịp gặp được ông, nếu không Sở Hiên có lẽ đã, thật may. Lặng lặng nhớ kĩ gương mặt Hà Mộc, Du Tử Khâm tự nhủ với lòng, một lúc nào đó, nàng sẽ trả ơn cho người này. Có lẽ Du Tử Khâm chưa nhận ra, trong tiềm thức nàng đã coi Sở Hiên như người thân của mình. Nhưng giờ không nói đến việc đó nữa, sau khi nhìn thấy Sở Hiên nằm nghỉ ngơi trên chiếc giường của mình, Du Tử Khâm quỳ lạy nhìn khuôn mặt tái nhợt của cậu bé một lát sau đó ra khỏi phòng, đã chiều rồi, nàng nên đi chăm sóc ruộng thuốc của mình.

3. Chương 3

Sáng sớm, dù là mùa hè thì trời vẫn có một chút khí lạnh, xung quanh yên tĩnh chỉ nghe được tiếng những con chim chào mào, sơn ca, đỗ quyên ríu rít, tạo nên một khúc nhạc tuyệt diệu của thiên nhiên. Trên căn nhà dựa vào vách núi, Du Tử Khâm hiện đang đứng trước tấm gương trong phòng, ngắm nhìn gương mặt nhỏ bé, đáng yêu của Sở Hiên một cách trìu mến, dịu dàng. Sau sự kiện phát bệnh kia thì cũng không có xảy ra điều gì đặc biệt nữa, nên Du Tử Khâm cũng yên tâm hơn.

- "Tiểu Hiên ở nhà ngoan nhé, một thời gian sau ta sẽ về, nhớ phải tự chăm sóc bản thân cho tốt, không được chạy lung tung nữa, phải ăn uống đầy đủ, uống thuốc đúng giờ biết không!" - Du Tử Khâm cứ mãi lẩm bẩm nói một mình. Bên kia chiếc gương, đứa bé ấy vẫn không phản ứng, đôi mắt cứ trơ ra, nhìn về một phía xa xăm nào đấy không biết tên, gương mặt không một chút biểu cảm, dường như đầy tuyệt vọng, mà hình như đã từ lâu, nó đã không còn hy vọng điều gì nữa rồi.

Du Tử Khâm lòng đau như cắt, nó chỉ mới có 5 tuổi thôi, sao lại có vẻ mặt đó chứ, đã 5 năm rồi, từ khi nàng bắt đầu quan sát Sở Hiên cũng 5 năm rồi, lúc đầu chỉ là tò mò về cuộc sống của hoàng tộc mà thôi, nào ngờ bây giờ lại lún sâu như vậy. Tuy nhiên, thử hỏi một đứa bé như vậy làm sao nàng có thể không thương, không xót cho được. Lúc nào nàng cũng nghĩ giá mà Tiểu Hiên có thể nghe thấy lời nói của nàng, giá mà tiểu Hiên biết được sự tồn tại của nàng, biết được trên đời này vẫn có một người yêu thương mình, chắc tiểu Hiên sẽ vui lắm.

- "Tạm biệt nhé tiểu Hiên" - sau đó nàng từ từ li khai khỏi phòng.

Cứ 2 tháng Du Tử Khâm sẽ xuống núi một lần, mục đích là để mua thêm lương thực, thực phẩm, không thể có chuyện thức ăn rơi từ trên trời xuống phải không, để có tiền mua thức ăn nàng thường đến những hiệu thuốc lớn trong trấn bán được thảo, nàng luôn trồng những loại thuốc quý để có thể vừa nghiên cứu, vừa bán được với giá cao hơn. Trên đường đi nàng cũng sẽ chữa bệnh cho người dân, một mặt để kiếm thêm thu nhập, một mặt để nâng cao tay nghề, học phải đi đôi với hành chứ.

Phải mất gần như cả ngày để có thể xuống núi được, từ căn nhà có một cầu thang bằng đá dẫn xuống núi, nói đúng hơn đó là phần của ngọn núi bị người ta đẽo, khắc hay đập gì đó thành bậc thang, vì có những cục đá thật to nằm ven bậc thang nên không cần lo về vấn đề an toàn. Nói chung nàng nhất định được bảo vệ.

- "Để xem, sau khi xuống núi thì oải đi ngang qua Đào Hoa thôn, sau đó đến trấn trên bán thuốc, lại quay về Đào Hoa thôn mua thức ăn, sau đó quay về gặp tiểu Hiên"- Vừa đi Du Tử Khâm vừa quyết định lịch trình sắp tới của mình. Nói chung thì không nhiều nơi để đi lắm, nhưng muốn xong chắc cũng mất khoảng 1 tháng. Chỉ là nàng không hề biết, trong lúc nàng đi đã xảy ra một chuyện lớn, chuyện này cũng đã mở đầu cho cuộc sống nuôi dưỡng bạo vương của nàng.

*****_ _ _ _ _" _ _ _ _ _*****_ _ _ _ _

Kinh thành Lâm An của Diêm quốc (đó là tên nước ạ, hồi đầu giờ quên mất vấn đề này)

Đường phố rộng lớn, người người đi lại tấp nập, trải dài khắp con phố là những gian hàng với những tiểu thương đang rao bán. Nhà cửa khang trang, cao lớn, có nhà còn xây theo kiểu lầu các dùng để làm thanh lâu hay khách điểm.

- "Này nghe tin gì chưa, hình như tứ hoàng tử qua đời rồi"

- "Cái gì? Sao lại qua đời? "

- "Thì cách đây mấy ngày, chẳng phải Lan quý phi đưa thao hai đứa con trai đi ngắm hoa anh đào ở Đào Hoa sơn sao? Nghe nói tứ hoàng tử bị phát bệnh tại đó, bỏ mình luôn rồi!"

- "Thật sao?"

- "Cuối cùng cũng không thoát khỏi cảnh phải chết, thật tội nghiệp"

- "Tội nghiệp cái gì, đã là một con ma bệnh thì sớm muộn cũng phải chết thôi"

- "Phải đó"

=====

Một cậu bé đang cố hết sức lết đi trên đường cái, gương mặt tái nhợt, đôi môi khô nứt, bộ y phục rách rưới đến nỗi không còn nhận ra nó được làm từ gấm Vân La. Đây chính là người được bàn tán mấy ngày qua tại kinh thành, người mà mọi người ai cũng cho rằng đã chết - tử hoàng tử Sở Hiên.

Sở Hiền đã mệt mỏi lắm rồi, mấy bữa nay cậu cũng gặp không ít người qua lại nhưng họ không hề có ý định giúp đỡ cậu, cậu thấy mệt mỏi quá, thật mệt, nếu cứ thế này mà chết có lẽ cũng không sai, trẻ con hoàng tộc thường trưởng thành rất sớm, nên cậu có thể nhận biết xung quanh như thế nào, càng như vậy cậu càng cảm thấy thế giới này quá ghê tởm, quá đáng ghét, cậu không muốn sống ở nơi như vậy nữa.

Ai? Giọng ai vậy? Nghe thật êm ta, sau đó cậu rơi vào một cái ôm ấm áp, thật thoải mái. Cứ như thế, ý thức Sở Hiền từ từ chìm vào bóng đêm.

Khi đi lên trần trên bán thuốc nàng nghe, được tin tứ hoàng tử đã phát bệnh bỏ mình, lúc đó nàng cảm giác mọi thứ cứ như sụp đổ, tiểu Hiên của nàng đã chết, tiểu Hiên bé nhỏ tội nghiệp của nàng đã chết, nàng làm sao có thể tin được đây, đứa bé mà nàng quan tâm suốt 5 năm trời giờ đây đã từ bỏ cuộc đời đầy đau khổ, tủ nhục. Nó thậm chí còn chưa biết sự có mặt của nàng, ông trời thật không công bằng.

Kêu hồi lâu mà không thấy Sở Hiên có phản ứng gì, nàng biết có chuyện không ổn, đưa tay đến mạch môn của cậu, may quá, chỉ là quá mệt mỗi công thêm lâu ngày chưa ăn uống gì mà lên cơn sốt. Cũng may là không phát bệnh, nếu không thì nàng không biết phải làm sao, các vị thuốc quý thì bán cả rồi, muốn lấy thuốc thì không về kịp.

6

- " Du cô nương đang nấu thuốc à? Có cần lão phu giúp gì không? " -Người vừa lên tiếng là Tề Lương, người ta thường gọi là Tề lão, nhà lão ở Đào Hoa thôn, Tề lão và Tề phu nhân sinh được hai đứa con trai, người anh tên Tề Bằng, người em tên Tề Thành, cũng may không đặt tên Tề Thiên, nếu không chắc nàng sẽ không nhịn được cười , cả hai đều đã lấy vợ nhưng vẫn chưa có con. Hai năm trước lúc nàng xuống núi đã vô tình cứu được Tề Bằng khi bị rắn cắn, sau đó mỗi lần xuống núi cũng giúp đỡ hai ông bà cụ điều dưỡng sức khỏe, nên cả nhà họ Tề đều coi nàng như ân nhân, đối đãi rất nhiệt tình, lần này vì cấp bách nên nàng đã đưa tiểu Hiên đến nhà Tề Lão. Tề lão không hỏi thêm gì đã đồng ý cho nàng ở lại. Lúc đó đúng là không cứu lầm người.

- " Không cần đâu ạ, cháu cũng sắp nấu xong rồi" -Du Tử Khâm đáp.

Tề lão cho rằng nàng sợ làm phiền nên lập tức nói : " Có cái gì cần cô nương cứ việc mở miệng, đừng khách sáo."

- " Vâng ạ bá bá đừng lo, nếu thật sự cần giúp cháu nhất định sẽ nói, cháu chẳng lẽ lại khách sáo với nhà bá sao?" - Vừa nói còn vừa làm vẻ mặt khoa trương.

Tề lão thấy vậy cũng tin là nàng không cần giúp thật, lúc này mới cười hài lòng, chuẩn bị đi chăm sóc vườn rau. Sau khi tề lão đi, Du Tử Khâm lại nhìn vào ấm thuốc, chốc chốc lại dùng quạt quạt vài cái. Thời gian khoảng một ly trà, thuốc cũng không sai biệt lắm liền bắc xuống, đổ ra chén rồi bưng vào phòng cho Sở Hiên.

*****+++++= = = = =

Cả người vô lực, mệt mỏi, đầu óc hơi choáng váng, tuy nhiên cơ thể cũng thật thoải mái do được tắm rửa sạch sẽ chứ không khó chịu như mấy hôm trước, đó là cảm giác của Sở Hiên khi tỉnh dậy. Cậu hé đôi mắt đen lúng liếng nhìn xung quanh, đây rõ ràng không phải hoàng cung, tất nhiên rồi, họ làm sao có thể mang cậu quay về đó nữa chứ, có người đã cứu cậu, là ai, là cái người có giọng nói êm tai kia sao, tại sao người đó lại cứu cậu? Đang suy nghĩ thì cửa phòng phát ra tiếng kêu kéo, sau đó từ từ mở ra.

Bước vào cửa là một cô nương trẻ tuổi, mặc bộ quần áo màu lam nhạt, gương mặt không được coi là xinh đẹp, nhưng lại rất thanh tú, làn da trắng ngần mịn màng là ưu điểm lớn nhất, đôi môi đầy đặn mềm mại phớt hồng hiện ra trên làn da trắng hồng càng thêm nổi bật. Nhưng Sở Hiên chỉ mới 5 tuổi làm sao cảm nhận được những cái đó, cậu chỉ cảm thấy khi người này bước vào, liền cho người ta cảm giác thật nhẹ nhàng thoải mái,có chút ấm áp.

Khi nhìn thấy sở Hiên đang mở to đôi mắt tròn xoe nhìn mình, trên mặt cô nương ấy liền hiện lên vẻ vui sướng, hạnh phúc. " Tiểu Hiên tỉnh rồi à, cảm thấy sao rồi có thấy chỗ nào không khỏe không? Tiểu Hiên sao vậy? Sao không nói gì hết?" Cô gái ấy đến bên Sở Hiên, để chén thuốc sang cái bàn bên cạnh, lấy tay sờ trán cậu sau đó hỏi tới tấp.

Thấy tiểu Hiên vẫn cứ nhìn mình mà không nói tiếng nào, Du Tử Khâm cũng không miễn cưỡng, nàng biết, một đứa trẻ đã trải qua nhiều chuyện như tiểu Hiên không dễ gì chấp nhận người khác, hơn nữa đây cũng là lần đầu chính thức gặp mặt của cả hai không thể đòi hỏi tiểu Hiên có gương mặt niềm nở với mình ngay được. Nhưng không sao, nàng tin mình có thể bước vào lòng của tiểu Hiên.

- " Không sao, đừng lo lắng, con đã an toàn rồi, từ nay ta sẽ bảo vệ con, không để ai làm tổn thương đến con nữa đâu" Nói xong chăm chú nhìn Sở Hiên nhưng cậu chẳng đáp lại lời nào, chỉ dùng đôi mắt tròn xoe mà nhìn nàng. " Uhm. ta tên là Du Tử Khâm, con có thể gọi ta là cô" Thử lỗi cho nàng, dù cơ thể nàng chỉ mới 16, 17 nhưng dù sao kiếp trước nàng cũng đã 25, xuyên qua 5 năm, tuổi tâm lý cộng lại cũng 30 rồi, bây giờ mà kêu một đứa bé 5 tuổi gọi nàng là tỷ tỷ thì cứ thấy sao sao. Trông thấy tiểu Hiên vẫn chỉ nhìn mình mà không nói gì, nàng khẽ thở dài, không sao, ngày tháng còn dài." Uống thuốc thôi." Dùng động tác thật nhẹ nhàng dìu Sở Hiên dậy, sau đó từng muỗng từng muỗng đút thuốc cho cậu. Trong cả quá trình Sở Hiên thật nhu thuận uống thuốc, nhưng cũng không nói lời nào. Đút xong, đỡ Sở Hiên xuống giường rồi nói:" con nghỉ ngơi đi, để ta đi nấu chút gì cho con ăn". Nói xong li khai khỏi phòng. Ánh mắt Sở Hiên vẫn cứ nhìn chăm chú bóng dáng của nàng đến khi nó khuất sau cánh cửa mới thôi.

Gương mặt hạnh phúc lúc này là sao, là vì cậu đã tỉnh lại sao, tại sao lại dịu dàng với cậu như vậy, tại sao lại tốt với cậu như vậy, tại sao lại nói sẽ bảo vệ cậu, điều đó là thật sao, tại sao người đó lại biết tên cậu.

Là đứa trẻ được sinh ra trong hoàng tộc nên Sở Hiên không dễ dàng tin tưởng người khác, hơn nữa chính cha mẹ ruột còn làm hại mình kia mà. Tuy nhiên, trong đầu cậu cứ mãi hiện lên dáng vẻ hạnh phúc của Du Tử Khâm khi mới bước vào cửa, cậu tỉnh lại, người đó thật sự hạnh phúc vậy sao.

Tuy trong lòng nhiều nghi vấn nhưng Sở Hiên vẫn không tỏ vẻ gì, ngày ngày vẫn ngoan ngoãn uống thuốc chỉ là sẽ không nói một lời nào. Sau 5 ngày tĩnh dưỡng, Sở Hiên cũng đã khôi phục sức khỏe, cũng đã đến lúc Du Tử Khâm tạm biệt cả nhà Tề lão, cùng với Sở Hiên về Đào Hoa sơn. Có lẽ là do 5 ngày chăm sóc nhiệt tình của Du Tử Khâm, lúc nàng hỏi tiểu Hiên có muốn đi Đào Hoa sơn không, cậu bé đã gật đầu một cái, tuy vẫn không nói gì, nhưng điều đó cũng đã làm cho Du Tử Khâm rất vui vẻ, suốt ngày cứ cười mãi. Qua ngày hôm sau, Du Tử Khâm và Sở Hiên cùng nhau lên đường, cả hai ngồi trên cái xe bò do Tề Thành đánh xe, cũng không còn cách nào khác, vì nàng còn đem theo 2 bao tải lớn lương thực mà nàng mua ở Đào Hoa thôn. Chỉ có gia đình Tề lão là biết chỗ ở của nàng, lúc nào cũng giúp nàng mang lương thực lên trên núi. Lúc trước nàng cũng quan sát gia đình Tề lão rất lâu mới cho họ biết chỗ ở, một nơi tốt như vậy, nàng sợ sẽ có người sinh tâm địa xấu, nhưng người nhà Tề lão là người tốt nên sau khi biết còn đề xuất đưa lương thực lên núi giúp nàng, để nàng không cần xuống núi thường xuyên, dù sao leo núi cũng rất mệt.

Suốt đường đi, nàng cứ nắm tay Sở Hiên suốt, lúc đầu còn sợ cậu sẽ giẫy ra, nhưng cậu lại để yên cho nàng nắm, chỉ là gương mặt có hơi đỏ hết sức đáng yêu, khiến nàng muốn hôn một cái nhưng không dám, cái gì cũng phải từ từ, nhanh quá sẽ dọa đến cậu bé.

5. Chương 5

Đặt 2 cái bao tải lớn thức ăn xuống, sau đó Tề Thành liền cáo từ, từ chối lời mời ở lại dùng cơm chiều của Du Tử Khâm, đùa sao, bây giờ mà không xuống núi chắc tối nay mình ở lại đây quá. Du Tử Khâm cũng không kiên quyết giữ lại, nàng cũng còn nhiều việc để làm, tỷ như dọn dẹp hai cái bao tải này như thế nào, sắp xếp cho tiểu Hiên ra sao, nấu bữa tối...vâng vâng, chà thật là bận rộn. Quay lại nhìn tiểu tử kia đang nhìn chằm chằm mình, nàng liền tặng cho cậu nhóc một cái mỉm cười thật tươi, chỉ thấy cậu nhóc không tỏ vẻ gì nhưng lại quay đầu đi nơi khác, không biết có phải đang ngượng ngùng không.

Lúc đi lên đỉnh núi qua cái bậc thang bằng đá tưởng như dài vô tận kia, Sở Hiên đã phải giật mình một lúc, thì ra Đào Hoa sơn còn có một nơi như vậy, thật đẹp, từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy mỗi màu hồng hòa lẫn với màu trắng của sắc hoa, chẳng những như vậy, đường đi lên đỉnh núi cứ cách 10 bước lại có một cây hoa anh đào, gió thổi nhẹ nhẹ làm cho cánh hoa bay bay, bay đến gần cậu sao đó sượt qua vai cậu, xung quanh không hề nghe thấy tiếng người, có chăng cũng chỉ là tiếng gió thổi khua mấy cành cây đang đưa kêu rì rào, xào xạc, hay tiếng mấy chú chim màu xanh xanh, nâu nâu hót líu lo. Không biết có phải do được sống thoải mái tự do không mà mấy con chim này đặc biệt không sợ người. lúc đi ngang qua những cây anh đào mọc ven bậc thang đá, những con chim ấy chệch trên cành cây, thấy người đi tới cũng không hoảng sợ bay đi, còn nghiêng đầu nhìn ngó, sau đó kêu chip một tiếng. Nơi đây đúng là bồng lai tiên cảnh.

Từng là con cháu hoàng gia nên lực trấn định cũng hơn người khác, khi lên đến nơi cậu cũng không còn cảm giác kinh diễm nữa, chỉ quan sát ngôi nhà một lát rồi quay đầu chăm chú nhìn vào nữ tử nói sẽ chăm sóc mình kia. Bất gặp gương mặt tươi cười như gió xuân

của nàng khiến cậu có cảm giác không được tự nhiên. Khẽ xoay đầu sang một bên, sau khi thấy nữ tử không nói gì thì lại quay đầu lại nhìn chăm chú. Tự hỏi, liệu mình có tin người này được không, tuy thái độ nàng ta rất tốt, biểu hiện cũng thật tâm, nhưng một người thiếu nữ sống ở nơi cách xa trần thế như thế này lại biết mình khiến cho cậu cảm thấy nghi ngờ. Dù cho sống ở kinh thành cũng hiếm người biết được cậu, huống chi.

–” Tiểu Hiên, tiểu Sở Hiên, lại đây giúp cô một tí” Một tiếng nói làm cậu chợt hoàn hồn, chạy nhanh lại chỗ Du Tử Khâm. ” Mau giúp cô đem những thứ này vào hầm băng” (cái này đọc truyện khác mọi người cũng biết rồi nên mình không giải thích nhiều, nó được dùng thay thế tủ lạnh và chỉ những người giàu có thời xưa mới có) nói rồi đưa tay chỉ vào những loại thực phẩm nhỏ như bắp cải, hay rau cỏ linh tinh gì đó, còn

nàng thì đem những thứ nặng hơn như thịt heo, thịt bò,...Tuy là thực phẩm dùng trong nửa năm nhưng chỉ là phần của hai người nên cũng không nhiều lắm.

Đến lúc trời vừa tối thì cả hai cũng làm xong. Du Tử Khâm không quan tâm đến hình tượng mà ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc, tiểu Sở Hiên thấy vậy cũng học tập theo, cậu cũng rất mệt mỏi nhưng trong tâm lại cảm thấy rất vui vẻ, vì đây là lần đầu tiên có người nhờ cậu làm một việc gì đó, cậu có cảm giác như mình được cần đến. Quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ấy đỏ bừng, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, Du Tử Khâm liền bảo cậu:” Cô dẫn con đi tắm nhé, sau đó cô cháu mình cùng ăn cơm.” Sở Hiên không nói gì nhưng lại nhẹ gật đầu một cái. Du Tử Khâm đứng dậy, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Sở Hiên dắt cậu đến con suối nhỏ sau nhà. Sau sự phản đối không có hiệu quả của Sở Hiên, Du Tử Khâm đã tắm cho cậu làm cho tiểu Sở Hiên của chúng ta vừa xấu hổ vừa giận nhưng không thể nói gì.

Tắm cho Sở Hiên xong Du Tử Khâm cho cậu mặc bộ trung y của mình hồi 5 năm trước trên thân khoác thêm cái áo choàng bằng da hổ rồi mới dẫn cậu đi phòng bếp, trong lòng nhủ thầm, phải mau cho tiểu Hiên mấy bộ quần áo mới được, hình như mình còn mấy cuộn vải mới. Cả nơi này chỉ có hai người sống nên Du Tử Khâm không muốn để cậu ở một mình. Sở Hiên ngồi trên cái bàn nhỏ trong bếp, mắt nhìn Du Tử Khâm đang loay hoay làm bữa tối cho cả hai. Vì tối nay cả hai đều mệt mỏi nên nàng không làm một bữa ăn quá thịnh soạn mà chỉ làm mì xào thịt bò. Bắc chảo lên bếp, ỡ heo vào, sau đó cho thịt bò đã nêm gia vị vào xào sơ, cuối cùng ì và rau cải đã trụng qua nước sôi vào đảo vài lần, nêm thêm chút nước mắm, chút đường , sau đó cho ra đĩa thế là có ngay hai đĩa mì xào thịt bò thơm phức đến cả tiểu Sở Hiên mắt cũng sáng lên. Dù là con cháu hoàng gia nhưng cậu cũng không được ăn ngon như người khác, Lan quý phi chán ghét cậu, vì thế điều kiện sống cũng không bằng người khác.

Du Tử Khâm không có ý định ăn trong bếp mà thắp một cái đèn dầu, đem ra cái bàn đá dưới gốc cây anh đào trước sân để dùng bữa. Không biết là do khung cảnh tuyệt đẹp hay do tài nghệ của Du Tử Khâm mà Sở Hiên ăn thật sự ngon lành. Nhìn cái đầu nhỏ bé đang ra sức chiến đấu với đĩa mì thịt bò, Du Tử Khâm nở nụ cười nhẹ hỏi:” Có ngon không?” Tiểu Sở Hiên dừng ăn, đầu cũng không ngẩng lên, đôi má bắt đầu phớt hồng, chỉ gật nhẹ một cái xong lại tiếp tục ăn. Du Tử Khâm bật cười, tiểu Hiên nhà nàng thật đáng yêu mà.

Buổi tối, chăm chú nhìn đứa trẻ đang ngủ say trong ngực mình, Du Tử Khâm chợt thấy lòng mềm mại, đưa tay lên khuôn mặt của cậu vuốt ve thật dịu dàng:” Tiểu Hiên, cô nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt, nhất định sẽ bảo vệ con, tiểu Hiên ngoan của cô...”khẽ thì thầm vào tai đứa bé một lúc, sau đó cũng chìm vào mộng đẹp, nàng không hề hay biết, sau khi nàng ngủ, đôi mắt của đứa bé bên cạnh lại mở ra, nhìn nàng một cách phức tạp, hồi lâu sau mới chịu đi ngủ.

*****++++=====

Buổi chiều trên Đào Hoa sơn vẫn như mọi ngày, làn gió nhẹ cứ thổi qua làm cho con người ta cảm thấy thật khoan khoái. Đã 1 tháng từ khi tiểu Hiên đến sống với nàng, tuy vẫn không mở miệng nói chuyện với nàng nhưng thái độ thì đã tốt lên rất nhiều, sẽ không phản đối khi nàng muốn tắm cho cậu, buổi tối khi đi ngủ cũng chủ động nằm sát vào người nàng, những lúc cảm thấy không vừa ý cái gì thì mặt mày nhăn nhó với nàng đây cũng coi là một bước tiến lớn đi.

Du Tử Khâm đang gom những vị thuốc được phơi từ sáng vào, để vào trong kho thuốc của nàng, ngày mai lại tiếp tục đem ra phơi, còn tiểu Hiên thì đang chơi với mấy chú chim đậu trên cây hoa anh đào mọc ven bậc thang, không thể nói là chơi, mà cậu nhóc chỉ đang nhìn chăm chú vào lũ chim với vẻ rất thích thú. Sau khi Du Tử Khâm từ kho thuốc đi ra, lại nhìn thấy một cảnh tượng làm nàng kinh hoàng, Sở Hiên mãi đuổi theo con chim chích chòe mà không để ý dưới chân cậu là một tảng đá nhỏ, chỉ cần không để ý một chút sẽ vấp té, sẽ không sao nếu như chỗ cậu đứng không phải là chỗ bậc thang, một đứa bé mà ngã xuống thì sẽ có kết quả thế nào, không cần nghĩ cũng biết. Nhanh như chớp, Du Tử Khâm chạy đến bên cậu, ôm cậu vào lòng, cả người ngã mạnh xuống bậc thang, lăn long lóc, Du Tử Khâm cố dùng hết sức mình để cho cả hai dừng lại, tuy nhiên cũng phải lăn mấy chục vòng, Sở Hiên dường như vẫn còn hoảng sợ, mắt mở to nhìn vào Du Tử Khâm với vẻ không thể tin được, môi mấp máy như muốn nói gì, cuối cùng lại không phát ra tiếng. Du Tử Khâm cả người chết vật, tay chân sưng tấy, chảy máu khắp nơi, nhất là cái đầu, đổ máu như được tiền, nàng bắt đầu cảm thấy choáng váng, nhìn Sở Hiên trong lòng thấy cậu chỉ bị xây xát nhẹ thì yên tâm:” may quá con... không sao.... thật... may..” sau đó ý thức dần chìm vào bóng đêm.

Du Tử Khâm vừa ngắt, Sở Hiên như choàng tỉnh, vùng ra khỏi người nàng, ôm lấy Du Tử Khâm muốn nâng nàng dậy nhưng không được, lúc này cậu chợt cảm thấy khủng hoảng chưa bao giờ thấy, trong tim không hiểu sao rất đau đớn, tâm trạng như rơi xuống đáy vực, tay cậu lay lay Du Tử Khâm, cái miệng cứ mấp máy cuối cùng cũng phát ra tiếng:” cô... cô, tỉnh lại đi, cô cô, người nghe thấy con nói không, cô cô, tất cả đều là lỗi của con cô cô, người mau tỉnh lại đi, con xin người, huhu... người mau tỉnh lại đi, làm ơn đừng bỏ rơi con, huhu...”

Người này đối xử tốt với cậu như vậy, dịu dàng với cậu như vậy, giờ thì vì cậu mà tính mạng sắp không còn, cậu còn nghi ngờ gì nữa chứ. Thật ra từ lâu trong thâm tâm cậu cũng đã chấp nhận người này từ lâu rồi, chỉ là cậu không phát hiện ra. Khi Du Tử Khâm ngắt đi, nhìn cái đầu chảy đầy máu của nàng, cậu chỉ cảm thấy thế giới sụp đổ, không cần, cậu không muốn cô cô rời xa cậu, trong cái thế giới đầy chán ghét này, chỉ có cô cô là đối xử tốt với cậu, người sẽ dịu dàng ôm cậu, sẽ bật cười khi thấy cậu đỏ mặt, sẽ may áo mới cho cậu, sẽ vì cái mỉm cười của cậu mà cười hề hề cả ngày, nếu người đi rồi, cậu còn sống làm gì. Nếu người chết, cậu cũng sẽ đi theo người, sự ám áp người mang đến cho cậu, cậu sẽ không buông tha, cậu sẽ qua thế giới bên kia để lại tiếp tục nhìn thấy người, để người lại phải tiếp tục chăm sóc cậu dù người còn nguyên ý hay không.

Vẫn đang chìm trong đau thương chợt Sở Hiên ngẩng đầu, đứng rồi, kim sang được do Du Tử Khâm chế tạo, nó có tác dụng cầm máu thần kì, lần trước sau khi chế tạo thành công Du Tử Khâm đã biểu diễn trước mặt cậu.: ” Cô cô chờ con, con nhất định sẽ cứu người, người phải ráng lên, chờ con.” thật nhẹ nhàng đặt Du Tử Khâm xuống, sau đó chạy thật nhanh đến kho thuốc của Du Tử Khâm tìm kim sang được, trong đầu cứ lặp đi lặp lại, ” cô cô chờ con.”

6. Chương 6

Du Tử Khâm vừa mở mắt lập tức nhìn thấy một đôi mắt to tròn ngập nước đang nhìn mình khiến nàng cảm thấy rất bất ngờ, nàng quan sát Sở Hiên cũng 5 năm rồi, cho dù chịu ủy khuất ra sao, tên tiểu tử này cũng không hề khóc, lần này là làm sao vậy. Đưa tay lên khẽ chạm vào gò má cậu, dịu dàng vuốt ve:” Sao vậy, sao tiểu Hiên lại khóc, có chuyện gì sao? Nói cho cô, cô nhất định sẽ giúp con.” Không hỏi thì thôi, vừa hỏi thì những giọt nước mắt như tràn châu ấy liền lăn xuống, Sở Hiên đáng thương hề hề nói:

- ” Cô cô chảy rất nhiều máu, con sợ người sẽ bỏ đi không cần con nữa”- vừa nói vừa nhe răng thật đáng thương. Tuy hỏi Sở Hiên nhưng nàng không nghĩ nó sẽ trả lời, vì vậy điều này làm nàng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, tiểu Hiên chịu nói chuyện với nàng rồi, nó nói nó sợ nàng bỏ lại nó, điều này có nghĩa là gì, có nghĩa là nàng thành công rồi, thành công để tiểu Hiên chấp nhận nàng rồi. Vì quá vui mừng nên không để ý mà nàng đã đụng đến vết thương ngay miệng, oa thật đau a.

Lúc này Du Tử Khâm mới nhớ lại vụ việc khi nãy, nhủ thầm, uh ha, mình vừa mới bị té mà, lời nói của Sở Hiên khiến cho nàng ý thức được trên người mình có rất nhiều vết thương, thật TMD nó bây giờ mới thấy đau.

Nhìn thấy Du Tử Khâm vì đau mà nhăn cả mặt lại, Sở Hiên liền cảm thấy bối rối:” Cô cô có sao không, người đau lắm phải không, xin lỗi người, xin lỗi người đều là lỗi của con, cô cô, người đau lắm không, phải làm sao bây giờ!” Nhìn thấy Sở Hiên vì mình mà lo lắng đến như vậy Du Tử Khâm rất vui, dù sao đây cũng là người mà nàng yêu thương nhất ở thế giới này, nói đúng hơn là người duy nhất, nên bây giờ được đáp lại, tự nhiên nàng cảm thấy rất hạnh phúc. Tuy nhiên nàng ý thức được một vấn đề, tiểu Hiên vừa kêu nàng là ... cô cô, không ổn, cách gọi này làm nàng liên tưởng đến Dương Quá và Tiểu Long Nữ trong Thần Điêu Đại Hiệp, cuối cùng bọn họ chẳng phải yêu nhau sao, không được cách xưng hô này không hợp trong tình huống của nàng và Sở Hiên (thực chất là tác giả thích xưng hô cô cháu cho nó gọn

Sở Hiên bị lời nói của Du Tử Khâm làm cho sững sốt, gương mặt nháy mắt tái nhợt, trong lòng cảm thấy thật khẩn trương, tại sao lại không ỉn gọi người là cô cô, người tức giận rồi sao, tức giận vì mình nghịch ngợm mà khiến người bị thương sao, người chán ghét mình rồi sao, đừng mà, không muốn, làm ơn đừng như

vậy, làm ơn đừng bỏ rơi con, con hứa sẽ ngoan, sẽ thật nghe lời mà, làm ơn. Khi Sở Hiên chuẩn bị thốt ra những lời nói kia, thì lại nghe Du Tử Khâm nói:

- " Phải gọi là cô biết không, hơn nữa trong những việc như thế này, phải nói cảm ơn chứ không phải là xin lỗi."

Sở Hiên sững sốt, sau đó mừng rỡ gật đầu lia lịa: " Dạ! " Cô ơi, chỉ cần cô muốn, Tiểu Hiên nhất định sẽ làm, tiểu Hiên nhất định sẽ nghe lời cô, chỉ một mình cô thôi, cho nên xin người, đừng có không cần con có được không. Những lời sau Sở Hiên giấu trong tận đáy lòng, cậu thầm ra quyết định suốt cuộc đời này sẽ ở bên cạnh cô, sẽ bám lấy cô không buông vì trên thế giới này, ngoại trừ cô ra, tất cả đều là những kẻ ghê tởm, đáng ghét.

- " Tuy hôm nay có đổ chút máu, nhưng tiểu Hiên đã chịu gọi cô bằng cô thì phải mở tiệc ăn mừng, hôm nay cô sẽ nấu một bàn thức ăn thật ngon, đi thôi tiểu Hiên, đỡ cô đến phòng bếp"

- " Nhưng mà cô ơi..." - thần sắc Sở Hiên hơi do dự.

- " Mau lên, chúng ta đi mở tiệc thôi" "Rắc" ... " Ahhhh, cái lưng của tôi!!!"

- " CÔ ĐI NÀM NGHỈ NGAY LẬP TỨC CHO CON, KHÔNG TIỆC TÙNG GÌ HẾT!!!"

Vì vậy bữa tiệc ăn mừng thịnh soạn ấy ấy bị dời lại vì tiếng hét như chọc tiết heo của ai đó và sự uy hiếp của Sở Hiên, dời mãi, dời mãi.

*****=====*****=====

3 năm sau.

Trong 3 năm này, Diêm quốc xảy ra khá là nhiều chuyện, nghe nói hoàng thượng rất sủng ái Hoa phi nương nương, nghe nói cửu hoàng tử là người rất thông minh, 3 tuổi đã biết chữ, nghe nói Lan quý phi rất vui mừng lại nghe nói đại hoàng tử, nhị hoàng tử, tam hoàng tử đã đến thư phòng học tập, vâng vâng, tuy nhiên những chuyện này không hề ảnh hưởng đến cuộc sống yên bình của Du Tử Khâm và Sở Hiên.

Cánh hoa anh đào bay bay trong gió, tiếng chim hót líu lo hòa cùng với tiếng gió rì rào luôn là khung cảnh đặc trưng của Đào Hoa sơn. Du Tử Khâm đang ngồi trên chiếc ghế dựa bằng gỗ, tay cầm kim chỉ khâu vá vá liên tục, nhìn vào hình dáng thì biết Du Tử Khâm muốn may quần áo, hơn nữa là quần áo cho con nít. Sở Hiên thì tựa đầu lên đùi nàng, tay đang cầm quyển kinh thư gì đó nhìn chăm chú, chốc chốc lại ngước lên nhìn Du Tử Khâm, khi đôi mắt liếc đến thứ nàng đang cầm trong tay thì lại cười tủm tỉm, tiếp tục nhìn vào trang sách.

Khi Sở Hiên lên bảy, tự nhiên một ngày cậu đòi đi học, yêu cầu này không phải là quá

đáng gì nhưng Du Tử Khâm tự cảm thấy nàng dạy chữ cho cậu thì được chứ dạy cậu đối câu ngâm thơ gì gì đó thì...khó nói lắm. Mặc dù không nỡ nhưng vì thỏa mãn mong muốn của Sở Hiên, nàng gợi ý việc đưa cậu đến ở nhờ Tề gia, đăng kí học ở chỗ Trần phu tử trong thôn. Nhưng không ngờ cậu lại kiên quyết từ chối, còn thẳng thắn nghiêm trang nói với nàng:

- " Tri thức đều ở trong sách, phu tử chỉ là những người hướng dẫn cho người ta có thể dễ dàng hiểu được cuốn sách đó, nếu như có thể hiểu cuốn sách đó rồi, thì còn cần phu tử làm chi ạ! Cho nên con chỉ cần cô dạy chữ cho con là được rồi, mọi chuyện còn lại cứ để con lo."

Vì thế dưới yêu cầu của tiểu Hiên đáng yêu, Du Tử Khâm liền mua mấy cuốn kinh thi cho cậu tự nghiên cứu, còn mình thì chỉ dạy chữ cho cậu là được. Thật ra lí do thật sự là nàng không nỡ rời xa tiểu Hiên. Hơn nữa sau sự việc kia, tiểu Hiên bắt đầu dính lấy nàng như hình với bóng.

Buông kim chỉ xuống, vươn vai một cái sau đó vỗ vỗ cái đầu nhỏ nhắn đang tựa trên đùi mình kia : " tiểu Hiên, cô muốn đứng dậy!" Cái đầu nhỏ nhắn ấy liền ngẩng lên: " Cô muốn đi đâu ạ ?" Du Tử Khâm cười nói: " Cô đi phòng thuốc, định thuốc cho tiểu Hiên." Mấy năm nay nàng luôn điều trị cho Sở Hiên cố gắng loại bỏ chất độc khi có từ trong bụng mẹ của cậu. Lúc đầu có thể nói là thật vất vả, trầm độc bao nhiêu năm, đầu thể nói loại bỏ là loại bỏ được, làm nàng tốn một phen công phu, đến hiện tại thì trong cơ thể của cậu chỉ còn một ít chất độc, đã có thể loại bỏ từ từ bằng việc uống thuốc.

Nghe Du Tử Khâm nói, Sở Hiên chỉ à một tiếng, sau đó đứng dậy, thu gom sách vở, lẻo đẻo đi theo nàng. Khi Du Tử Khâm quay đầu lại nhìn, cậu liền tặng cho nàng một nụ cười dịu dàng như gió xuân, khiến cho Du Tử Khâm chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, đúng là tiểu quỷ bám người mà. Mới có 8 tuổi thôi mà đã như yêu nghiệt rồi, mai mốt không biết sẽ có bao nhiêu cô nương chết vì nó đây.

7. Chương 7

Mùa đông Diêm quốc rất lạnh, ở những nơi cao hay phương Bắc tuyết rơi trắng xóa đến nỗi không thể thấy đường đi, thậm chí tại một nơi như Đào Hoa sơn cũng rơi lất phất vài hạt tuyết trắng xóa, những đóa hoa anh đào ngày nào giờ không thấy nữa thay vào đó là những nụ hoa nhỏ xinh e ấp sau phiến lá xanh xanh.

- "Ma phục linh, hồi hương, thảo quả, la hán quả, mê diệt hương,..." Du Tử Khâm vừa lẩm nhẩm đếm vừa kiểm tra xem liệu mình đã đem đầy đủ thuốc chưa. Ngày mai là ngày mà nàng và Sở Hiên sẽ xuống núi, nên nàng phải đem theo những vị thuốc để bán cho những nhà thuốc trên trấn. Đợt này nàng tính ở lâu trên trấn nên phải chuẩn bị kĩ một chút. Vốn là sắp đến năm mới rồi, mọi năm nàng cùng tiểu Hiên đều đón năm mới trên núi, cả hai sẽ làm một bàn thức ăn thịnh soạn sau đó cùng mừng tuổi cho nhau, tuy ẩm áp nhưng nàng nghĩ nó có hơi tẻ nhạt đối với một đứa trẻ như tiểu Hiên, nên năm nay nàng muốn lên trấn đón năm mới cho náo nhiệt một chút.

Mãi suy tính nên Du Tử Khâm không phát hiện được gương mặt u oán của ai đó. Sở Hiên một bên lo xếp hành lí của cậu vào trong túi vừa nhìn Du Tử Khâm, tuy gương mặt không biểu hiện gì nhưng sâu trong đôi mắt là một mảnh đen tối. Cậu thật sự không muốn xuống núi, không muốn cô phải xuống núi rồi tiếp xúc với những con người xấu xa ở ngoài đó, người ở Đào Hoa thôn cậu còn miễn cưỡng chấp nhận nhưng còn những người trên trấn thì... Những khi họ dùng ánh mắt tham lam nhìn vào cô thì cậu chỉ muốn móc ngay đôi mắt đó đi, muốn phanh thây, xẻ thịt những kẻ đó xong đem cho chó ăn. Nhưng cậu biết cô làm vậy là để có tiền mua lương thực cho cả hai, bởi vậy cậu không thể nói gì, những lúc như vậy cậu thật hận bản thân sao vẫn còn chưa trưởng thành, khiến cho cô phải vất vả như vậy.

- "Xong rồi! Con xong chưa tiểu HIên, chúng ta đi ngủ sớm thôi, ngày mai lên đường." Ngoảnh đầu lại nhìn đứa bé mà mình thương nhất trên đời, mỉm cười nói.

- "Dạ rồi!" - Gương mặt đáng yêu ấy cười thật tươi với nàng, dùng tiếng nói trẻ con trong vắt, ngọt ngào trả lời nàng, dù trong lòng có khó chịu bao nhiêu đi chăng nữa thì cậu cũng không thể để cô biết, cậu không muốn cô phiền lòng vì cậu, cô là người duy nhất trên đời này cậu yêu thương trân trọng, sao cậu nỡ để cô cảm thấy khó chịu chứ.

Buổi tối, nằm trong lòng ngực mềm mại của Du Tử Khâm, Sở Hiên thầm nhủ trong lòng "cô ơi, con sẽ lớn nhanh thôi, sau đó con sẽ chăm sóc cho cô thật tốt, sẽ đem tất cả những thứ trân quý trên đời này tặng cho cô, nhất định sẽ có một ngày như vậy." Chỉ là trên đời này không phải mọi chuyện đều như mong muốn, mong ước có thành hay không còn phải tùy vào quyết định của lão thiên gia.

***** — ——— ————

Sau gần một ngày trời đi đường vất vả, hai người cũng đi đến nhà Tề lão, vì khi xuống núi cũng gần tối rồi nên hai cô cháu sẽ ở lại nhà Tề lão một đêm, mấy năm nay Tề gia cũng đã quen với việc này, chẳng những vậy mà họ còn rất nhiệt tình.

Sau khi cất hành lí, Du Tử Khâm xuống bếp giúp đỡ Tề đại tẩu cùng Tề nhị tẩu nấu bữa tối, còn tiểu Sở Hiên thì lẻo đẻo theo sau. Những lúc như thế này Tề đại tẩu và Tề nhị tẩu thường kể cho nàng nghe những chuyện vui trong thôn, như nhà ai mới cưới con dâu, đôi nào tỏ vẻ mập mờ, lần này thu hoạch được bao nhiêu,...đủ thứ chuyện làm cho Du Tử Khâm thỉnh thoảng cất tiếng cười to. Chợt Tề đại tẩu làm vẻ mặt thần bí, cười cười quay sang hỏi Du Tử Khâm:

- "Du cô nương, cô có ý định thành thân chưa?"

- " Thành thân gì ạ? Muội còn trẻ mà?" Du Tử Khâm ngây ngô đáp lại.

- " Cô nương cũng sắp 19 rồi, còn trẻ gì nữa, nếu như không chịu lấy chồng thì chẳng mấy chốc sẽ trở thành gái lỡ thì mất." – Tề đại tẩu nói với vẻ không cho là đúng.

Bây giờ nàng mới nhớ ra cô đại thành thân sớm, cỡ tuổi nàng đáng lẽ phải làm mẹ mấy đứa trẻ rồi mới đúng. Nhưng mà nàng không có ý định kết hôn, tính nàng thích cuộc sống bình đạm qua ngày, bình bình an an suốt một đời, nhưng nam nhân thời này không muốn nắm thê tứ thiếp thì muốn cầu công danh. Mấy ai chịu sống cuộc sống tẻ nhạt trên Đào Hoa sơn chứ, đó là không nói đến bọn họ còn có cha mẹ già muốn nàng phụng dưỡng, có huynh đệ , tử muội, nói chung thời đại này mà thành thân thì chính là đi tìm khổ, nàng không muốn như vậy. Hơn nữa bây giờ nàng có tiểu Hiên làm bạn.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Du Tử Khâm cũng không muốn làm hai vị đại tẩu thất vọng nên chỉ nói:" Bây giờ muội còn chưa tìm được ý trung nhân, nữ nhân ai cũng muốn được gả ột nhà thật tốt mà, nên muội không muốn qua loa." Nói xong còn nở nụ cười ngại ngùng.

Tề nhị tẩu lúc này cũng chen vào nói:" Tôi biết đàn ông làng này không ai xứng với cô nương, nhưng cũng không nên cứ như vậy, hay là lần này cô nương lên trấn, xem thử ai vừa ý thì thử xem sao!"

- " Ủ đúng đó, tôi thấy vợ lão nhị nói đúng đó, cô nương lên trấn tìm thử xem sao" Tề đại tẩu gật gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Du Tử Khâm lúc này không biết nói gì, chỉ đành gật đầu đáp ứng nhưng trong lòng thì đang kêu gào, thế này là thế nào, không phải nói người cổ đại thì thẹn thùng lắm sao, nghe nói họ coi trọng lễ giáo lắm mà, nhìn Tề đại tẩu và Tề nhị tẩu đi, thẹn thùng ngại ngùng chỗ nào chứ.

Không ai để ý lúc này Sở Hiên đang ngồi bên cạnh đang dùng đôi mắt như đang nhìn người chết để nhìn hai vị đại tẩu Tề gia, Đáng chết, dám kêu cô của cậu thành thân, cô của cậu là của riêng cậu, sao có thể thành thân với người khác chứ. Kể nào dám suy nghĩ đến cô của cậu đều đáng chết, cả hai người này cũng rất đáng chết, dám khuyên cô thành thân, cậu sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Nhưng Sở Hiên cũng không khỏi lo lắng, cô muốn thành thân ư? Nếu không tại sao lại đáp ứng họ chứ? Nhưng nếu cô thành thân, vậy còn cậu thì sao, liệu cô có còn cần cậu nữa không? Không được, cậu sẽ không để cho bất cứ ai có thể cướp cô từ tay cậu, nếu bất cứ ai có ý đồ với cô, cậu nhất định sẽ khiến cho bọn họ sống không bằng chết. Đôi mắt Sở Hiên từ từ trở nên thâm độc, cô chính là vậy ngược của cậu, nếu có người nào dám đụng đến...

- " Trời hôm nay lạnh hơn mọi khi nhỉ?"- Tề đại tẩu vừa lấy hai tay xoa xoa hai cánh tay vừa nói.

- " Phải đó, tôi cũng thấy vậy." – "Chắc đêm nay sẽ có tuyết rơi"-Tề nhị tẩu nhìn ra ngoài trời, sau đó nói.

Du Tử Khâm nghe vậy, quay qua nói với Sở Hiên với vẻ hào hứng:" Nếu vậy tối nay cô cháu chúng ta cùng nhau đi ngắm tuyết nhé!" Sở Hiên liền bày ra khuôn mặt trẻ con đáng yêu, cười thật tươi với nàng, làm sao còn thấy vẻ mặt âm u đáng sợ không hợp với lứa tuổi khi này nữa.

BUổi tối sau khi dùng bữa xong, tất cả mọi người đều chui vào phòng . Vì ở những nơi nông thôn như Đào Hoa thôn mọi người cũng không có nhiều tiền mua dầu để thắp nên các hoạt động vào buổi tối cũng hạn chế.

Sở Hiên ôm lấy Du Tử Khâm, tận hưởng sự ấm áp mà nàng mang lại. Du Tử Khâm rất thích trời lạnh, vì trời lạnh mà được ôm một cục bông ấm áp trong lòng như thế này thì nàng sẽ ngủ rất ngon. Lúc nàng sắp chìm vào giấc ngủ thì chợt nghe thấy tiếng nói của cậu nhóc trong lòng vang lên:

- " Cô ơi, cô muốn thành thân à?"- giọng nói nhỏ đến nỗi nếu như không chăm chú thì nàng không thể nghe được.

- " Sao con lại hỏi vậy? Ah uhm, vì chuyện lúc chiều sao?" Du Tử Khâm hỏi.

- " Dạ, cô nói cô sẽ lên trấn tìm thử mà."- Giọng nói bắt đầu nghẹn ngào, như có thể khóc bất cứ lúc nào.

Nếu lúc này mà Du Tử Khâm còn không nhìn ra vấn đề thì nàng đúng là ngốc. Nàng ôm chặt tiểu Hiên, dùng giọng nói dịu dàng mà chắc chắn nói với cậu:

- “ Ngốc quá, lúc đó cô chỉ nói vậy cho hai vị Tề di yên tâm thôi, chứ cô không muốn lấy chồng.”

Sở Hiên ngược mặt lên dùng đôi mắt ngập nước tưởng như chực trào ra hỏi lại với vẻ kích động:” thật sao ạ?”

Du tử Khâm khẽ mỉm cười:” Tất nhiên rồi.” Nói rồi dùng hai tay nựng nựng má của cậu. Tên tiểu tử này đáng yêu quá đi.

Cười được chẳng bao lâu, tiểu HIên lại tiếp tục hỏi :” Nhưng tại sao? Chẳng phải nữ tử thường chỉ muốn tìm ính một đấng lang quân tốt thôi sao?” Nói xong gương mặt lại tiếp tục buồn bã, cúi gằm xuống.

Du TỬ Khâm bất ngờ :” Ai nói cho con biết.” Bình thường nàng đâu có dạy cậu những thứ này, làm sao cậu lại biết chứ.

- “ Con nghe Tề đại tẩu nói chuyện nên biết, cô nói cho con đi, có phải cô cũng muốn tìm một người như ý rồi thành thân không?”

Thì ra là vậy, hèn gì lúc nãy thấy cậu không vui, chắc là sợ mình lại bị bỏ rơi. Nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của Sở Hiên, nàng nói:” Nam nhân bây giờ toàn tam thê tứ thiếp, cô mới không thèm, tiểu Hiên yên tâm, cô sẽ không lấy chồng, sẽ không để tiểu Hiên một mình đâu.”

-“ Mãi mãi sao?”

-“ Ừ, mãi mãi.” Thật sự có cái gọi là mãi mãi sao? Nàng không biết, nhưng nàng sẽ ở bên cạnh tiểu Hiên lâu nhất có thể.

Đang đắm chìm trong cam xúc, chợt tiểu Hiên ngẩng đầu lên, mang vẻ mặt nghiêm túc nói với nàng:” Con ghét Tề phu nhân, bà ta lại dám kêu cô đi lấy người khác.”

Nhìn gương mặt bé nhỏ mềm mại sưng lên, mày nhăn lại như người lớn , cái môi mím lại làm nàng rất muốn cười nhưng vẫn cố nén:” Bọn họ chỉ muốn tốt cho cô thôi. Tiểu Hiên không nên trách họ, có được không?”

Sở Hiên nhăn mặt , mày càng nhíu lại sâu hơn :” Tốt? Cô thích họ ạ.”

Vẫn không chút để ý, Du Tử Khâm vô tư đáp:” Thích chứ, họ là người tốt, với lại mấy năm nay họ đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều.”

-“ Vậy nếu họ xảy ra chuyện gì thì cô có buồn không?” Sở Hiên vui đầu vào ngực Du TỬ Khâm nên nàng không thể nhìn thấy biểu tình của cậu.

-“ BUồn chứ, dù sao cũng gắn bó mấy năm trời rồi còn gì, mà tại sao con lại hỏi như vậy?” Du Tử KHâm nhìn vào đứa bé trong ngực nhưng vẫn không thể nào nhìn thấy được biểu tình của nó.

Sở HIên ngẩng đầu lên, cười thật tươi nhìn nàng:” Không có gì ạ, con chỉ là hỏi vậy thôi. Cũng trẻ rồi, chúng ta ngủ đi ạ, chúc cô ngủ ngon.” Nói rồi lại tiếp tục úp mặt vào ngực nàng , cánh môi còn hơi nhết lên như đang mỉm cười.

Du Tử Khâm cũng không chút nghi ngờ nào, cũng ôm lấy Sở Hiên, chẳng bao lâu liền chìm vào mộng đẹp.

Ngay lúc này, Sở Hiên liền mở mắt ra, nhìn vào dung nhan dịu dàng kia. Nếu cô đã thích họ như vậy thì cậu cũng sẽ không làm gì họ, nhưng cậu cũng không thể tha cho họ dễ dàng như vậy được. Cũng vì vậy mà hai người con dâu của Tề gia mấy hôm sau phải liên tục đi ngoài mấy ngày liền, đến nỗi dẫn đến tình trạng mất nước nghiêm trọng, cả người vô lực nằm trên giường, đại phu còn nói họ xem chút là mất nước đến chết, còn nghiêm trọng hơn cả bệnh thổ tả nữa.

Nhưng đó là chuyện sau này, còn bây giờ người nào đó thỏa mãn ôm lấy Du Tử Khâm, chìm vào mộng đẹp trong khi ngoài trời kia tuyết đã lát phát rơi. Uhm, cô nói cô không lấy phu quân, cô nói cô không thích nam nhân tam thê tứ thiếp, mình nhớ rồi.

8. Chương 8

Sáng ngày hôm sau, Du Tử Khâm cùng Sở Hiên tạm biệt gia đình Tề lão, sau đó nàng thuê một chiếc xe ngựa nhỏ, cùng Sở Hiên đi vào Thanh Hà trấn. Đường vào trấn cũng không gần, nếu đi bộ thì phải mất hai ngày, nàng cùng Sở Hiên, một đứa bé, một nữ nhân đi bộ trong hai ngày, đường vào trấn thì vắng vẻ, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, vẫn là thuê xe ngựa để đi tốt hơn, vừa thoải mái, an toàn, thời gian cũng nhanh, đi xe ngựa thì không đến một ngày nàng sẽ tới nơi, hơn nữa nó cũng không mất bao nhiêu tiền.

Hai người đi cũng thông thả, Du Tử Khâm ngồi phía trước đánh xe, còn tiểu Sở Hiên cho dù nàng khuyến như thế nào cũng không chịu vào trong ngồi, mà cứ nhất quyết phải ngồi bên cạnh bởi nàng, suốt đường đi cứ nghe giọng nói líu ríu của cậu, như vậy cũng không sai, trên đường đi sẽ không nhàm chán.

Buổi chiều, hai người đã gần đến trấn, sau khi đến nơi, cả hai sẽ tìm một khách điểm để nghỉ ngơi, lần này DU Tử Khâm muốn ở lại đón năm mới nên phải tìm một khách điểm tương đối thoải mái một chút, hơn nữa giá cả cũng phải chăng, như vậy mới được. Chỉ là hai người còn chưa vào đến cổng trấn, đã gặp một chuyện cực kì phiền toái khiến tiểu Sở Hiên phải ôm gương mặt đen còn hơn đáy nồi để đón tết.

Nhìn thấy phía trước có người, Du Tử Khâm dừng xe ngựa, Sở Hiên thì nhíu chặt lông mày, nếu có thể lựa chọn, cậu tuyệt đối không muốn có bất cứ quan hệ nào với những con người này (ah, bé không phải người), cậu tình nguyện mãi mãi ở trên Đào Hoa sơn, không bao giờ xuống núi, muốn thế giới của cậu ngoài cô ra thì không còn ai khác và cô cũng vậy, thế giới của cô cũng chỉ có cậu mà thôi.

Ngồi dưới bóng cây ven đường là một tiểu cô nương đang ôm trong người một thanh niên đang hôn mê, Tiểu cô nương phấn điêu mị ngọc, gương mặt đỏ đỏ thịt lại trắng nõn, trên người là bộ xiêm y màu hồng phấn làm từ gấm Vân La. Còn người thanh niên trong ngực thì mặt mày tái nhợt, tuy nhiên cũng không giấu được vẻ tuấn tú, mặc bộ quần áo màu thiên thanh cũng làm từ gấm Vân La, gương mặt tựa như mặt trời đầy ảm áp. Du Tử Khâm đoán bọn họ có lẽ là con nhà giàu có, trên đường đi gặp chuyện bất trắc gì, nếu không thì tại sao lại chỉ có hai người ở nơi hoang vắng như vậy.

Tiểu cô nương thấy Du Tử Khâm và Sở Hiên đến gần thì sững sờ trong chớp lát, dường như là còn đang suy nghĩ xem hai người này có gây nguy hiểm gì ình hay không, hình như suy nghĩ xong thấy là một đứa trẻ cùng một nữ nhân không thể làm hại mình cộng thêm gương mặt của cả hai cũng không giống người xấu nên tiểu cô nương không sợ hãi nữa, đôi mắt ánh lên hy vọng, giọng nói mang đầy cầu khẩn:

- “Tỷ Tỷ, tỷ có thể cứu đại ca của muội được không, đại ca ngất từ nãy đến giờ rồi, muội kêu mãi mà không tỉnh, tỷ tỷ, cầu xin người đưa bọn muội đến y quán gần nhất được không, tỷ tỷ.”

Thấy tiểu cô nương cứ gất gao nhìn lấy mình, Du Tử Khâm liền lại gần xem thử tình trạng của người anm tử, dù sao mình dừng xe là để cứu người không phải sao. Thấy Du Tử Khâm lại gần, đưa tay lên cầm lấy tay của đại ca mình tiểu cô nương biết ngay là Du Tử Khâm muốn bắt mạch ở nhà bé thường thấy nhiều lần rồi, khi trong nhà có người bệnh phụ thân thường mời đại phu, đại phu cũng làm giống như tỷ tỷ vậy, hơn nữa khi đại phu bắt mạch thì phải thật im lặng.

Thấy tiểu cô nương bên cạnh chỉ ngồi im không có động tác gì, Du Tử Khâm thăm tẩn thưởng, cũng còn có chút hiểu biết. Sở Hiên đứng bên cạnh thì không nghĩ vậy, xuất hiện trước mặt ai không muốn cứ phải xuất hiện trước mặt cô, cô đã đánh xe cả ngày rồi, tưởng sắp được vào thành nghỉ ngơi thì lại gặp hai người này, nghĩ vậy ánh mắt nhìn hai người càng thêm âm u.

Bắt mạch được một lúc, Du Tử Khâm buông tay ra, quay lại nói với tiểu cô nương này giờ vẫn lo lắng nhìn mình :” Không có việc gì, chỉ là mệt mỏi quá độ, hơn nữa đã mấy ngày không đáp ứng đủ số thức ăn cần thiết nên mới như vậy, nghỉ ngơi một hồi sẽ không sao.” Nàng định nói là không đủ dinh dưỡng nhưng sợ tiểu cô nương không hiểu, đành thôi.

Ánh mắt tiểu cô nương sáng lên:” Cảm ơn Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ tỷ.”

Nhìn tiểu cô nương vui vẻ Du Tử Khâm lại hỏi:” Muội tên gì, nhà muội ở đâu? Có gần đây không để ta đưa muội về, nếu không gần thì ta đưa muội đến trấn trên thôi.” Nàng không có ý định hỏi chuyện gì đã xảy ra với hai huynh muội này, hỏi để làm gì, hai bên cũng không quen thân, tuy nàng có lòng tốt cứu họ nhưng

điều đó không có nghĩa là nàng thích xen vào chuyện người khác. Nhưng nàng không muốn biết không có nghĩa là người khác sẽ không nói cho nàng biết.

Tiểu cô nương thần sắc do dự nhìn nàng một lúc rồi nói: "Muội tên Lạc Thủy Linh, tỷ có thể gọi là Linh Nhi. Nhà muội ở kinh thành, muội cùng đại ca ra ngoài du ngoạn thì gặp sự cố, vốn là mấy ngày hôm trước bọn muội thuê một chiếc xe ngựa để đi, nhưng cuối cùng lại để ngựa chạy mất, ở một nơi vắng vẻ như thế này, không có khách điểm, muội cùng đại ca đành đi bộ xem xung quanh có thôn xóm gì không, nào ngờ tìm mấy ngày rồi mà không thấy, thức ăn dự trữ mang theo đại ca đều nhường uội ăn hết, thế nên huynh ấy mới....hixhix."

Nghe tiểu Lạc Thủy Linh kể xong, Du Tử Khâm triết để im lặng, cái lí do gì thế này, thôi nàng cũng không muốn phải tranh luận về kĩ năng sinh tồn với những người như thế này.

Tiểu cô nương thấy Du Tử Khâm im lặng, thần sắc lo lắng hỏi: "Tỷ Tỷ. Tỷ có thể đợi chừng nào đại ca muội tỉnh hãy li khai có được không?" Hỏi xong gương mặt lại trở nên rối rắm.

Bên này Sở Hiên vừa nghe được câu hỏi của Linh Nhi, gương mặt non nớt lại thêm vài phần âm trầm. Hừ, cứu các người là tốt lắm rồi, cứ nhiên bây giờ còn được voi đòi tiên, muốn chết. Càng nhìn hai huynh muội càng thấy họ đáng ghét, quả nhiên người ở ngoài đều là những kẻ ghê tởm.

Du Tử Khâm thì không nghĩ như vậy, nàng hiểu, đây cũng chỉ là một đứa bé, nếu như rơi vào hoàn cảnh như thế, sợ hãi là chuyện đương nhiên, thế nên nàng không nghĩ ngợi liền đáp ứng. Lạc Thủy Linh nghe vậy thì rất vui mừng, liên tục cảm ơn. Lúc này Du Tử Khâm mới tự giới thiệu mình cùng Sở Hiên:

- "Ta tên Du Tử Khâm, muội muốn gọi thế nào cũng được, còn đây là Sở Hiên, nhìn muội thì hình như nhỏ tuổi hơn Sở Hiên nhỉ?"

Lúc này Lạc Thủy Linh mới quay qua đảo mắt nhìn Sở Hiên, từ lúc này bé đã để ý đến người này rồi, từ nhỏ đến lớn bé chưa từng gặp nam hài nào xinh đẹp như vậy, này giờ thấy huynh ấy cứ im lặng đứng bên cạnh vị tỷ tỷ này nên không dám bắt chuyện, bây giờ nghe tỷ tỷ giới thiệu bé mới biết thì ra huynh ấy kêu Sở Hiên, cái tên cũng rất hay, bé nhỏ giọng kêu: "Du tỷ tỷ, Sở ca ca."

Vì có cô đang ở đây, Sở Hiên cũng không tiện phát tác, cậu đành phải cười dịu dàng nhìn Lạc Thủy Linh gật đầu một cái làm cho tiểu cô nương một phen đỏ mặt.

Trời cũng gần tối, Du Tử Khâm và Sở Hiên dìu người thanh niên vào trong xe ngựa, sau đó đánh xe đi về phía Thanh Hà trấn.

Lúc đầu, Lạc Thủy Linh muốn ngồi ở ngoài nhường cho Sở Hiên vào trong nhĩ ngại, dù sao bé cũng đã làm phiền người ta nhiều như vậy, nhưng Sở Hiên nhất quyết không chịu, cậu dùng giọng nói dịu dàng của mình nói với Lạc Thủy Linh: "Muội cứ vào trong đi, nữ hài tử không nên ở ngoài này, lạnh lắm, hơn nữa đại ca của muội cũng cần người chăm sóc, nữa, nghe lời, uhm."

Lạc Thủy Linh đỏ mặt dạ một tiếng, sau đó đi vào trong, Sở ca ca thật tốt.

Sở Hiên vui vẻ yên vị bên cạnh Du Tử Khâm. Kể ngu ngốc, không cần ngồi gần cô, chỗ ở bên cạnh cô là của cậu, sao có thể để một kẻ đáng ghét như vậy chiếm mất chứ. Nếu Lạc Thủy Linh mà biết được suy nghĩ thật lòng của Sở Hiên chắc sẽ khóc thét mất.

Du Tử Khâm nhìn Sở Hiên cười cười: "Tiểu Hiên của cô thật ngoan!"

Sở Hiên nghe vậy gương mặt liền ửng hồng, tâm tình liền biến tốt, nha cô khen cậu, vậy thì cười với cái đồ đáng ghét kia nhiều một chút cũng không sao.

Vậy đấy, chuyển đi đến Thanh Hà trấn cùng với hai vị khách mới, một người còn chưa biết ra sao, một cô bé ngây thơ mơ mộng lắm người, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra a.

9. Chương 9

Khó khăn mở mắt ra, Lạc Thừa Ân cảm thấy đầu óc có hơi choáng váng, cố gắng chống đỡ cơ thể ngồi dậy, đưa tay phải lên day day thái dương, hần nhớ mang máng là hình như mình bị lạc trong rừng, sau đó thì sao nhỉ, hình như hần đã ngất xỉu. Quan sát xung quanh, đập vào mắt là một cái bàn tròn vùng bốn cái ghế đầu, bên phải căn phòng là một tấm bình phong theo cảnh liễu xanh, cách bài trí của cả căn phòng trông giống như cách bài trí của mấy căn phòng trong các khách điểm bậc trung.

Chợt Lạc Thừa Ân nhớ đến một chuyện, hần nếu đã ngất xỉu vậy còn muối muối thì sao, hoàn cảnh của hần hiện tại cho thấy đã có người cứu hần, còn Linh nhi, muối ấy có được cứu không.

Trong lúc Lạc Thừa Ân đang hoang mang thì cửa phòng mở ra, bước vào là một tiểu cô nương khoảng 6 tuổi, trên người mặc bộ xiêm y màu hồng phấn, tay đang cầm một bát thuốc đen sì. Đây đúng là Lạc Thủy Linh, muối muối của người nằm trên giường đang ngẩn ngơ kia.

Thấy người trên giường đã tỉnh, gương mặt Lạc Thủy Linh hiện lên vẻ kinh hỷ, để chén thuốc qua một bên, chạy nhanh đến bên giường, nhanh nhẩu nói:

- “Đại ca, huynh tỉnh rồi sao, may quá, Du tử tử thật lợi hại, nói huynh sẽ tỉnh vào hôm nay thì hôm nay huynh liền tỉnh.”

Nhìn thấy muối muối hoàn hảo vô khuyết, Lạc Thừa Ân thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt ánh lên niềm vui, đưa tay xoa xoa đầu Lạc Thủy Linh:

- “Linh nhi, may mà muối không sao, nếu không ta không biết phải ăn nói sao với phụ thân và mẫu thân đây.”

Lạc Thủy Linh bĩu môi tỏ vẻ bướng bỉnh :” Cũng may có Du tử tử và Sở caca cứu giúp, nếu ,không muối và huynh đã xảy ra chuyện rồi.”

- “Du tử tử? Sở caca? Đó là những người đã cứu chúng ta sao?”- gương mặt Lạc Thừa Ân thoáng vẻ suy nghĩ.

Lạc Thủy Linh gật đầu lia lịa, gương mặt tỏ vẻ hưng phấn :” Du tử tử rất lợi hại nha, tử ấy biết chữa bệnh đó. Còn Sở caca...huynh ấy tốt lắm.” Càng nói càng trở nên lí nhí, đến cuối cùng gương mặt còn hồng lên.

Lạc Thừa Ân nhìn biểu hiện của Lạc Thủy Linh, bỗng cảm thấy tò mò, người cứu hần là người như thế nào nhỉ, mà ngay cả tiểu nha đầu này nổi tiếng bướng bỉnh, mắt cao hơn đỉnh đầu, xem thường mọi người, nay lại hết lời khen ngợi người khác như vậy, thật thú vị.

— — — — —*****— — — — —

Bước ra khỏi Bình An Đường, khoe miệng Du Tử Khâm giương cao, đôi mắt cũng sắp híp lại thành một đường thẳng, hai gò má ửng hồng làm người ta chỉ muốn cắn một cái. Uhm hôm nay buôn bán không tệ, tết năm nay có thể thoải mái tiêu xài rồi. Tay cầm tay Sở Hiên, bước nhanh vào dòng người.

Sở Hiên thấy vậy thì mỉm cười nhẹ nhàng, cô là như vậy, kiếm được nhiều tiền thì sẽ rất cao hứng, nghĩ như vậy cậu lại âm thầm quyết định, phải lớn thật nhanh, sau đó giúp cô kiếm thật nhiều tiền, như vậy cô sẽ thường xuyên cao hứng, cậu muốn ngày nào cũng được nhìn thấy nụ cười cười của cô.

Đang đi thì Du Tử Khâm bất ngờ quay mặt lại, ngồi xuống đối diện Sở Hiên :” Hôm nay kiếm được rất nhiều tiền nha, tiểu Hiên muốn ăn gì, nói đi, cô mua cho con!”

Đối với câu hỏi của Du Tử Khâm, Sở Hiên đầu tiên là bất ngờ, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói:” Con muốn ăn kẹo hồ lô.”

Du Tử Khâm dường như không nghĩ sẽ nhận được câu trả lời như vậy, thoáng sửng sốt, sau đó dùng một vẻ mặt kì lạ hỏi cậu:” Cô tưởng con sẽ không ăn ngọt chứ? Sao tự nhiên lại muốn ăn kẹo hồ lô?”

Sở Hiên dùng gương mặt non nớt hướng Du Tử Khâm mỉm cười:” tự nhiên con muốn ăn thử, nghe nói nó rất ngon.”

Du Tử Khâm không hề nghi ngờ, trẻ con mà, tò mò một chút là chuyện bình thường, sau đó về mặt hưng phấn nói: “ Tiểu Hiên thật là biết chọn món nha, kẹo hồ lô thật sự là rất ngon đó, con ăn thử một lần nhất định sẽ mê ngay.”- Gương mặt y hết như mấy tú bà ở thanh lâu đang muốn lừa gạt những cô nương ngây thơ.

Nói xong bắt đầu đưa mắt nhìn bốn phía, sau đó hướng đến một ông lão bán kẹo hồ lô cách đó không xa mua hai cây kẹo tung tăng đi về. Nhìn dáng vẻ của nàng mà Sở Hiên chỉ biết cười khổ, không biết cô là con nít hay cậu là con nít đây.

Đưa cho Sở Hiên một cây kẹo hồ lô, còn mình thì cầm một cây bắt đầu ăn nhiệt tình không để ý xung quanh. Nàng rất thích ăn kẹo hồ lô, nhưng lại ít có cơ hội để ăn, bình thường nàng đều ở trên núi, đâu có ai bán kẹo hồ lô chứ, lâu lâu mới xuống núi một lần, tuy bán thuốc cũng kiếm được kha khá nhưng vẫn chỉ đủ tiền mua mấy thứ đồ dùng cho sinh hoạt hằng ngày, vì vậy nàng phải tiết kiệm, tránh mua những thứ không cần thiết.

Nhìn Du Tử Khâm vui vẻ như vậy, tâm tình Sở Hiên càng tốt hơn, đôi mắt cong cong, cũng đưa cây kẹo hồ lô lên cắn một miếng, ngọt quá.

Chẳng mấy chốc là đến cửa khách điếm, cây kẹo của Du Tử Khâm cũng vừa hết, trong khi cây kẹo của Sở Hiên vẫn còn quá một nửa.

Khi hai cô cháu đi vào cửa khách điếm thì gặp Lạc Thừa Ân và Lạc Thủy Linh đang ngồi ở một cái bàn góc bên phải, hình như đang đợi bọn họ. Lạc Thủy Linh đứng lên, chạy nhanh về phía bên này, khi tới gần trước mặt Sở Hiên thì dừng lại, nói lí nhí:” Hai người đã về.”

Du Tử Khâm mỉm cười với cô bé, nàng không có thói quen thân thiết với người lạ, nhưng đây chỉ là một cô bé, cũng không nở làm người ta tổn thương nên chỉ đành cười cười mà không nói gì. Sở Hiên thì chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó đưa mắt qua nhìn Lạc Thừa Ân không thèm để ý ai đó đang đỏ mặt đứng một bên.

Lạc Thừa Ân đến trước Du Tử Khâm ôm quyền nói:”Vị này hẳn là Du cô nương. Tại hạ Lạc Thừa Ân, đa tạ Du cô nương đã cứu giúp, ngày sau có cơ hội, nhất định báo đáp.”

Du Tử Khâm quan sát người trước mặt, sau khi nghỉ ngơi đầy đủ gương mặt đã không còn tái nhợt nữa, thay vào đó là gương mặt tràn đầy sức sống, mày rậm mắt to, cả người toát ra cỗ anh khí, có thể nói, đây là một người có thể hấp hồn bất cứ cô nương hay mơ mộng nào, đương nhiên là ngoại trừ Tử Khâm nhà chúng ta, nói sao chứ, dù gì nàng cũng đã từng sống ở cái thời đại mà chính hình còn nhiều hơn gạo nữa, tuần nam nữ nhìn nhiều đến mức không phân biệt được đẹp xấu luôn rồi, huống hồ nàng cũng không thể say mê một người nhỏ hơn nàng cả chục tuổi đúng không. Vì vậy Du Tử Khâm chỉ nở một nụ cười điềm đạm:

- “ Lạc công tử quá lời rồi, nhắc tay chi lao thôi, huống chi ta cũng không giúp được gì nhiều.”

Lạc Thừa Ân không cho là đúng nói:” Không không, nếu không có cô nương giúp đỡ thì tại hạ và xá muội đã xảy ra chuyện rồi,”Vị Du cô nương này cả người tuy không đẹp chỉ có thể nói là thanh tú đáng yêu, nhưng cả người toát ra một khí tức thanh mát, khiến cho hắn bất giác cảm thấy dễ chịu, ấm áp, muốn tiếp xúc nhiều hơn.

Sở Hiên đứng kế bên thấy vậy, nở một nụ cười chen vào nói:” cô nói đúng đó, Lạc đại ca không cần khách khí như vậy, nếu là người khác họ cũng sẽ làm vậy thôi, không cần đặc biệt thấy biết ơn.”

Nhìn về hướng giọng nói phát ra, thì ra là một đứa bé, lại trông thấy Lạc Thủy Linh đang mang bộ dáng ngượng ngùng đứng bên cạnh Lạc Thừa Ân liền đoán ra, đây chính là Sở caca mà muội muội cứ luôn miệng nhắc tới, vì vậy hướng Sở Hiên cười:

- “ Đây hẳn là Sở Hiên rồi, cảm ơn đệ trên đường đi đã chiếu cố Linh Nhi.”

-“ Không cần cảm ơn, chỉ cần không phải là người lòng lang dạ thú thì đều sẽ làm như vậy mà, cũng như chuyện cô cứu huynh thôi.” Ngụ ý là ta không có đặc biệt quan tâm muội muội người, không cần phải tự kỉ. Khi nói nụ cười trên môi càng tăng cao.

Lạc Thừa Ân bị câu trả lời làm cho bất ngờ, đây là lời nói khiêm tốn phải không nhỉ, nhưng sao hắn cứ cảm thấy là lạ. Còn Lạc Thủy Linh, cô bé không hiểu ngụ ý trong câu nói của Sở Hiên nên không có phản ứng gì. Không để Lạc Thừa Ân quần bách lâu, Du Tử Khâm lại lên tiếng:

- “ Hai người đang dùng bữa sao, chà nhìn thế này ta cũng đói quá, tiểu Hiên, chúng ta cũng dùng bữa đi.”

Lạc Thừa Ân nghe vậy liền lên tiếng mời:” Nếu du cô nương không chê, mời ngồi xuống dùng bữa chung cho vui, bữa này tại hạ xin mời.”

Du Tử Khâm đang định mở miệng từ chối thì thanh âm non nớt của Sở Hiên bên cạnh lại vang lên bên tai:” Cô ngồi bên cạnh con nhé, nếu hắn đã có ý mời thì chúng ta không nên từ chối, cũng coi như để cho hắn sau này không phải kiểm chúng ta trả ơn nữa.” Vì câu này là Sở Hiên nói nhỏ nên hai người kia không thể nghe thấy.

Du Tử Khâm ngẫm nghĩ thấy cũng đúng nên liền ngồi xuống. Lạc Thủy Linh thấy vậy thì vui vẻ không thôi, cũng ngồi xuống bên cạnh Sở Hiên. Lạc Thừa Ân kêu tiểu nhị đến.

10. Chương 10

Khi tiểu nhị bước ra, Sở Hiên liền giành ngay công việc chọn món:

- “ Cho một đĩa thịt bò xào rau họ, một đĩa thịt ếch xào ớt xanh, một phần cá chần nước sôi, một bát canh gân nhĩ cay,... uhm...cô có muốn gọi thêm món gì nữa không?”

Du Tử Khâm suy nghĩ một lúc , lắc đầu, nhiều đây cũng đủ rồi, kêu nhiều ngược lại ăn không hết. Sở Hiên thấy vậy cười cười, phân phó tiểu nhị đi chuẩn bị đồ ăn. Sau đó rót cho mình một chén nước, chậm rãi uống, này giờ nói hơi nhiều, có hơi khô họng rồi.

- “ Cái kia, Sở Hiên đệ, mấy món đó....”

Sở Hiên lúc này mới để ý hai huynh đệ đang ngồi cùng bàn với mình, liền giương đôi mắt to tròn trong sáng chớp chớp tỏ vẻ khó hiểu. Lạc Thừa Ân nhìn thấy biểu tình đó thì liền có xúc động muốn đánh người, gì đây, người gọi một bàn toàn đồ ăn cay là ý gì, tại sao lúc gọi đồ ăn lại không hỏi ý kiến ta một chút, dù sao ta đây cũng ngồi cùng bàn mà, quan trọng nhất là ta mới là người trả tiền. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng lại không dám nói, người ta dù sao cũng vừa cứu người một mạng, hơn nữa khi nhìn qua Du Tử Khâm thấy nàng cũng đang nhìn về phía này khiến cho Lạc Thừa Ân muốn phát hỏa cũng không được, chỉ đành ấp úng nói:

- “ Cái kia, ta với muội muội không ăn được cay, có thể gọi thêm những món khác không?”

Sở Hiên lại quay qua nhìn Lạc Thủy Linh như để xác định, tiểu cô nương thấy vậy liền gật đầu lia lịa, sau đó lại dùng ánh mắt tha thiết nhìn Sở Hiên. Chỉ là đã làm tiểu cô nương thất vọng rồi, Sở Hiên nghe xong Lạc Thừa Ân nói, chỉ tỏ vẻ khó hiểu hỏi:

- “ Những món lúc này là kêu cho ta và cô mà, đâu phải kêu ọi người. Lúc này bước vào nhìn thức ăn ở trên bàn, ta cứ tưởng cả hai đã ăn rồi nên không có hỏi mọi người. Nếu đã như vậy thì Lạc đại ca liền gọi tiểu nhị gọi thêm món ăn đi.”

Mắt Lạc Thừa Ân giật giật, lúc này trên bàn chỉ có vài cái bánh bao cùng ấm trà, ai nhìn cũng có thể đoán ra đó chỉ là ăn nhẹ, bây giờ Sở Hiên lại nói như vậy , còn dùng vẻ mặt” các người ăn thật nhiều” nhìn hắn, thật là khiến hắn tức chết mà. Không thể làm gì hơn là gọi tiểu nhị, kêu thêm mấy món ăn.

Khi món ăn được dọn ra, mọi người liền bắt đầu dùng bữa. Lạc Thừa Ân nhìn tướng ăn của Du Tử Khâm không câu nệ, thoải mái tự nhiên, nhưng động tác cũng không hề thô lỗ, trên môi liền cong thành một đoàn. Trước tới giờ những nữ nhi mà hắn nhìn thấy, ai khi ăn cũng cố này ra động tác đẹp nhất có thể, lúc ăn thì tỏ vẻ thẹn thùng, ăn chỉ có mấy miếng, khiến cho hắn dù đói cỡ nào cũng không còn khẩu vị, ngược lại tướng ăn của Du Tử Khâm làm cho hắn cảm thấy rất ngon miệng, ăn cũng nhiều hơn một chút.

Sở Hiên thì xem xung quanh như không có người, cứ gấp hết món này món khác cho Du Tử Khâm, sau đó thấy nàng cũng gấp lại ình mấy miếng liền nở nụ cười. Điều này khiến cho Lạc Thủy Linh hâm mộ không thôi, cứ nhìn chăm chăm vào bọn họ. Chợt thấy Sở Hiên quay lại nhìn mình, hỏi:

- “ Có chuyện gì sao?”

Lạc Thủy Linh liền đỏ mặt lắc đầu, cũng không thể nói là muội cũng muốn huynh gấp uội đi, bé tuy còn nhỏ nhưng đã biết được làm một cô nương nên thẹn thùng. Sau đó cúi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng lại nhìn qua bên này một cái.

Bữa ăn kết thúc nhanh chóng, sau đó Du Tử Khâm liền cùng Sở Hiên lên phòng.

Vào phòng, đóng cửa lại, Du Tử Khâm liền nhìn ai đó đang thoải mái uống trà cất giọng hỏi:” tiểu quý, nói cho cô biết, con không thích hai huynh muội Lạc Thừa Ân phải không?”

Sở Hiên liền dừng động tác uống trà, nhìn Du Tử Khâm nở một nụ cười tinh quái:” Đúng là không có gì qua mắt được cô.”

Tiến tới, giật ly trà trong tay Sở Hiên đi, giả bộ tức giận nói:” Đừng có tới đây bắt chước như ông cụ non, chuyện này chỉ cần là người có mắt đều có thể nhìn thấy, nói đi tại sao con lại có địch ý với họ.”

Sở Hiên cũng thu hồi vẻ bồn chồn, gương mặt bắt đầu nghiêm túc:” Không phải tự nhiên mà con có địch ý với họ, nói thật con không muốn tiếp xúc với họ, cô cũng thấy đó, cách ăn mặc của họ cho thấy thân phận họ không phải bình thường, hơn nữa lúc đầu con a đầu kia nói nhà bọn họ ở kinh thành.”

Du Tử Khâm không ngốc, Sở Hiên nói đến đây thì nàng đã hiểu, thân phận không tầm thường, nhà thì ở tại kinh thành. Ở kinh thành thì 10 nhà hết 8 nhà có liên quan đến triều đình, tiểu Hiên lại là tứ hoàng tử, tuy mọi người ai cũng nói tiểu Hiên đã chết, nhưng nếu như có người phát hiện ra tiểu Hiên vẫn còn sống thì không biết điều gì sẽ xảy ra.

- “ con nghi ngờ hai người này có quan hệ với hoàng cung.”

- “ Cũng không loại trừ khả năng đó, nói chung chúng ta cẩn thận vẫn tốt hơn.”

Du Tử Khâm gật đầu đồng ý, tiếp xúc nhiều đôi khi sẽ lộ ra sơ hở. Sau đó nàng nhìn Sở Hiên vẫn đang đứng đó nhìn mình, trong lòng đầy thương xót, nó còn nhỏ như vậy, mà đã phải cẩn thận khắp nơi, làm việc gì cũng suy tính, sợ có một ngày sẽ có người gây hại ình. Muốn sống cuộc sống bình yên thôi cũng thật khó khăn. Nàng tiến lên, ôm Sở Hiên vào lòng, đôi tay xoa nhẹ đầu cậu, cầm cọ cọ lên tóc cậu:

- “ Tiểu Hiên, đừng lo lắng, cô sẽ không để bất cứ ai cướp đi con từ tay cô đâu, cô đã nói rồi, cô nhất định sẽ bảo vệ con, dù cho có xảy ra chuyện gì.”

Sở Hiên chỉ ừ một cái, sao đó im lặng, đưa tay ôm chặt lấy Du Tử Khâm, ôm chặt lấy hơi ấm duy nhất mà đời này cậu có được. Nhất định cậu sẽ không để cho ai hủy đi sự ấm áp này, cậu cũng sẽ bảo vệ cô, dù cho có chuyện gì xảy ra đi nữa.

Cả hai cứ ôm nhau mãi như chỉ có làm vậy thì họ mới cảm thấy an toàn.

— — — — —*****— — — — —

Mấy ngày sau, Du Tử Khâm và Sở Hiên liền tránh mặt huynh muội Lạc Thừa Ân như đã nói, ngày nào hai cô cháu cũng đi ra ngoài dạo chơi đến tối mới về, khiến cho Lạc Thừa Ân qua tìm mấy lần đều không thấy người.

Hai người Du Tử Khâm thì lại rất vui vẻ, vì sắp đến năm mới nên Thanh Hà Trấn bắt đầu trang hoàng nhà cửa, khắp nơi giăng đèn kết hoa, treo bao lì xì trước cửa, nơi nơi đều màu đỏ, người người đi trên đường tấp nập, gương mặt ai nấy cũng vui vẻ. Vì đây là ở trên trấn, cuộc sống con người cũng tốt hơn ở nông thôn nên khi ra đường ai nấy đều mặc quần áo mới, làm cho cả con phố đầy sức sống. Đừng nói là người khác, ngay cả ăn mày cũng rất vui vẻ, năm mới đến mọi người cũng hào phóng hơn, ai nấy cũng chăm chăm đi làm việc thiện, vì vậy mà ăn mày cũng kiếm được một khoảng kha khá để ăn tết.

Du Tử Khâm lôi kéo Sở Hiên đi hết gian hàng này đến gian hàng khác, có khi lại tham gia mấy trò chơi nhân gian, hết sức vui vẻ, hoàn toàn ném huynh muội Lạc Thừa Ân ra sau đầu.

Chỉ là sự vui vẻ ấy bị ai đó phá mất. Một ngày nọ, khi Du Tử Khâm và Sở Hiên đang ngồi trong tiệm mì Phú Gia thì lại gặp hai huynh muội Lạc gia.

Lạc Thủy Linh vừa nhìn thấy bọn họ, gương mặt sáng lên thấy rõ, từ đằng xa đã hô to tên bọn họ, sau đó lôi kéo Lạc Thừa Ân đến gần. Lạc Thừa Ân thì vuốt vuốt mũi:

- “ Du cô nương thật khéo.Chúng tôi có thể ngồi cùng chứ.”

Hỏi xong cũng không đợi cho Du Tử Khâm mở miệng liền ngồi xuống. Đã mấy ngày rồi, lần nào hắn đi tìm thì đều không thấy người, một lần thì còn có thể nói là trùng hợp nhưng nhiều lần thì không phải nữa rồi. Tuy không biết vì sao Du Tử Khâm lại tránh hắn nhưng mà hắn rất có cảm tình với người ta, nên không thể cứ để cho người ta tránh mặt hắn hoài được.

Lạc Thủy Linh thấy Lạc Thừa Ân sau khi ngồi xuống liền không nói gì nữa thì liền mở miệng trêu chọc:

- “ Sao vậy đại ca, mấy hôm trước ngày nào huynh cũng đi tìm Du tử tử mà, sao bây giờ lại im lặng như vậy.”

Lạc Thừa Ân khẽ quát nhẹ một tiếng: “ Nào có, Du cô nương đừng nghe Linh Nhi nói bậy.”

Du Tử Khâm vẻ mặt không sao cả nói:” Công tử yên tâm ta cũng không có nghĩ gì.”

Thấy Lạc Thủy Linh còn muốn nói nữa, Sở Hiên liền lên tiếng:” Sao hôm nay Linh Nhi lại ở đây?”

Thấy Sở Hiên hỏi mình, tiểu cô nương rất là vui vẻ, liền nhanh nhẩu trả lời:” Vì đại ca nghe nói đây là tiệm mì nổi tiếng ở Thanh Hà trấn nên mới dẫn muội đi ăn, không ngờ lại gặp được hai người, chúng ta thật đúng là có duyên.” Về việc ai có duyên với ai thì chỉ có cô bé biết.

Sở Hiên nghe xong cũng chỉ à một cái, sau đó không hỏi thêm gì nữa, chỉ ngồi yên chờ mì tới. Lạc Thủy Linh thấy Sở Hiên im lặng thì rất là buồn bực, lấy tay vò góc áo.

Mọi người lại tiếp tục yên lặng. Chợt 3 người ở bàn bên cạnh tán gẫu khiến ọi người đều chú ý:

- “ Người không biết gì hết, bây giờ ở trong cung, người được sủng ái nhất là cửu hoàng tử,hôm trước hoàng thượng đã ban thưởng cho cửu hoàng tử rất nhiều thứ, trong đó có cả Tử Dương ngọc nổi tiếng nữa đấy.”

- “Tử Dương ngọc, quý lắm đó.”

- “Chắc Lan quý phi vui lắm nhỉ.”

- “Tất nhiên rồi, có một đứa con được sủng ái thì biết bao cái lợi.”

- “ Lan quý phi cũng thật may mắn, chết một đứa con bệnh hoạn, lại có được một đứa con là nhân trung long phượng.”

- “ Phải đó”

Sở Hiên thấy vẫn bình thường nhưng khi nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng của Du Tử Khâm thì trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua. Tặng cho Du Tử Khâm một nụ cười trấn an, sau đó không nói gì nữa.

Một lát sau tiểu nhị liền đem bốn bát mì ra, suốt buổi ăn Lạc Thủy Linh cứ nói líu ríu không thôi, hết hỏi Du Tử Khâm mấy ngày nay đi đâu, làm gì, sau đó lại âm ỉ đòi mọi người lần sau đi phải dẫn theo bé, Lạc Thừa Ân thỉnh thoảng cũng thêm vào vài câu làm cho không khí sinh động.

—————*****—————

Đến tối, khi bước vào phòng, thấy Du Tử Khâm vẫn còn dùng đôi mắt lo lắng nhìn mình, Sở Hiên thở dài, bước đến gần Du Tử Khâm, nhẹ nhàng tựa vào lòng nàng, dùng giọng nói vẫn còn mang nét trẻ con kia nói với vẻ hết sức nghiêm túc:

- “ Cô đừng lo lắng, con không sao đâu, đối với con bạn họ chỉ là những người xa lạ, từ lâu đã không còn liên quan gì rồi, con sẽ không để ý đến những lời nói đó đâu.”

- “ Thật không?”- Du Tử Khâm hỏi ,nàng vẫn không tin tưởng lắm, nàng sợ cậu chỉ nói vậy để mình không lo lắng nữa thôi.

- “ Thật!”- Sở Hiên nói với vẻ chắc chắn.” Từ khi sinh ra đến nay, con chưa một lần cảm nhận được cái gì gọi là tình thương, nói đúng hơn là con còn không biết tình cảm là gì, nhưng sau khi gặp cô, được người chăm sóc, được người yêu thương, con mới hiểu, thì ra cái cảm giác được yêu thương lại dễ chịu đến như vậy. Con cũng không cần quá nhiều người yêu thương mình, con chỉ cần cô thôi, chỉ tin tưởng mỗi cô. Tuy con không biết vì sao cô lại cứu con, nhưng con không quan tâm điều đó. Mọi người đối với con ra sao cũng được, con không quan tâm, vì chỉ cần cô đối tốt với con là đủ rồi. Nên người đừng lo lắng cho con.”

Nghe những lời nói của Sở Hiên, Du Tử Khâm thoáng sửng sốt, không ngờ cậu lại đối với mình như vậy, không ngờ cậu lại ỷ lại và tin tưởng mình tới như thế, thậm chí cho dù không biết nguyên do vì sao mình cứu cậu, cậu cũng lựa chọn tin tưởng mình, nghĩ vậy nàng lại càng ôm chặt Sở Hiên hơn, đứa bé này thật là khiến cho người ta đau lòng, như vậy, nàng quyết định sẽ nói hết bí mật của nàng với Sở Hiên, nói hết tất cả, từ thân thể của nàng cho tới năng lực kì diệu kia, chỉ là không phải bây giờ, hiện tại cả hai đang ở ngoài, không an toàn.

Sở Hiên chôn mình trong lòng Du Tử Khâm,thầm nhủ, không cần ai khác, chỉ cô một mình cô thôi, nên cô ơi, người hãy ở bên con mãi mãi nhé, nếu không có người, con không biết mình sẽ trở thành cái gì nữa.

11. Chương 11

Lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, Thanh Hà trấn như được khoác màu áo mới, hôm nay là ngày cuối cùng của năm, mọi việc chuẩn bị, trang trí cho lễ hội đã hoàn tất từ hôm qua. Vào ngày này hằng năm, mọi người thường đi ra đường dạo phố, vì hôm nay là ngày nhậm nhịp nhất. Buổi sáng các cửa hàng bán các mặt hàng liên quan đến y phục, trang sức, trâm cài được bày bán khắp nơi, bên cạnh đó là những đồ không thể thiếu trong dịp năm mới là các đồ vật tượng trưng cho sự may mắn hoặc những đồ vật dùng trong thờ cúng.

Mọi người sẽ đi chùa vào buổi sáng, cầu tài vận nhân duyên hay sức khỏe, các chùa miếu lớn trong trấn tấp nập người, ai nấy đều mặc đồ có màu sắc tươi tắn như tượng trưng cho sự may mắn, trên môi mọi người đều thấp thoáng nụ cười .

Đến buổi tối sẽ có lễ hội, tổ chức các trò chơi nhân gian như đổ vui, đối câu. Ở những trà quán hay thanh lâu sẽ có những cuộc thi ngâm thơ giành cho những vị có học thức, đây chính là điểm đặc biệt cũng là điều mà Du Tử Khâm thích nhất ở Thanh Hà trấn, vào ngày cuối năm, tất cả mọi người ở những địa vị khác nhau đều được xem ngang nhau, mọi người đều có quyền đón năm mới, cho dù là thanh lâu nữ tử hay ăn mày chỉ cần muốn đều có thể tham gia các hoạt động đón giao thừa mà không bị mọi người ngăn cản hay kì thị.

Và đặc biệt nhất là, vào thời khắc cuối cùng của năm sẽ có một màn bắn pháo hoa, lúc đó mọi người sẽ cùng nhau nói chúc mừng năm mới với nhau sau đó ước nguyện điều ước đầu tiên của năm, vì người dân ở đây tin tưởng nếu ước vào vào thời khắc đầu tiên của năm thì sẽ rất linh nghiệm.

Hiện tại vẫn còn là buổi sáng, Du Tử Khâm, Sở Hiên và huynh muội Lạc gia vừa ngồi ăn sáng trong khách điểm vừa nghe tiểu nhị thao thao bất tuyệt về tập tục đón năm mới ở Thanh Hà trấn. Du Tử Khâm càng nghe càng hưng phấn, quyết định sau khi ăn xong sẽ bắt đầu đi chơi khắp các trò chơi ở đây.

Từ sau lần ăn mì kia thì hai người đã không thể trốn huynh muội Lạc gia được nữa, dường như Lạc Thừa Ân đã có kinh nghiệm, từ sáng sớm đã bắt đầu cùng muội muội của mình đứng canh ngoài cửa khách điểm, sau đó giả bộ như trùng hợp rồi xin đi cùng.

Du Tử Khâm và Sở Hiên không còn cách nào khác là phải chấp nhận, chỉ là trong đôi mắt trong suốt của Sở Hiên lâu lâu lại lóe ra những tia sáng bất định.

Sau khi ăn xong, tất cả mọi người thống nhất đi đến những nơi mà Du Tử Khâm muốn, điểm xuất phát đầu tiên là con phố bán đồ ăn vặt nổi tiếng nhất Thanh Hà trấn.

Du Tử Khâm thỏa mãn cầm trên tay kẹo hồ lô, vừa ăn vừa nhìn ngắm xung quanh, nhìn cái gì cũng thấy hứng thú, thấy cái gì cũng muốn thử. Sở Hiên thấy nàng vui như vậy cũng tạm gác nỗi buồn bực vì bị huynh muội Lạc gia quấy rối, bởi nàng đi khắp các gian hàng.

Nhìn thấy cây kẹo của Du Tử Khâm đã hết, Sở Hiên liền kéo lấy góc áo nàng nói:” cô ơi, người ăn giùm con có được không, con không thể ăn thêm được nữa, nha cô.”- Nói rồi đưa cây kẹo vẫn chưa ăn được bao nhiêu của mình cho nàng.

Du Tử Khâm vui mừng hơn hở, nàng thích ăn kẹo hồ lô, đương nhiên muốn ăn nhiều hơn rồi, nếu xung quanh không có ai, nàng còn có thể mua thêm để ăn, nhưng hiện tại đang ở ngoài, bên cạnh còn có huynh muội Lạc gia, nàng cũng cảm thấy ngại,lúc này là tiểu Hiên không ăn hết, muốn nàng ăn giùm thì mọi chuyện lại khác. Tuy nhiên nàng không nhận lời ngay mà giả vờ nói:

- “ Tiểu Hiên cố ăn thêm đi, kẹo này ngon lắm, sau này về nhà rồi là không còn dịp để ăn đâu,”

Nhưng mà Du Tử Khâm làm sao có thể qua mắt được một đứa cáo già như Sở Hiên chứ, cậu gật mạnh cái đầu nhỏ bé để biểu thị sự chắc chắn, đưa cây kẹo lên trước mặt Du Tử Khâm, sâu trong đôi mắt là ý cười dịu dàng như nước.

Du Tử Khâm cũng không hỏi thêm nữa, cầm lấy cây kẹo chuẩn bị đưa lên môi. Chợt nàng cảm thấy được một ánh mắt nóng rực như muốn thiêu cháy luôn cả nàng chiếu tới. Nhìn về phía phát ra sức nóng kia thì thấy ngay một đôi mắt long lanh đang nhìn mình, hay nói đúng hơn là nhìn chăm chăm vào cây kẹo mà mình đang cầm trong tay. Du Tử Khâm không còn cách nào hơn là hỏi:

- “ Linh Nhi muốn ăn không?”

Lạc Thủy Linh gật đầu lia lịa, bé rất muốn, rất muốn cây kẹo đó, không phải là vì bé muốn ăn kẹo hồ lô, mà là bé muốn cây kẹo đang ăn dở của Sở caca.

- “ Vậy sao, vậy uội.”- Du Tử Khâm bắt đắ dĩ phải đưa cây kẹo qua, chỉ một cây kẹo thôi, nàng cũng không thể không cho đi.

Khi kẹo chuẩn bị rơi vào tay Lạc Thủy Linh thì một giọng nói lạnh lùng , âm trầm vang lên:” không được!”

Mọi người nhìn về phía Sở Hiên với vẻ bất ngờ, nhưng rất nhanh Sở Hiên lại bày ra bộ mặt vô tội, trên môi mang theo nụ cười như có như không nói:

- “ Cô ơi không thể làm như vậy, cây kẹo này con đã ăn qua rồi, cũng có thể xem là đồ thừa, chúng ta là người một nhà, cô ăn nó thì không sao, nhưng không thể dùng cây kẹo đó đưa cho người ngoài được, như vậy không phải phép cho lắm, đúng không Lạc đại ca.”

Khi nói cậu còn đặc biệt nhấn mạnh chữ “ đồ thừa” và chữ “ người ngoài”. Lạc Thừa Ân mỉm cười một cách khó coi, gần như nghiêng răng nói:” Phải, đương nhiên rồi, Linh Nhi đây, muốn ăn gì đại ca mua uội,”

Lạc Thủy Linh không thể làm gì hơn là phải đưa mắt nhìn cây kẹo sắp vào tay vượt mắt.

Sở Hiên mỉm cười nhìn Du Tử Khâm sau khi lấy được kẹo liền ăn ngay. Đồ của cậu mà cũng dám nghĩ tới, đúng là không muốn sống, những gì của cậu chỉ có một người có thể thoải mái hưởng thụ, còn những kẻ khác... nghĩ đến đây, đôi mắt cậu lập tức trầm xuống, nhìn qua huynh muội Lạc gia, có lẽ cậu nên làm gì đó, cậu đã nghĩ cuối cùng bọn họ rồi cũng không gặp lại nên định tha cho họ một lần, nhưng mà những kẻ này lại không biết trời cao đất dày năm lần bảy lượt chọc đến cậu, vậy thì họ phải chuẩn bị tinh thần nhận hậu quả, cả tên Lạc Thừa Ân lẫn con nha đầu kia.

12. Chương 12

Mọi người đi chơi cả ngày, vừa đi thăm thú những địa danh nổi tiếng của Thanh Hà trấn, vừa thử những món ăn đặc sản chỉ có vào dịp tết. Mặc dù luôn nỗ lực cười nhưng Sở Hiên trong lòng thì đang tính toán khi nào thì ra tay với hai huynh muội Lạc gia.

Sức chịu đựng của con người có giới hạn và hai huynh muội Lạc gia đã khiến cho Sở Hiên không thể nhân nhượng thêm nữa.

Lạc Thừa Ân đang bận vây quanh Du Tử Khâm thao thao bất tuyệt về sự hiểu biết của bản thân, còn Lạc Thủy Linh đang cố gắng tỏ ra thật thực nữ, lâu lâu lại liếc Sở Hiên một cái mà không hề biết rằng bản thân đang bị người nào đó tính kế.

Du Tử Khâm hiện tại cảm thấy phi thường buồn bực, tuy nàng muốn đón tết trên trấn để náo nhiệt một chút nhưng không có nghĩa nàng muốn có người làm phiền như thế này. Đối với nàng, Sở Hiên chính là người nhà của nàng và những giây phút người nhà ở cùng nhau tổng cũng không muốn ai làm phiền đi.

Nhìn biểu hiện của Sở Hiên nàng cũng biết cậu không thích hai người này, phi thường không thích, tuy cậu lúc nào cũng vui vẻ cười nhưng nụ cười không hề đạt đến đáy mắt. Mục đích câu chuyện đi lần này là muốn cho Sở Hiên vui vẻ hơn, nhưng bây giờ lại trở thành như vậy, nếu biết trước thì ngay từ đầu cả hai ở trên núi đón năm mới luôn cho rồi, tuy chỉ có hai người nhưng lại rất ấm áp và vui vẻ.

- Này! đằng kia là gì vậy? - Lạc Thừa Ân bỗng nhiên kêu lên.

Ánh mắt mọi người liền nhìn theo hướng mà Lạc Thừa Ân chỉ. Nơi đó rất đông người, nói đúng hơn là có rất đông những người trẻ tuổi, bọn họ ai nấy đều đang đứng xung quanh một cái hồ, tay chấp trước ngực như cầu nguyện điều gì đó, sau đó ném cái gì đó vào hồ.

Lạc Thừa Ân liền kéo một người lại hỏi: "Vị huynh đài này, có thể cho ta hỏi mọi người đang làm gì không?"

Người này nhìn độ hai mươi, người mặc một bộ xiêm y màu xanh, dung mạo không nổi bật nhưng nhìn cũng không tệ, nhìn có vẻ giống thư sinh. Khi thấy Lạc Thừa Ân hỏi thì cũng nhiệt tình trả lời, khi nói còn nhìn Du Tử Khâm đầy ý vị,

- Này à! Đây gọi là hồ Lạc Tích, đây là cái hồ chính ở Thanh Hà trấn của chúng tôi. nghe nói vào ngày cuối cùng của năm, đến đây cầu nguyện thì nguyện vọng gì cũng được thực hiện. Chỉ cần mọi người đứng trước hồ, nói ra tâm nguyện của mình sau đó thả vào đó một đồng xu cho Thủy Thần trong hồ coi như là phí, sau đó Thủy Thần sẽ mang tâm nguyện của bản thân đến với thiên giới. Hơn nữa ta nghe nói, hồ này cầu nhân duyên là linh nhất đó nha.

Lạc Thừa Ân nghe vậy thì hai mắt sáng lên, cảm ơn người kia xong sau đó liền lấy từ trong người hai đồng xu ra, nói với Du Tử Khâm:

- Du cô nương, vị huynh đài vừa rồi nói là hồ này cầu nhân duyên rất linh đó, chúng ta cũng thử xem sao.

Du Tử Khâm suy nghĩ một hồi rồi đáp ứng, nàng cũng có chuyện muốn nói với Lạc Thừa Ân, giao thừa cũng sắp đến rồi, nàng không muốn đến thời khắc cuối cùng của năm mới cũng không thể cùng tiểu Hiên hai người đi.

Sở Hiên khi nghe thấy Lạc Thừa Ân muốn cùng Du Tử Khâm đi cầu nhân duyên thì giận run người, nhưng khi nghe thấy Du Tử Khâm thể mà lại đáp ứng hần thì cậu lại cảm thấy thật khủng hoảng. Tại sao cô lại đồng ý đi cùng với hần, chẳng lẽ cô cũng. Cậu không dám nghĩ tiếp nữa, thấy Du Tử Khâm chuẩn bị đi, cậu liền đưa tay nắm chặt lấy vạt áo của nàng, đôi mắt không giấu được vẻ khủng hoảng, giọng nói không không chế được run run:

- Cô ơi, người muốn đi đâu vậy, người đừng đi mà.

Vì muốn mau chóng giải quyết Lạc Thừa Ân nên Du Tử Khâm cũng không để ý đến sự khác lạ của Sở Hiên, nàng chỉ nhẹ xoa đầu cậu: "Cô đi rồi sẽ về ngay." Sau đó quay người bước đi.

Không được, không cho cô đi, người không thể cùng người khác ở bên nhau, con không muốn. Cô ơi, người tại sao lại đi cùng người khác, tại sao lại để cho con bóng lưng của người, cô ơi người nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh con mà, người sẽ giữ lời hứa phải không, người đi một lát rồi sẽ trở về phải không.

Lạc Thủy Linh thấy thái độ của Sở Hiên không đúng, liền đưa tay kéo áo Sở Hiên: "Sở caca."

- Buông ra!- một giọng nói lạnh lẽo vang lên, Lạc Thủy Linh cảm thấy xung quanh bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo thật đáng sợ, bé nhìn lên thì bắt gặp ánh mắt tối tăm của Sở Hiên đang nhìn mình, đó không còn là ánh mắt mang ý cười dịu dàng như trước mà là ánh mắt của quỷ dữ, đôi mắt hần lên những tia máu, nó như muốn ăn tươi nuốt sống bé, thật đáng sợ.

- Ta nói buông ra!- Giọng nói lạnh lẽo ấy lại vang lên, Lạc Thủy Linh bây giờ thật sự rất sợ hãi, tại sao Sở Caca lại trở nên như vậy, bé chực khóc, đôi mắt long lanh ngân ngấn nước.

- Câm miệng nếu không ta sẽ khiến cho người sau này không thể nói được nữa.- Sở Hiên lạnh lẽo nói. Đều là tại bọn họ, là bọn họ muốn cướp cô khỏi mình, thật đáng chết, tất cả đều đáng chết, nếu như lúc đầu không cứu bọn họ thì bây giờ cô sẽ không quay lưng lại với mình. Lạc Thừa Ân nếu muốn cướp đi cô vậy thì mình sẽ làm cho hắn mãi mãi mất đi muội muội yêu quý của mình.

Sở Hiên thò tay vào trong áo, ý định muốn lấy ra lọ thuốc độc mà mình đã chuẩn bị vào hôm qua, chỉ cần một giọt thôi, chỉ một giọt sẽ khiến người ta trước khi chết sẽ phải chịu đau đớn khôn cùng. Chỉ là chưa kịp lấy ra, Lạc Thừa Ân đã chạy tới, vẻ mặt vô cùng lo lắng:

- Linh Nhi không xong rồi, lập tức thu xếp đồ đạc, chúng ta về kinh thành ngay bây giờ.

Nói rồi cũng không đợi cho Lạc Thủy Linh phản ứng đã bế nàng chạy thật nhanh.

Sở Hiên cất bình thuốc lại chỗ cũ, nhìn chăm chú đáng về Du Tử Khâm đang đi tới. Du Tử Khâm lại gần, nhìn thấy biểu hiện của Sở Hiên thì lo lắng, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt cậu hỏi:” Sao vậy?”

- Không có gì, chỉ là rất vui vì người đã quay trở lại.- Vừa nói còn dùng mặt cọ cọ vào tay nàng.

Nghe câu trả lời như vậy Du Tử Khâm thấy rất ngạc nhiên, cẩn thận suy nghĩ một lúc thì liền hiểu ngay, tên tiểu tử này lại không có cảm giác an toàn rồi.

- Đừng lo lắng, lúc này cô chỉ muốn nói chuyện rõ ràng với Lạc Thừa Ân, muốn mượn họ dừng bám lấy cô cháu mình nữa, ai ngờ cô chưa kịp nói gì thì một con bồ câu bay xuống, Lạc Thừa Ân lấy ra mảnh giấy từ con chim, xem xong thì liền biến sắc, nói với cô là muốn đi kinh thành, hẹn ngày gặp lại.

-” Vậy sao?” - Sở Hiên là ngạc nhiên, không biết là chuyện gì mà lại khiến cho hắn lo lắng đến như vậy, nhưng nói chung là chuyện này cũng đã cứu hai huynh muội họ một mạng.

- Thất thần cái gì, sắp đến giao thừa rồi, chúng ta mau lại cầu nguyện đi.

Du Tử Khâm kéo tay Sở Hiên đi đến bên hồ Lạc Tích, sau đó hai tay chắp trước ngực, miệng thì thầm nói:” Cầu mong cho năm sau là một năm đầy may mắn và khỏe mạnh của con và tiểu Hiên, sau đó là tiền nhiều nhiều một chút dù là kiếm được hay nhặt được đều không sao, để sang năm con khỏi vất vả xuống núi thường xuyên như vậy, thật là mệt.”

Nghe thấy Du Tử Khâm cầu nguyện, Sở Hiên bật cười, sau đó cậu cũng chắp tay lại, thì thầm nhỏ đến mức không ai nghe thấy:” Nếu trên đời thật sự có thần linh, thì cả đời con chỉ có một tâm nguyện duy nhất, đó là cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh con, mỗi ngày đều thật vui vẻ.” Sau đó cũng thả đồng xu vào hồ.

Lúc này bầu trời bắt đầu vang lên tiếng ĐÙNG ĐOÀNG vô số pháo hoa nổ rộ trên cao, báo hiệu ột năm mới đã bắt đầu. Du Tử Khâm nắm tay Sở Hiên nói:” Chúc mừng năm mới”.

Sở Hiên cũng nhìn nàng:” Chúc mừng năm mới.”

- Tuy là pháo hoa rất đẹp nhưng mà sang năm chúng ta đón tết ở trên núi nhé. - tuy ở đây rất náo nhiệt nhưng Du Tử Khâm tương đối thích không khí ấm áp khi đón tết ở trên núi hơn.

- Ủ! Sang năm chúng ta sẽ cùng nhau đón tết trên núi.- Chẳng những năm sau mà còn năm sau nữa và những năm sau này chúng ta sẽ đều cùng nhau đón năm mới.

Dưới bầu trời pháo hoa rực rỡ , một lớn một nhỏ nắm chặt tay nhau, cùng nhau trải qua thời khắc đầu tiên của năm.

13. Chương 13

Sau khi kết thúc giao thừa, Du Tử Khâm và Sở Hiên ở lại Thanh Hà trấn thêm vài ngày rồi mới trở về. chuyến đi lần này cả hai đã kiếm được một khoảng kha khá nên có lẽ sẽ không cần phải xuống núi trong một thời gian dài.

Giống như mọi lần, Du Tử Khâm và Sở Hiên sẽ mua lương thực tại Đào Hoa thôn sau đó sẽ nhờ hai huynh đệ nhà Tề gia giúp đỡ đưa lên núi. Lần này Du Tử Khâm có chuẩn bị vài lọ dược phẩm dưỡng sinh cho Tề lão và Tề phu nhân cùng với thuốc trị thương linh tinh cho Tề huynh đệ.

Mặc dù bản thân có ơn với Tề gia, nhưng việc đưa đồ lên núi như thế này không phải chỉ một hai lần, ít nhất là cho đến khi Sở Hiên trưởng thành và đủ sức vác mấy túi đồ này lên núi được thì còn phải nhờ vào hai huynh đệ Tề gia, vì thế nếu cứ lần nào cũng mặt dày nhờ người ta không công như thế này cũng không ổn.

Sở Hiên ngồi bên cạnh thấy Du Tử Khâm đang đắm chiêu suy nghĩ cũng không quấy rối, đối với cậu, chỉ cần có thể ở bên cạnh cô thì cho dù chỉ ngồi yên không nói gì như thế này cũng không sao, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không có người khác.

Thời gian dần dần đến buổi trưa, ánh nắng bắt đầu trở nên gay gắt hơn, Du Tử Khâm quyết định tạm dừng xe, tìm một cái cây có tán to, lá cây sum xuê, tỏa bóng mát để nghỉ ngơi.

Du Tử Khâm cùng Sở Hiên ngồi dưới bóng cây, bắt đầu bày đồ ăn ra. Bữa trưa của hai người gồm có năm cái bánh bao, một ít thịt muối sẵn, một ít dưa chua đã được Du Tử Khâm làm sẵn ở nhà và mang theo. Đừng hy vọng nàng có thể giống như các nhân vật trong phim, đi ra ngoài chỉ cần ăn vài cái bánh bao là coi như qua bữa, đi đường dài rất mệt, cần phải bổ sung năng lượng đầy đủ, phải có thịt, có rau, lần này về nhà sẽ nghiên cứu tiếp xem xem có thể đem theo món gì nữa không.

- “Tiểu Hiên ăn nhiều một chút.” – Du Tử Khâm lấy dưa góp một miếng thịt vừa nạc vừa mỡ đưa đến bên miệng Sở Hiên. Người nào đó mở miệng cắn miếng thịt với vẻ thỏa mãn, đôi mắt hip lại đèn nổi sắp trở thành một đường thẳng.

Quả nhiên khi không có bọn ruồi bọ vây quanh, cô sẽ chỉ quan tâm đến mình, từ nay về sau phải chú ý một chút, không cho bọn chúng có cơ hội đến gần cô, để cô phân tâm nữa.

Chỉ là trong lúc bạn Sở Hiên đang tính toán trong lòng thì một con bọ già đã lẳng lặng nhân lúc hai người không để ý đã leo lên xe ngựa.

Sau khi ăn xong, hai người ngồi nghỉ một chút rồi dọn dẹp lên xe ngựa về nhà. Khi Du Tử Khâm vừa chui vào trong xe để cất đồ, thì bất chợt một tia sáng lóe lên, sau đó nàng cảm thấy có thứ gì đó lạnh lạnh kề vào cổ mình, tức thì tóc gáy của nàng dựng đứng.

Một người đàn ông trung niên, trông khoảng ngoài 50, mái tóc muối tiêu hỗn độn, gương mặt trắng bệch, quần áo trên người rách rưới, còn rướm máu, nhìn là biết người này vừa trải qua một cuộc hỗn chiến, hơn nữa còn bị thương không nhẹ. Tuy nhìn cả người chật vật nhưng gương mặt vẫn không có một tia cảm xúc, lúc này khi cả hai đến gần xe thì không hề cảm nhận được hơi thở của người này, có vẻ là người có võ công.

Du Tử Khâm vừa quan sát người đàn ông vừa suy nghĩ cách đối phó với người này. Trong trường hợp này mà nàng còn có thể bình tĩnh quan sát và suy nghĩ như vậy nếu không phải mạng sống đang bị uy hiếp thì nàng thật sự muốn giơ một ngón tay cái với bản thân.

- “Buông ra!” – một giọng nói chột phá vỡ bầu không khí yên lặng. Sở Hiên chẳng biết đã đến bên nàng lúc nào. Về mặt cậu lạnh lùng, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào người đàn ông, cả người toát ra hơi thở lạnh toát, tay phải đang cầm một cây châm rất nhỏ để sát vào mạch môn của người đàn ông, chỉ cần người này dám làm tổn thương người trước mặt thì cậu sẽ không do dự mà đâm xuống.

14. Chương 14

Sau gần ba ngày trời mệt mỏi cuối cùng Du Tử Khâm và Sở Hiên cũng về tới nhà. Liễu Nhất Dân được hai người cứu sau khi trị thương xong thì cũng vô thanh vô thức biến mất, khi ông đi hai người đều không hề hay biết gì, mãi đến lúc Du Tử Khâm kêu ông ra ăn cơm, không thấy ông ra, khi vào xe tìm thì không nhìn thấy ông nữa.

Đó chỉ là một khúc nhạc dạo trong cuộc sống của hai người, cả Du Tử Khâm lẫn Sở Hiên không bao lâu sau đều đã quên đi chuyện này, cũng quên luôn cả lời ông ấy nói là sẽ trả ơn hai người, cho đến một ngày kia, Liễu Nhất Dân đến trả ơn, mà cách trả ơn chính là nhận Sở Hiên làm đệ tử.

Chuyện đó sau này hẵng nói, còn bây giờ, khi đã về tới nhà, Du Tử Khâm bắt đầu rối rắm xem phải nói về thân thể của mình cho tiểu Hiên như thế nào. Thân phận của nàng cũng rất là li kì, người khác nghe được sẽ khó mà chấp nhận, có lẽ họ sẽ coi nàng như yêu quái sau đó đuổi giết nàng, dìm nước nàng, hay giao nàng ột tên đạo sĩ lang băm nào đó để “trảm ma trừ yêu”, hơn nữa tiểu Hiên còn nhỏ, khó mà nói nó sẽ có phản ứng như thế nào về việc này.

Mặc cho Du Tử Khâm đang rối rắm, Sở Hiên hiện tại đang làm một việc quan trọng, đó là nấu cơm. Thân hình nhỏ bé đứng trước quầy bếp, vì không đủ chiều cao nên dưới chân còn đệm thêm một cái ghế đẩu bằng gỗ, đôi tay bé bé xinh xinh đang đảo qua đảo lại chảo rau trên bếp. thỉnh thoảng sẽ liếc mắt nhìn qua cái người đang vò đầu bứt tóc ở đằng kia.

Từ khi về đến nhà cậu đã thấy cô hay có hành động như vậy rồi, thường thì cô sẽ như thế này khi có chuyện khó quyết định. Cậu biết rằng cô định làm một việc gì đó liên quan đến mình, vì thỉnh thoảng cô hay nhìn cậu bằng ánh mắt phức tạp.

Trong lòng Sở Hiên hiện tại không bình tĩnh như bề ngoài, thật ra cậu rất muốn biết cô đang muốn nói gì với mình, trong đầu cậu đã nghĩ đến vô số chuyện nhưng không biết có đúng không. Thậm chí có lúc cậu nghĩ, hay là cô đang muốn bỏ rơi cậu, nếu không tại sao mấy ngày nay cứ nhìn thấy cậu là người lại trốn. cậu đã làm sai điều gì sao, thật ra cậu đã làm điều gì khiến cho cô khó chịu sao? Tuy thắc mắc rất nhiều nhưng Sở Hiên không dám hỏi.

Vì suy nghĩ rằng cô đang muốn bỏ rơi mình khiến cậu sợ hãi, mấy ngày nay cậu luôn cố gắng cho cô thấy mình là một đứa bé ngoan, những việc như nấu cơm, phơi thuốc, trồng rau,... cậu đều chủ động làm. Cậu muốn cho cô thấy, cậu vẫn còn có ích, mong rằng cô sẽ thay đổi ý định, ban đêm khi ngủ cậu ra hết sức ôm chặt cô, một đêm cậu tỉnh dậy rất nhiều lần, khi nhìn thấy dung nhan của cô đang nằm cạnh mình thì cậu mới có thể yên tâm ngủ tiếp.

Nấu cơm xong, Sở Hiên dọn đồ ăn ra cái bàn ngoài sân, xong xuôi hết mới lại gần Du Tử Khâm: “Cô ơi! Ăn cơm thôi!”

“A!” Du Tử Khâm hoàn hồn, nghe thấy lời Sở Hiên liền đưa mắt nhìn ra cái bàn ngoài sân, khi thấy trên bàn đủ loại món ăn thì cảm giác áy náy lan tỏa khắp người, mấy ngày nay nàng cứ ngơ ngẩn ngẩn, khiến cho Sở Hiên phải làm hết mọi việc trong nhà.

Ngồi trên bàn cơm, Du Tử Khâm không ăn mà cứ cấn đũa nhìn Sở Hiên, một bộ muốn nói lại thôi. Sở Hiên vẫn tỏ vẻ bình thường, chậm rãi ăn cơm. Gắp một đũa rau xoong xào thịt bò vào chén của Du Tử Khâm:

- “Cô ăn thử đi, xem có thích không, nếu thích lần sau con lại làm cho người ăn.”

Du Tử Khâm không để ý lắm, gắp lên ăn đại, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt trông mong chờ đợi của Sở Hiên, nàng đành phải mỉm cười: “Tiểu Hiên làm món ăn thật là ngon.”

Sở Hiên thở phào nhẹ nhõm. Cô thích là tốt rồi, nếu vậy cô sẽ không không cần mình, vì mình còn có thể nấu ăn cho cô mà.

- “vậy cô ăn nhiều một chút.”

Chỉ là chưa đợi Sở Hiên thở phào xong, Du Tử Khâm lại nói: “tiểu Hiên! Lát ăn cơm xong, cô có chuyện muốn nói với con.”

Đôi đũa đang muốn gấp đồ ăn của Sở Hiên dừng tại không trung, nếu để ý sẽ thấy đôi tay bé nhỏ ấy đang nắm đôi đũa rất chặt, giống như muốn bẻ gãy đôi đũa vậy. nhưng giờ phút này Du Tử Khâm làm sao còn để ý đến sự khác lạ đó nữa chứ, nàng đang cố lấy dũng khí để nói với Sở Hiên về thân thể của mình.

Qua một hồi lâu, khi Sở Hiên tưởng chừng như trái tim mình đã đau đớn đến không còn cảm giác nữa, cậu mới mở miệng nói một cách khó khăn:” A! cô muốn nói chuyện gì với con.”

Du Tử Khâm đáp lại:” chuyện rất quan trọng, liên quan đến cuộc sống sau này của hai cô cháu ta.”

Quả nhiên là chuyện đó sao, cậu làm nhiều như vậy nhưng cô vẫn không định cho cậu ở lại bên cạnh người sao, cô đã không còn kiên nhẫn ở với cậu nữa rồi à. Tuy biết vậy nhưng cậu vẫn mang theo tia hy vọng cuối cùng nói:

- “ có thể không nói được không.?”- giọng nói thều thào mang theo nét cầu xin.

-“ không được! cô đã quyết định rồi, chuyện này không thể không nói với con.”

Vậy à, dù con có cầu xin thì người cũng không đồng ý ư? Quên mất, cậu lấy gì để cầu xin cô đây, cậu chỉ là một kẻ không ai cần mà thôi, cô là người duy nhất chấp nhận cậu, yêu thương cậu. là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời tối tăm của cậu, vậy mà bây giờ cô lại không cần cậu nữa. Nhưng mà cô ơi, con đã nói rồi, nếu người không ở bên cạnh con nữa thì con không biết mình sẽ làm ra việc gì đâu, người không cần con nhưng con không thể không có người, con sẽ ở bên cạnh người cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, cho dù ở bên cạnh người chỉ là cái xác của con.

Hồi lâu, Du Tử Khâm lại nói:” cô muốn nói cho con biết về thân thể của cô, cô là ai, từ đâu đến, tại sao lại biết con, cô sẽ nói hết.”

Giống như một kẻ bị phán tử hình, đến phút cuối lại có người đến nói với rằng người vô tội, cảm giác đó vừa bất ngờ. vừa kinh hãi, hạnh phúc đến mức chỉ muốn ngất đi.

- “ Cô muốn nói với con là chuyện này sao?”

- “ Đúng vậy! chứ còn chuyện gì nữa, cô thấy giữa cô cháu chúng ta không nên có bí mật nên hôm nay cô muốn nói hết với con.”- Du Tử Khâm cười dịu dàng nói với Sở Hiên, dường như quyết định này khiến nàng cảm thấy nhẹ nhàng rất nhiều.

Trong lòng Sở Hiên lại trời quang mây tạnh, thì ra cô không hề muốn bỏ rơi cậu, cô vẫn cần cậu, cô vẫn thương cậu phải không , còn câu sau Sở Hiên đã không còn để ý nữa, chỉ cần không phải là muốn bỏ rơi cậu, những chuyện khác cậu không cần biết.

15. Chương 15

Giữa trưa, cái nắng gay gắt của mùa hè đổ xuống, chói xang, nực nội. Bốn mùa của Diêm quốc rất rõ ràng, mùa hè thì rất nóng, trong khi mùa đông thì lại có tuyết rơi. Tuy nhiên, câu nói này lại không phù hợp với không khí ở Đào Hoa sơn.

Mặc dù đang giữa trưa hè nóng bức nhưng Đào Hoa sơn vẫn có một chút gió mát đặc trưng của mình, mùa hạ nơi đây cũng chỉ nóng hơn mùa xuân một chút, nhưng những cây hoa anh đào nở rộ xung quanh, tỏa bóng khắp nơi cũng làm cho người ta quên hẳn đi cái nóng đó.

Du Tử Khâm nhìn Sở Hiên ngồi đối diện, sau khi nàng nói cho cậu biết thân thể của mình thì Sở HIên không khóc, không nháo, không có bất cứ hành động quá khích nào mà chỉ ngồi im lặng, dường như đang suy nghĩ chuyện gì. Điều này làm Du Tử Khâm lo lắng, không biết cậu có suy nghĩ gì về thân thể của nàng.

Một lúc lâu sau, khi Du Tử Khâm tưởng chừng như Sở Hiên sẽ cứ im lặng như vậy thì cậu lại bất thành linh mở miệng hỏi Du Tử khâm:” Nếu vậy... liệu có ngày nào đó, cô sẽ trở về với thế giới của mình không?”

Câu hỏi này thật làm Du Tử Khâm cảm thấy ngoài ý muốn. Thân thể của nàng li kì như vậy, nàng lại , hay cho dù là người phóng khoáng tới cỡ nào thì cũng sẽ hỏi đông hỏi tây về nàng đi. Nhưng tiểu Hiên lại không như vậy, cậu không hề thắc mắc những điều đó, cậu chỉ hỏi nàng liệu nàng có trở về thế giới của mình không, dường như sau tất cả, thứ mà cậu quan tâm chỉ là nàng có rời xa cậu hay không, điều này khiến cho nàng thật cảm động, không uống công nàng yêu thương cậu như vậy.

Du Tử Khâm nhìn gương mặt đang khấn trương của Sở Hiên, mỉm cười với cậu, sau đó đứng lên, đi đến lại gần cậu, giang tay ôm cậu vào lòng cầm đặt trên đỉnh đầu cậu:” Tiểu Hiên yên tâm, cô không quay lại đâu, cô làm sao có thể bỏ lại tiểu Hiên được chứ, hơn nữa ở thế giới bên kia, cô vốn là đã chết rồi, có lẽ giờ này thân xác cũng không còn rồi.”

Sở Hiên tựa đầu vào trước ngực Du Tử Khâm, vòng tay ôm lấy nàng, tuy cô trả lời như vậy nhưng cậu không thể nào yên tâm cho được, nhưng bây giờ cậu lại không thể làm gì, cậu tự hứa với lòng, sau này sẽ đối xử với cô tốt hơn nữa, để mai sau, cho dù cô có tìm được cách trở về thì cũng không bỏ được cậu, sẽ không muốn quay về nữa.

Ôm được một lúc, hai người cũng buông nhau ra, phải tiếp tục ăn cơm thôi, này giờ hai người cũng không ăn được mấy miếng. Du Tử Khâm gấp đồ ăn cho Sở Hiên:

- “ Ăn cho nhiều vào, có thể mới mau lớn.”

Sở Hiên:“ Con sẽ mau lớn nhanh thôi, lúc đó con sẽ còn cao hơn cô nữa.”

Du Tử Khâm:“ Đúng đó, phải cao to lên, khỏe mạnh vào, ít nhất cũng phải khiêng được bao gạo.”

Sở Hiên:??

Du Tử Khâm:“ Việc vác lương thực lên núi sau này phải nhờ vào con đó.”

Sở Hiên:....- đây mới là mục đích chính người đem con về đi.

Trong ánh nắng chói chang, gió vẫn thổi nhẹ nhàng làm đung đưa những tán cây, hàng loạt cánh hoa cứ theo gió mà rơi xuống mặt đất, rơi cả vào hai người đang dùng bữa trưa một cách yên bình. Trên cành cây cao, mấy chú chim kêu chip chip như muốn nói”hôm nay trời thật đẹp”.

Hoa sơn trà: cảm ơn cả nhà đã góp ý nhé, hiện đang tính ngồi ngâm” hiền thê khó làm”, dạo này thích đọc mấy truyện nhẹ nhàng thôi cho đỡ đau tim.

Được rồi, chương sau sẽ cùng chào đón Sở Hiên 15 tuổi nhé, kịch tịch của truyện đang dần dần khởi động rồi, đừng bỏ lỡ.

chương này hơi ngắn, sau vụ này mình sẽ viết “7 năm sau” vì vậy mình tính quãng nó vô chương sau luôn cho chắc.

Một tin mới nhận: thứ 7 tuần này mình sẽ không đăng chương mới như đã hứa được, vì t7 mình phải đi học bù cho t6 tuần sau (tuần sau nghỉ tết ạ), thế nên t6 và t7 tuần sau mình đều có thể đăng chương mới(tính ra mấy bạn đâu có bị lỗ đâu ha.).

16. Chương 16

Khi con người ta không để ý thì thời gian đã lặng lẽ đi qua, đến khi nhìn lại, thoáng chốc đã 7 năm trôi qua. Đào Hoa sơn vẫn không có gì thay đổi, vẫn một rừng hoa anh đào làm say đắm lòng người, vẫn cái không khí mát lạnh khiến tâm hồn người ta dễ chịu, vẫn là một nơi cách xa thế tục, một nơi không có nhiều phiền não, không có những minh tranh ám đấu, không có những kẻ băng mặt không bằng lòng, một nơi tuyệt vời.

hiện tại đã qua buổi trưa, lúc này hầu hết mọi nhà đều đã ăn cơm trưa và chuẩn bị nghỉ ngơi. Một thiếu nữ nằm trên một cái sạp dài, cái sạp được đặt dưới một cây hoa anh đào to lớn, ngày nay, cái cây đã to hơn lúc xưa rất nhiều, bóng cây tỏa ra một vùng to lớn nhưng không thể ngăn trở những tia nắng nhỏ bé

ngịch ngợm xuyên qua những kẽ lá, những khoảng trống nhỏ giữa những cánh hoa mà chiếu xuống người thiếu nữ tạo nên những vệt sáng nhỏ.

Bên cạnh thiếu nữ là một thiếu niên, người mặc bộ quần áo màu xanh lam bằng gấm Vân La nổi tiếng. Gương mặt thiếu niên tuấn tú, mày tựa kiếm, sống mũi cao ngất, đôi môi mỏng mím chặt, đôi mắt hoa đào hẹp dài ánh đầy nét dịu dàng. Tuy trông vẫn còn hơi non nớt nhưng cả người toát ra hơi thở trầm ổn, dịu dàng.

Hai người chính là DU Tử Khâm và Sở Hiên, thời gian thấm thoát trôi qua, Sở Hiên nay đã là một thiếu niên 15 tuổi, không biết là vì lúc nào cũng ở bên cạnh Du Tử Khâm hay do tính cách mà Sở Hiên lúc nào cũng mang đến cho người ta cảm giác rằng đây là một quý công tử dịu dàng, nho nhã, cả người tỏa ra hơi thở thơm mát. Điều này khiến cho Du Tử Khâm hết sức tự hào, không ngờ rằng mình có thể nuôi dạy nên một người đầy khí chất đến như vậy. Chỉ là những lúc không có nàng bên cạnh, Sở Hiên như thế nào thì nàng không biết.

Sở Hiên hiện đang rất chăm chú, cẩn thận, dùng bàn tay thon dài của mình, đắp từng miếng dưa leo lên mặt Du Tử Khâm. Mọi người đứng ngạc nhiên, quả thật là như vậy. Mấy năm gần đây, Du Tử Khâm đã từng cảm thán không biết bao nhiêu lần, Sở Hiên càng ngày càng lớn, nàng đã không thể chăm sóc cho cậu được nữa mà trở thành Sở Hiên chăm sóc nàng. Từ công việc ăn uống, quần áo, nhà cửa, kiếm tiền đều do Sở Hiên làm hết, cả công việc trồng thảo dược của nàng cũng phải đấu tranh dữ dội mới có thể cướp được nhưng hiện tại cũng bị người chia sẻ bớt. Sở Hiên còn giống bảo mẫu hơn nàng.

Tuy đã 7 năm trôi qua, nhưng do được chăm sóc tốt, cuộc sống lại thoải mái không có phiền não gì nên trông Du Tử Khâm không khác gì lúc trước là bao. Nhưng nàng cũng rất buồn phiền vì tuổi mỗi năm một tăng lên, cứ luôn miệng than với Sở Hiên rằng mình già rồi, sau đó chăm chăm làm đẹp, Sở Hiên thấy vậy cũng chỉ cười nhẹ nhàng rồi bồi nàng. Chỉ cần là việc nàng muốn làm, hẳn sẽ cùng nàng làm.

Hà Mộc cầm một rễ thảo dược đi ra, tính nhân lúc này đem phơi, nhưng khi nhìn thấy hai người đằng kia thì lại dừng bước, nghĩ nghĩ lại bước ngược vào trong.

Hà Mộc chính là người năm xưa từng cứu Sở Hiên, Du Tử Khâm từng thề, một ngày nào đó nàng nhất định sẽ trả ơn ông, vì vậy vào một ngày nọ của hai năm trước, khi Hà Mộc vừa bị đuổi khỏi Phượng Y Đường, việc là do quân sự của Phượng Y Đường muốn cất nhắc cháu mình lên, nên đã tìm cách hạ bệ ông, rào cản lớn nhất, bằng cách đổi dược trong phương thuốc của khách hàng đưa cho ông khiến ông lấy nhầm dược, khiến cho vị khách kia mất mạng, điều quan trọng hơn là, thê tử của ông cũng dùng phương thuốc đó, lúc bấy giờ Hà Mộc vừa mất thê tử, vừa mất việc làm, rất đáng thương. Du Tử Khâm đã đưa ông về đây. Hiện tại ông đang phụ trách việc chăm sóc ruộng thuốc của Du Tử Khâm.

Hà Mộc ông dù sao cũng đã sống bao nhiêu năm rồi, làm sao mà lại không thấy được tình ý trong mắt Sở Hiên chứ, mặc dù tuổi tác của bọn họ không hợp, nhưng sau khi trải qua những thăng trầm trong cuộc đời, ông nhận ra chỉ cần bản thân hạnh phúc là được rồi, cần gì để ý những người khác, ông lại nhớ về người vợ đã mất của mình, không khỏi thương cảm.

Ngay từ lúc Hà Mộc bước đến cửa thì hắn đã nhận ra rồi, sau khi nghe tiếng bước chân của Hà Mộc đi xa thì hắn thấy rất hài lòng, lúc đầu khi Du Tử Khâm muốn mang Hà Mộc về hắn đã rất bất mãn, hắn cần gì biết Hà Mộc có phải là ân nhân của mình hay không, hắn chỉ biết là có kẻ muốn xâm nhập vào cuộc sống của hai người. Sở Hiên đã từng động sát tâm với Hà Mộc, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt từ ái của ông nhìn hai người ở bên nhau thì Sở Hiên đã suy nghĩ lại. Hơn nữa, giữ ông lại thì Du Tử Khâm sẽ không bùng binh đòi xuống ruộng thuốc nữa.

Sở Hiên lại tiếp tục đắp từng miếng dưa leo lên mặt Du Tử Khâm. Ngắm nhìn hàng lông mi run run theo gió, lòng Sở Hiên mềm nhũn, bây giờ hắn đã lớn rồi, đã đủ sức bảo vệ cho cô rồi, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Du Tử Khâm, nàng đã ngủ từ lúc nào, Sở Hiên cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán nàng, sau đó lại lấy một miếng dưa leo mỏng phủ lên.

Ban đêm, Sở Hiên đang ôm Du Tử Khâm ngủ say, đã mấy năm nhưng hai người vẫn ngủ cùng nhau, không có ý định tách ra, Sở Hiên là cậu còn không được, còn Du Tử Khâm, theo nàng, Sở Hiên chỉ mới 15, vẫn còn

là con nít nên không cần lo lắng, hơn nữa mắt năm qua, Sở Hiên càng ngày càng ỷ lại vào nàng. Nghĩ thử xem, nếu như có người dùng ánh mắt mát mát, thất vọng,, tựa như đã mất đi cả thế giới nhìn mình, sau đó nói:” Cô không cần con nữa sao.” Vậy thì người có còn muốn ngủ riêng nữa không. Bởi vậy, hai người vẫn cứ tiếp tục ngủ chung sau từng ấy năm.

Chợt, Sở Hiên mở mắt ra, sau đó ngồi dậy, cố gắng hết sức không đánh thức người bên cạnh, khoác một cái áo mỏng, sao đó đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài, Liễu Nhất Dân đã chờ sẵn. Sở Hiên đến gần, gọi một tiếng:” sư phụ.” Nhưng không có hành lễ.

Liễu Nhất Dân cũng không trách,từ 7 năm trước ông đã biết, trong mắt tên tiểu tử này, ngoài con nha đầu kia, không còn ai khác.

17. Chương 17

Liễu Nhất Dân nhìn Sở Hiên hồi lâu, sau đó nói:” Tên tiểu tử ngươi, tới chừng nào mới chịu quản lý sản nghiệp của ta hả?”

Sở Hiên dường như không hề cảm thấy ngoài ý muốn với yêu cầu này của Liễu Nhất Dân, thật ra thì mấy năm nay ông luôn muốn cậu tiếp quản sản nghiệp của mình nhưng cậu chưa bao giờ đồng ý, luôn lấy cớ để từ chối, và đương nhiên lần này cũng không ngoại lệ.

Sở Hiên hướng Liễu Nhất Dân nở nụ cười:” Đệ tử vẫn còn non kém, làm sao có đủ khả năng tiếp quản Trích Tinh Lô và Liễu Gia trang được, vẫn là cứ để vài năm nữa đi, hay sư phụ tìm người khác cũng được.”

Nhìn nụ cười trên mặt Sở Hiên mà Liễu Nhất Dân chỉ muốn giết người:” Hừ! Đừng tìm cớ làm gì, ngươi cho là ta không biết vì ngươi không muốn xa con nha đầu kia nên mới mãi không chịu xuống núi sao.”

Sở Hiên “ nha” một tiếng, sau đó tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Liễu Nhất Dân:” Sư phụ thì ra người luôn biết nha, vậy mấy năm nay người còn tốn công sức lên người đồ nhi làm gì?”

- “ Ngươi! Thật là không nói nổi ngươi mà, chỉ vì một người nữ nhân mà lại không quan tâm đến tiền đồ của mình, ngươi có còn là nam nhân hay không?”- ông thật sự tức chết mà, năm đó chẳng qua là vì trả ơn nên ông mới quyết định dạy cho Sở Hiên vài công phu quyền cước phòng thân, không ngờ tên tiểu tử này lại có thiên phú như vậy, thế nên ông mới thay đổi quyết định, dùng hết sở học cả đời mình để truyền thụ cho hắn, mong mai sau hắn có thể thừa kế sự nghiệp của mình, nhưng bây giờ, thật là làm ông tức chết mà.

Liễu Nhất Dân đang chìm đắm trong cơn bức xúc, không để ý rằng mình đã nói ra lời nói kiêng kị của Sở Hiên. Chỉ thấy không khí xung quanh bỗng nhiên thay đổi, nụ cười lúc nào cũng treo ở trên mặt Sở Hiên cũng hoàn toàn biến mất, cả người toát ra hơi thở âm trầm:

- “ Cái gì mà nữ nhân, cô chính là người tốt đẹp nhất trên thế gian này, vì cô, cho dù không phải nam nhân thì đã sao, dù sao cô cũng sẽ không để ý.”

Liễu Nhất Dân phát hiện không khí không đúng, biết là mình đã lỡ lời, tên tiểu tử này, không để ý vinh hoa phú quý, nói đúng hơn là không có gì có thể lọt vào mắt hắn ngoại trừ Du Tử Khâm, điều này mấy năm qua xem như ông đã lãnh giáo đủ, vậy mà lần này ông lại nói Du Tử Khâm chỉ là một nữ nhân, không đáng để hắn hy sinh mới khiến hắn tức giận.

Là người dạy võ công cho Sở Hiên, Liễu Nhất Dân rất rõ, Sở Hiên chính là một kẻ khát máu tàn bạo, những đêm ông đưa hắn đi ra ngoài ám sát người để huấn luyện, nhìn cách thức giết người của hắn mà một kẻ lăn lộn trên giang hồ mấy chục năm là ông đây cũng không khỏi lạnh gáy, giết người chớp nhoáng, chỉ cần thấy chướng mắt, không kiêng nể là ai, cho dù là hài tử 3 tuổi hay lão nhân 80 hắn cũng giết, tuyệt đối không lưu tình, vậy mà khi xong việc, trên người không hề dính một chút máu tươi, vẫn cứ tiêu sái như thế, phong nhã như thế.

-“ Ày! Ta không phải ý đó, ngươi đừng hiểu lầm, Du Tử Khâm là một nha đầu tốt, ta cũng rất thích nó.”

Nghe xong câu đó, không khí bạo ngược trên người của Sở Hiên dịu đi không ít, nhưng lại nói:” Cô đương nhiên là rất tốt, bất quá, không cần quá nhiều người thích.”

Liễu Nhất Dân không biết phải nói gì, hừ, cũng chỉ có con nha đầu kia mới chịu nổi hắn, bất quá, hắn không bao giờ thể hiện mặt xấu xa của mình cho con nha đầu kia thấy cả, có lẽ đến tận bây giờ, Du Tử Khâm cũng không biết được bộ mặt thật của Sở Hiên đi.

Tuy Sở Hiên từ chối tiếp quản sản nghiệp của mình, nhưng Liễu Nhất Dân không bỏ cuộc, hôm nay ông có vũ khí bí mật, nhất định bắt Sở Hiên phải ngoan ngoãn đồng ý.

–“ Sở Hiên! Tuy ngươi không quan tâm vinh hoa phú quý, nhưng còn Du Tử Khâm thì sao, ngươi không nghĩ đến nàng sao? Chẳng lẽ ngươi muốn nàng cứ phải cực khổ xuống núi, tiếp xúc với những kẻ vô liêm sỉ, xấu xa chỉ vì kiếm tiền sao?”

Sở Hiên đứng im bất động, trên mặt không có biểu tình gì nhưng Liễu Nhất Dân biết, hắn đang chú ý, vì thế tiếp tục:

–“ Tiếp quản sản nghiệp của ta, ngươi có thể kiếm rất nhiều tiền, có thể chăm sóc cho Du Tử Khâm một cách tốt nhất, hơn nữa, khi đã trở thành một nam nhân có sự nghiệp có bản lĩnh, chẳng phải càng có sức quyến rũ với nàng sao?” – Nói xong Liễu Nhất Dân im lặng quan sát phản ứng của Sở Hiên, ông không tin lần này hắn lại không đồng ý.

Sở Hiên im lặng hồi lâu, sau đó bước chân hướng phòng mình đi tới, trước khi đi còn nói:” Sản nghiệp con sẽ tiếp quản, nhưng phải làm theo cách của con.”

Tuy biết những lời của sư phụ là muốn dụ dỗ hắn, nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận, hắn động tâm, nhất là câu cuối cùng. Khóe miệng Sở Hiên hơi nhếch lên, nhưng hắn cũng không bỏ được cô, hắn không muốn rời xa cô, vì vậy hắn sẽ tìm một biện pháp vừa quản lý sản nghiệp, vừa ở bên cô.

Bên này Liễu Nhất Dân đang rất vui vẻ, ông biết ngay mà, chỉ cần là chuyện liên quan đến con nha đầu đó thì tên tiểu tử này sẽ không từ chối. Sau đó vui vẻ rời đi, hà hà, cuối cùng ông cũng có thể nghỉ hưu rồi.

Sở Hiên bước vào phòng, đến bên giường, cố gắng thật nhẹ nhàng không đánh thức Du Tử Khâm, sau đó nằm xuống bên cạnh nàng, tay nâng đầu nàng lên, khiến cho nàng gối lên cách tay của mình, tay kia thì đặt trên eo Du Tử Khâm kéo nàng vào lòng, làm cho cả người Du Tử Khâm nằm gọn hoàn toàn trong lòng của mình, sau đó Sở Hiên mới nhắm mắt, từ từ chìm vào giấc ngủ.

18. Chương 18: Chương 18

Một buổi sáng đẹp trời, Tề Bằng mang đến vài cân nấm rơm lên núi biếu mọi người, Du Tử Khâm rất cao hứng, mấy bữa nay nàng thèm ăn lẩu, lần này đem nấm tới vừa vặn, nàng muốn nấu một nồi lẩu cay nóng sốt ăn một bữa cho đỡ thèm.

Vốn là nhà họ Tề muốn mở rộng thêm công việc của mình, nhà đã có thêm thành viên mới, con cháu trong nhà cũng nhiều hơn, nếu như chỉ dựa vào mấy thửa ruộng thì không còn đủ nữa, bởi vậy họ quyết định sẽ trồng thêm nấm. Trồng nấm cũng không quá khó, chỉ cần có rơm, một gỗ, sau đó ủ sao cho đúng cách là được, nguyên liệu trong nhà đã có sẵn, lại không tốn quá nhiều công sức. Trồng với số lượng lớn sau đó bỏ mỗi ấy tữu lâu trong trần là được.

Kiên quyết từ chối lời mời ở lại ăn lẩu của Du Tử Khâm, Tề Bằng nhanh chóng xuống núi. Không biết có phải do ăn ngoài trời không, mỗi lần ăn cơm nhà DU cô nương thì hắn luôn bị đau bụng, lần nào cũng đau vật vã mấy ngày liền mới thôi, bởi thế Tề Bằng không bao giờ dám ăn uống ở đây nữa.

Hà lão tiên Tề Bằng xuống chân núi, trước khi đi, Tề Bằng như chợt nhớ đến điều gì đó, quay sang nói với Hà lão:” À đúng rồi! Đạo này không biết xảy ra chuyện gì mà có rất nhiều người lạ tới thôn, hình như đang

tìm ai đó, các người không thích tiếp xúc với người ngoài, trong khoảng thời gian này đừng nên xuống núi, tránh cho gặp phải phiền toái không đáng có.”

Hà lão nghe xong, mày nhíu lại:” Tề huynh đệ có biết là họ muốn tìm ai chẳng?”

Tề Bằng suy nghĩ một hồi, gãi gãi đầu:” Tôi cũng không biết, hình như là nhà ai đó mất con thì phải, ai cũng hỏi người dân trong làng về một đứa bé 5 tuổi, ăn mặc phú quý gì đó, nhưng mà là 10 năm trước rồi, bây giờ mà hỏi, còn ai nhớ chứ.”

Hà lão nghe xong, mày càng nhíu chặt hơn, nhưng không hỏi nữa, chỉ dặn dò:” Việc chúng tôi sống ở đây, mong gia đình đừng nói cho ai, nơi đây bỗng lại yên cảnh, nhiều người biết lại rắc rối.”

Tề Bằng cười ha ha:” chúng tôi không nói, mọi người yên tâm, chúng tôi cũng hiểu, có một nơi đẹp như thế này, bọn quý tộc mà biết thì sẽ tìm cách chiếm lấy.”

Hà lão chấp tay lại, hướng Tề Bằng:” Đa tạ.”

Đợi cho bóng Tề Bằng đi xa, HÀ lão mới quay về, chuyện này, nhất định phải cho thiếu gia biết. Thiếu gia trong miệng Hà lão tất nhiên là Sở Hiên. Vì không thể để lộ thân phận của Sở Hiên nên Hà lão gọi Sở Hiên là thiếu gia, gọi Du Tử Khâm là tiểu thư. Lúc đầu ông vốn muốn gọi là phu nhân, vì Sở Hiên gọi Du Tử Khâm là cô, nhưng sau khi bị vẻ mặt sát khí của Sở Hiên hăm dọa nên ông đành phải thay đổi cách xưng hô.

Lúc Hà lão vừa lên đến nơi thì thấy hai người đang vây quanh bên cái bếp than được đặt trên cái sạp dưới cây anh đào, nồi nước lẩu tỏa khói nghi ngút, cả hai đều đang vui vẻ bỏ những thứ mình thích ăn vào trong nồi. Thôi lát nữa hãy nói, dạo này mình hơi mập, nên đi dạo thêm một vòng nữa. Không biết tiểu thư có để phần cho ông không, ông cũng rất thích ăn lẩu, nhưng bây giờ mà tới ăn chung, ông sợ ăn không tiêu.

Bên này Hà lão đang rời đi, Du Tử Khâm lại không hề để ý, nàng đang rất háo hức. Nồi nước đang bắt đầu sôi lên sùng sục, bên trong bỏ rất nhiều ớt và tiêu, nồi nước đỏ lòm làm cho người ta chưa ăn mà đã muốn chảy nước miếng.

Thấy nước đã muốn sôi, Du Tử Khâm với tay qua cái tô sứ muốn bỏ đồ ăn vào nồi lẩu, nhưng chưa kịp lấy thì đã bị một cánh tay rắn chắc ôm lại, cả người lọt thỏm vào lòng người kia. Sở Hiên tuy mới 15, nhưng do tập võ từ nhỏ nên dáng người cao lớn, phát triển không thua gì nam nhân trưởng thành.

Hít thật sâu mùi hương trên người Du Tử Khâm, SỞ Hiên mới làm ra vẻ như không có gì nói:” đừng nghịch ngợm, việc này để cháu làm. Cúi nhìn nước sôi vẫn trúng người.” Buông Du Tử Khâm ra, tay cầm lấy cái tô, từ từ bỏ tôm, mực, thịt bò, nấm,...vào nồi nước. Sau đó ngồi lại tại chỗ.

Du Tử Khâm không cảm thấy gì cả, mấy năm gần đây, bị Sở Hiên coi mình như con nít để chăm sóc, nàng quen rồi.

Du Tử Khâm không tim không phổi chỉ để ý đến cái nồi lẩu, không hề mấy may hay biết mình vừa mới bị người ta ăn đậu hủ trắng trơn, hai con mắt càng nhìn càng sáng long lanh. Sở Hiên nhìn mà dở khóc dở cười, khi nhắc đến cái ăn là cô như một đứa con nít.

Sau một hồi, Du Tử Khâm mới để ý đến Hà Lão không hề ở đây, bèn quay qua hỏi Sở Hiên:” Hà lão đâu rồi, sao ông ấy không ra ăn lẩu.”

Ánh mắt Sở Hiên chợt lóe, nhưng lại tỏ vẻ không để ý nói:” có lẽ là ông ấy muốn đi dạo đâu đó, Hà Lão cũng cần có khoảng thời gian của mình, không nên quấy rầy ông ta.” Nói xong liền lấy đũa gấp một con tôm thật to, sau đó dùng tay thật cẩn thận lột vỏ, đưa đến bên miệng Du Tử Khâm.

Mỉ thực tới miệng, Du Tử Khâm nào còn để ý đến Hà lão. Há miệng cắn lấy con tôm, trong lúc lơ đãng liếm lấy ngón tay của Sở Hiên làm cho hắn run lên một chút, đôi mắt lóe lóe, sau đó lại cười thật dịu dàng tiếp tục bóc vỏ con khác đút cho Du Tử Khâm, chốc chốc lại thuận tay lau khóe miệng của nàng, nhân lúc không ai để ý, đưa ngón tay đến bên môi, liếm một chút, hương vị ... thật ngon.

Một lúc sau

Du Tử Khâm:” Tiểu Hiên!”

Sở Hiên: Ủm!

Du Tử Khâm: Cô ăn hết rồi, con làm ơn đừng dứt nữa T.T

Sở Hiên:...

19. Chương 19: Chương 19

Trong phòng thuốc hiện tại chỉ có hai người, Sở Hiên đứng quay mặt ra ngoài, đưa mắt nhìn những cánh hoa anh đào đang bay bay theo gió, hai tay chấp ở đằng sau, bóng dáng thiếu niên cao ngất, đôi mắt hoa đào khê híp lại không biết đang nghĩ gì.

Hà lão đứng đằng sau, không nói gì. Từ lúc ông báo cáo với thiếu gia chuyện Tề Bằng đã nói cho ông thì thiếu gia không hề có [phản ứng gì, chỉ đứng như vậy.

Sở Hiên đưa mắt ra nhìn bóng dáng đang bận rộn với những cây thuốc đằng xa, hồi lâu sau mới nói với Hà lão:” Chuyện này ta sẽ cho người đi điều tra, trong khoảng thời gian này, tốt nhất là không nên xuống núi. Ta sẽ phái ám vệ đến, tuy nhiên người cũng phải chú ý, không được lơ là.”

Hà lão khom người đáp một tiếng “ Dạ” sau đó định xoay người. Bình thường thiếu gia không thích có ai bên cạnh, ngoại trừ tiểu thư. Về việc thiếu gia dặn dò, cho dù không nói hết ông cũng hiểu, điều duy nhất ông cần phải làm là chú ý sự an toàn của tiểu thư. Nghĩ đến tiểu thư ông lại cảm thán, có một người hết lòng vì mình như vậy, tiểu thư thật may mắn. Chỉ là quan hệ và tuổi tác hai người không hợp, không biết sau này tiểu thư có chịu chấp nhận thiếu gia không.

Mấy năm quan sát, ông đã biết thiếu gia đối với tiểu thư như thế nào, thiếu gia là một người cố chấp, từ nhỏ không hề hưởng được một chút tình người nào, vì vậy khi đã có được thứ tình cảm đó thì sẽ không buông tay. Chỉ mong sau này tiểu thư nghĩ thoáng một chút, chấp nhận tình cảm của thiếu gia, nếu không với tính cách của thiếu gia, chỉ sợ sẽ làm những việc cực đoan, khiến cả hai đều đau khổ.

Khi bóng Hà lão sắp khuất, lại nghe Sở Hiên nói:” Đừng cho nàng biết.”

Hà lão quay lại :” Dạ.” – Ngay cả để tiểu thư phiền lòng cũng không nỡ, tình cảm này, đã sâu đến mức nào.

Hà lão đi khỏi, Sở Hiên vẫn cứ đứng nhìn bóng dáng kia. Đằng hia là cả cuộc sống của hắn, cả tính mạng của hắn. Chuyện lần này hắn phải tra thật rõ, nếu chỉ là chuyện trùng hợp thì thôi, nhưng nếu là chuyện bất lợi...nghĩ đến đây, đôi mắt bỗng nhiên âm trầm, tuy đang mặt áo trắng nhưng cả người phát ra lệ khí làm cho người ta cứ nghĩ đây là ác ma dưới địa ngục, là một con quỷ khát máu bị phong ấn bấy lâu, chỉ cần thoát ra sẽ đi tàn sát nhân loại để thỏa mãn cơn khát máu (vampire???)

Du Tử Khâm sau khi chăm sóc xong vườn thuốc lại chuyển đến vườn rau, nhìn những cọng rau xanh mơn mớn do chính tay mình trồng Du Tử Khâm cảm thấy thỏa mãn. Cuộc sống bây giờ thật tốt, mỗi ngày trôi qua đều yên bình, không tiếp xúc với những nhười xấu, không cần phải lo mình bị gạt, cả ngày chỉ nghĩ xem hôm nay nên làm món gì ngon, chế ra thuốc gì mới, nhàn hạ thì làm vài món điểm tâm, vừa uống trà, ăn điểm tâm, vừa ngắm hoa. Du Tử Khâm nghĩ, ngay cả hoàng đế cũng không sung sướng như nàng.

Đang suy nghĩ thì một bóng người tới gần nàng, Du Tử Khâm không cần quay người lại cũng biết đó là ai. Sở Hiên đến gần nàng, ngồi xổm xuống, bóng dáng cao lớn cơ hồ che phủ cả người nàng, khuôn mặt dựa sát gần nàng, dùng giọng nói dịu dàng như tiếng đàn hồi:

- “ Cô lại nghịch nữa rồi, chẳng phải nói vườn thuốc và vườn rau để cho Hà lão làm hay sao, xem cô cả người dính bùn đất.” – nói xong đưa tay lau đi vết bẩn trên má Du Tử Khâm, đôi mắt ánh lên nét dịu dàng không sao tả được.

Du Tử KHâm bất mãn:” Đừng suốt ngày coi cô là con nít, cô nuôi lớn con đấy. Cô thích trồng này nọ, cô biết con muốn tốt cho cô, nhưng đây không phải là gánh nặng, đây là sở thích của cô, con chắc không phải ngay cả việc cô muốn làm cũng ngăn cản chứ.”

Sở Hiên bỗng ngậy ngần, thì ra là vậy sao, bấy lâu nay hấn vẫn luôn nghĩ cô không thích làm mấy công việc này, nhưng vì hấn, vì kiếm tiền cô mới phải làm, bởi vậy khi có đủ năng lực lo cho cô, hấn không muốn cô phải nhúng tay vào những việc này, chẳng phải nữ nhân thường chỉ thích ăn ngon, mặc đẹp, được người hầu hạ hay sao, ít nhất là từ trước đến giờ, nữ nhân mà hấn biết luôn như vậy, giống như người đàn bà đã sinh ra hấn vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt bối rối, hối hận của Sở Hiên, lòng Du Tử Khâm mềm đi, đã bao năm rồi, nhưng đứa bé này vẫn làm nàng không thể nào giận nổi. Đưa tay ôm lấy Sở Hiên, vỗ nhẹ cái lưng của hấn:” Được rồi được rồi, cô không phải là giận con, đừng làm vẻ mặt như vậy nữa.”

Cảm thấy Sở Hiên cũng ôm lấy mình, siết thật chặt, tim Du Tử Khâm càng khó chịu, đứa nhỏ này, tâm hồn rất nhạy cảm, lại dễ tổn thương, nàng luôn biết Sở Hiên ý lại vào mình như thế nào, lúc nào cũng sợ được mất nên mới hành động như thế, một đứa trẻ như vậy, hỏi nàng làm sao buông xuống được, nghĩ vậy lại càng ôm chặt lấy Sở Hiên, vuốt vuốt tóc cậu. Chỉ là Du Tử Khâm làm sao thấy được, cái kẻ tâm hồn nhạy cảm, dễ tổn thương kia đang cười tươi còn hơn cả hoa đào đang nở vào mùa xuân, thương tâm cái nỗi gì.

Một hồi lâu, cả hai mới buông đối phương ra, Sở Hiên nói:” Từ nay con sẽ không ngăn cản người làm vườn nữa, người đừng sinh khí với con được không.?”

Nhìn ánh mắt trông mong của Sở Hiên, Du Tử Khâm đáp:” cô đâu có sinh khí, nhưng mà không được nuốt lời đó, sau này không được cản cô làm vườn nữa.”

“Dạ” Sở Hiên nở nụ cười, đôi mắt hoa đào cũng híp lại kết hợp với gương mặt tuấn tú càng làm cho người ta phải say trong đó, đắm chìm trong đó. Tên tiểu tử này, càng lớn càng yêu nghiệt mà .

Nhìn thấy Du Tử Khâm nhìn mình thất thần, Sở Hiên càng vui hơn, nụ cười cũng chói mắt hơn.

Du Tử Khâm chợt hoàn hồn lại:” Thôi trưa rồi, cô muốn đi nghỉ trưa.”

Sở Hiên vội nói:” con cũng nghỉ với cô.” Sau đó nắm lấy tay Du Tử Khâm, bước đến bên cái sạp dài dưới cây anh đào. Sở hiên nằm xuống, sau đó làm cho Du Tử khâm gối lên cánh tay mình.

Buổi trưa gió mát, lại có bóng cây che chở, Du Tử Khâm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lúc này Sở Hiên lại quay qua nhìn DU Tử Khâm, nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng mềm mại đang vểnh lên, tâm chợt động, sau đó cúi người, đặt môi mình lên môi Du Tử Khâm, nhẹ nhàng ma sát, sau đó khẽ mở môi ra ra, ngậm lấy môi dưới của nàng, chậm rãi hấp, một hồi mới buông ra. Hương vị thật tốt, hỏi làm sao hấn không điên cuồng vì nàng. Đưa tay vuốt lấy tóc mai rơi trên trán Du Tử Khâm, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, đời đời kiếp kiếp, nàng vĩnh viễn cũng không thoát khỏi hấn đâu.

20. Chương 20

Đêm tối đen như mực, từng làn gió thổi nhẹ khiến cành cây đung đưa xào xạc tạo thành tiếng động duy nhất trong không gian tĩnh mịch.

Sở Hiên ôm gọn Du Tử Khâm vào lòng, hơi thở hai người nhẹ nhàng hòa vào nhau, tóc cả hai tán loạn, đan xen vào nhau tạo nên một cảm giác hài hòa, yên bình kì lạ. Chợt, Sở Hiên mở mắt ra, đôi mắt thanh tỉnh tưởng chừng như gương mặt say ngủ lúc này không phải là của hấn.

Mày Sở Hiên nhíu lại, không một tiếng động đứng lên, người bên cạnh dường như cảm nhận được điều gì, hơi nhíu mày “ưm” một cái, Sở Hiên thấy vậy, giang tay ôm người lại vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng như muốn an ủi, đến khi người trong lòng lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ sâu thì mới buông tay ra, đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài là hai người, cả hai đều mặc đồ dạ hành màu đen, đây là hai ám vệ mà Sở Hiên sai đi điều tra việc xảy ra tại Đào Hoa thôn mấy hôm nay.

Từ khi Sở Hiên tiếp quản sản nghiệp của Liễu Nhất Dân, để không phải xa cô, hắn đã chọn ra 4 người có năng lực để làm việc thay hắn, lần lượt là phong là nữ, hỏa, lôi, điện là nam. Cả 4 người đều là những người nổi bật nhất, có năng lực, tính tình trầm ổn. Mỗi người đều có một sở trường riêng.

Phong là nữ tử duy nhất, ngoài võ công thì sở trường nhất là thuật dịch dung, dù là ai, mập, lùn, già, trẻ, Phong đều có thể giả dạng hoàn hảo từ thân hình đến tính cách, chưa bao giờ bị nhận ra. Phong phụ trách tiếp quản tất cả các thanh lâu, khách điểm, sòng bạc của Sở Hiên.

Hỏa tuy biệt danh là hỏa nhưng không phải là người nóng nảy, à ngược lại, người này rất có tài ăn nói và có bộ óc tính toán siêu việt, nếu đặt ở hiện đại thì đây chính là một nhân tài kinh doanh trời cho. Hỏa tiếp nhận tất cả các cửa hàng như y phục, hương liệu, lương thực và kiêm thêm quản lý tàu thuyền, con đường vận chuyển bằng đường thủy hay đường bộ.

Lôi là người có tính tình trầm ổn nhất, gương mặt lạnh lùng, nổi tiếng nghiêm khắc, là người có thiên phú về luyện võ, võ công chẳng những cao mà còn biết sử dụng nhiều loại ám khí, vũ khí. Lôi phụ trách huấn luyện và quản lý tất cả các ám vệ, sát thủ, gián điệp và thu thập thông tin từ các trinh sát.

Điện là người có tính tình dịu dàng, nho nhã. Điện là người đam mê y thuật, độc thuật, thích nghiên cứu chế ra các loại độc dược, thuốc mê, hương liệu, xuân dược để cung cấp cho ba người kia khi cần, có thể nói Điện là đại phu của tổ chức. Điện tiếp quản những dược đường, y quán của tổ chức.

Cả 4 người đều xấp xỉ tuổi với Sở Hiên, được chia ra quản lý tất cả các sản nghiệp của Sở Hiên theo hình thức lão bản sau màn, không bao giờ lộ mặt trước công chúng. Cả 4 đều có thuộc hạ riêng. Cứ mỗi tháng một lần, bốn người sẽ gặp mặt và báo cáo tình hình với Sở Hiên.

Hai người này là người do Lôi phái đến. Sở Hiên nhìn hai người, không nói gì, từ từ ngồi xuống chiếc ghế trước sân sau đó mới ra hiệu cho hai người bắt đầu nói. Người bên trái bắt đầu trước:

- “Bẩm báo chủ nhân, theo như người của ta điều tra, một tháng trước có một lão đạo sĩ kì lạ được hoàng đế mời vào cung, dường như rất tôn trọng người này, sau khi cả hai bước vào Dưỡng Tâm Điện thì liền kêu tất cả mọi người ra ngoài, không biết đã nói gì bên trong nhưng sau đó hoàng đế lại ra lệnh cho tất cả mọi người đi tìm Tứ hoàng tử đã mất nhiều năm trước, hơn nữa là bắt sống.”

Chưa đợi Sở Hiên phân phó, người còn lại tiếp tục:” Những người mấy ngày nay quanh quẩn ở Đào Hoa thôn hầu hết đều là người của triều đình, trong đó có hoàng thượng, thái tử, Lạc thừa tướng, Lan quốc công, Mục tướng, Hiến vương, Tề vương, hoàng hậu, cửu hoàng tử,... người của thái tử, hoàng hậu, Hiến vương, Tề vương đều là sát thủ, có thể thấy mục đích làm muốn giết người, những người còn lại thì vẫn không rõ có mục đích gì.”

Sau khi báo cáo xong thì đứng im chờ Sở Hiên phân phó. Sở Hiên nghiêng ngẫm một hồi lại hỏi:” Tên đạo sĩ và hoàng đế nói gì không ai biết sao.”

Hai người nghe câu hỏi, run một chút. Đáp:” Dạ không.” Bọn họ đã được huấn luyện, dù là chuyện gì thì cũng phải trả lời bình tĩnh, dù chủ tử hỏi điều mình có biết hay không thì cũng phải trả lời cho chủ tử biết, không được vì hoảng sợ mà im lặng để chủ tử đợi.

Sở Hiên nói tiếp:” không có lần sau, nói với Lôi, ta muốn biết từng câu nói, cử chỉ, thậm chí họ ăn gì, uống gì,... đều phải tường tận. Ngoài ra, bảo Lôi lập tức lại đây, đem theo những người giỏi nhất đến.”

Hai người đều có cảm giác giải thoát sau cái chết, thở phào nhẹ nhõm. Dù Sở Hiên chỉ mới tiếp quản sản nghiệp gần đây, nhưng hung danh Sở Hiên thì trên dưới mọi người trong tổ chức đều biết. Mỗi lần Liễu Nhất Dân dẫn Sở Hiên đi giết người xong, ai cũng đều khiếp sợ trước sự tàn bạo của Sở Hiên đồng thời cũng thêm một phần hưng phấn, sùng bái, chủ nhân tương lai của bọn họ là người tài giỏi như vậy.

Chuyện lần này không phải là lỗi của bọn họ, chỉ là lúc Liễu Nhất Dân còn tiếp quản, vì không muốn dính líu quá nhiều với triều đình nên không có phái người theo dõi sát sao. Nhưng hai người đều không giải thích, điều chủ tử muốn là kết quả, không làm được thì phái người đi làm chứ không phải là đứng đó lí do này nọ biện minh.

Sau khi hai người rời đi, chỉ để lại Sở Hiên đứng đó, được một lúc thì Sở Hiên bước vào phòng.

Đứng trước giường, nhìn Du Tử Khâm đang ngủ, hần ngồi xổm xuống, một tay cầm lấy tay của Du Tử Khâm đặt lên trên môi, dịu dàng mà cẩn thận hôn. Du Tử Khâm dường như cảm nhận được, khẽ ưm một tiếng, lại lầm bầm điều gì, sau đó lại ngủ say. Thấy vậy Sở Hiên cười khẽ, ánh mắt dịu dàng vô hạn. Dù xảy ra điều gì, hần nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt.

21. Chương 21

Lại mấy ngày nữa trôi qua, số người đến Đào Hoa thôn ngày một tăng, ai cũng muốn tìm hiểu tung tích của đứa trẻ 10 năm về trước. Hành động của những người đó cũng bắt đầu gây chú ý đến các thôn dân. Mọi người truyền miệng nhau rằng 10 năm trước, một nhà đại phú đại quý đã làm lạc mất cháu đích tôn của mình ở Đào Hoa thôn, bây giờ đang dốc sức đi tìm người về để kế nghiệp. Ai có thể tìm được người hay biết một ít thông tin, thì sẽ được người nhà đó trọng thưởng, thậm chí có thể không lo ăn mặc suốt đời. Cũng bởi vì thế, mọi người bắt đầu nhao nhao điều tra, 10 năm trước liệu có đứa bé nào lạc đến đây không, hay 10 năm trước có chuyện gì kì lạ, đáng chú ý.

Phản ứng của người dân cũng đã khiến cho Du Tử Khâm nhận thấy được, nàng lập tức nghĩ ngay đến Sở Hiên, 10 năm trước, đứa trẻ lạc ở Đào Hoa thôn, ngoài Sở Hiên thì còn có thể là ai khác. Rõ ràng người mà đám người kia muốn tìm là Sở Hiên của nàng.

Du Tử Khâm đầy vẻ lo lắng nói ra phán đoán của mình cho Sở Hiên nghe, nhưng không thấy sự kinh ngạc như dự kiến, chỉ thấy Sở Hiên khẽ mỉm cười trấn an, đưa tay vuốt tóc nàng nói:

- “ Không sao, ta phải ám vệ đến bảo vệ chúng ta, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Nghe Sở Hiên nói vậy, Du Tử Khâm ngạc nhiên hỏi:” Vậy là con đã biết rừ trước sao?”

Thấy Sở Hiên gật đầu thừa nhận, Du Tử Khâm như chợt nghĩ đến cái gì, hỏi:” Việc này bắt đầu bao lâu rồi.?”

Thấy Du Tử Khâm không có giận chuyện mình giấu diếm nàng, Sở Hiên thoáng thở phào, dù cho động cơ giấu diếm là vì không muốn nàng lo lắng, nhưng Sở Hiên cũng sợ nàng giận hần, bây giờ thấy trên mặt nàng ngoài lo lắng thì không còn gì khác, hần cũng yên tâm. Muốn giấu nàng vì không muốn nàng lo lắng, nhưng nếu nàng đã biết thì hần sẽ không giấu nữa:

- “ SỰ việc đã diễn ra khoảng hai tháng rồi, hơn nữa tất cả bọn họ đều là người có liên quan đến triều đình.”

Sau đó Sở Hiên từ từ nói hết cho Du Tử Khâm nghe về những gì mà hần đã điều tra được trong khoảng thời gian qua, khi nói vẫn luôn quan sát vẻ mặt của nàng, sợ nó có biến hóa gì.

Thật ra thì Sở Hiên đây là đang lo xa. Du Tử Khâm là người cực bao che khuyết điểm, chỉ cần là người nàng nhận định, thì tất cả những gì của người đó đều tốt đẹp. Nàng biết Sở Hiên chỉ vì tốt cho nàng, nên nàng sẽ không làm gì khiến Sở Hiên tổn thương. Giả định như có một ngày, vì nàng mà Sở Hiên làm những điều thương hại tới người vô tội, nàng cũng sẽ không vì những người đó mà trách móc hần, có lẽ nàng sẽ khổ sở một chút, nhưng sẽ không vì những người ngoài mà chất vấn Sở Hiên, bởi vì tất cả những điều đó đều là vì nàng.

(Viết đoạn này vì bức xúc với mấy nàng nc trong suốt ngày cứ tỏ vẻ thánh mẫu, vì những người khác mà mắng nam chính là độc ác, biến thái vv khiến mấy anh ấy đau khổ, trong khi anh ấy làm những điều điên cuồng đó chỉ vì yêu nc, muốn có được nc trong một số tác phẩm, anti mấy bà đó, sống trong phước mà không biết hưởng.)

Sau khi nghe Sở Hiên nói đến đoạn tên đạo sĩ nói gì đó với hoàng đế, cả hai đều tỏ ra tiếc nuối, nếu như có thể nghe thấy được cả hai người nói chuyện gì thì hay rồi, như vậy sẽ có thể biết được mục đích của việc lần này là gì mà đối phó.

Du Tử Khâm nghe nói Sở Hiên đã cho người an bày nội gián bên trong thì thoáng có chút hy vọng, Sở Hiên nhìn về mặt nàng lập tức biết nàng đang nghĩ gì, không hề khách khí nói:

- “Ấm vệ chỉ mới sắp xếp vào mà thôi, không thể nhanh như vậy trà trộn vào những nơi mật của hoàng cung, ít nhất cũng phải đợi họ điều tra nắm rõ tình hình.”

Nghe Sở Hiên nói vậy, Du Tử Khâm lập tức như bong bóng xì hơi, bộ dạng ỉu xìu khiến Sở Hiên nhìn mà buồn cười, giang tay ôm Du Tử Khâm vào lòng như muốn an ủi, thực chất là lợi dụng mọi cơ hội có thể để ăn đậu hủ của nàng.

Ôm thân hình mềm mại trong ngực, Sở Hiên cảm thấy thật thỏa mãn, mọi căng thẳng của mấy ngày nay đều như tan biến, tham lam hít vào hương thơm trên tóc DU Tử Khâm, tay lại siết chặt thêm một phần.

Dù chỉ mới 15 nhưng Sở Hiên đã cao hơn Du Tử Khâm một cái đầu, nàng hiện tại cao vừa tới cằm Sở Hiên, này giờ lo suy nghĩ, không hề để ý tư thế của hai người, nên khi DU Tử Khâm bất thành linh ngẩng đầu lên, đôi môi đã vô tình chạm vào cằm của SỞ HIÊN làm cả hai thoáng ngẩn ra.

Du Tử Khâm cảm thấy rất lạ, lúc này, khi môi nàng chạm vào cằm SỞ HIÊN, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác rất khó tả, mặc dù không biết là tại sao, nhưng tình huống hiện tại không cho phép DU TỬ KHÂM nghĩ nhiều về điều này:

- “Cô đã có cách có thể nghe được bọn họ nói gì.”

Vẫn còn đắm chìm trong cảm giác vừa rồi, Sở Hiên hơi thất thần một chút, sau đó bị tiếng nói của Du Tử Khâm khiến cho hoàn hồn, nhưng trong đầu lại cứ nghĩ tới cảm giác khi đôi môi mềm mại của nàng chạm vào cằm hắn, biết thế lúc này nên cúi thấp xuống một chút, vậy thì môi của nàng chạm vào sẽ là môi hắn.

-“Nha. Cách gì.” - dùng giọng điệu làm ra vẻ như không để ý chuyện vừa này.

-“Con không nhớ sao, cô có thể nhìn thấy mọi việc đang xảy ra qua gương, đó là năng lực kì diệu của cô, ta có thể dùng nó để quan sát hoàng đế.” – Du Tử Khâm hào, năng lực này lâu rồi nàng đã không sử dụng, xem chút là quên mất nó.

22. Chương 22

Du Tử Khâm có một năng lực thần kì, đó là chỉ cần nàng nhìn vô gương, mặt nước hay thứ gì trong suốt, và nghĩ đến địa phương nàng muốn thấy, thì mặt gương hay mặt nước sẽ hiện lên hình ảnh. Nhờ năng lực này mà nàng mới biết SỞ HIÊN.

Lúc trước, vì nhàm chán nên nàng mới thường xuyên nhìn vô gương để xem, nhưng từ khi có Sở Hiên, có Hà lão, dần dần nàng đã không sử dụng năng lực này nữa, nếu không nhờ có lần này, có lẽ nàng cũng quên luôn nó.

Sở Hiên cũng đã quên việc này từ lâu, có năng lực này thì sẽ tiện lợi hơn nhiều, không lo sợ sẽ bị phát hiện, mọi góc ngách, mọi địa phương đều có thể quan sát được.

Cả hai đều hoan hỉ, Du Tử Khâm nhanh chóng chạy vào căn phòng có chiếc gương to trước đây, hấp tấp như một con thỏ. Sở Hiên nhìn theo bóng dáng nàng mà buồn cười, từ từ bước theo, dù sao chiếc gương cũng không thể chạy đi chỗ khác được, tình tình càng ngày càng giống trẻ con.

Thật ra Du Tử Khâm là một người tương đối độc lập, không nói đến cuộc sống trước khi xuyên qua của nàng, sau khi xuyên không, nàng đã phải tự lực cánh sinh, sau này còn phải nuôi thêm một đứa nhỏ, điều này đối với một cô nương không có thân thích họ hàng đã là quá giỏi.

Chỉ là Sở Hiên càng ngày càng giống ông cụ non, mọi chuyện cầu nàng đều muốn trông nom, nên mới thấy nàng giống trẻ con. Du TỬ KHÂM mà biết đứa trẻ nàng khổ cực nuôi nấng lớn khôn chỉ coi nàng như một

đưa con nít, chắc chắn nàng sẽ hối hận vì cách nuôi dạy của mình, cái gì mà con nít cũng có chủ kiến, cái gì mà phải tôn trọng ý kiến của trẻ con , tất cả đều là mây bay.

Cả hai bước vào phòng, chiếc gương lớn mặc dù không được sử dụng để quan sát nữa, nhưng mấy năm nay mọi người vẫn sử dụng nó như một chiếc gương bình thường nên nó không bị mờ hay gì cả, không cần phải lau chùi cũng có thể sử dụng.

Du Tử Khâm hồi hộp nhìn vào gương, bắt đầu sử dụng năng lực của mình, Sở Hiên đứng phía sau, lo lắng nhìn nàng. Hắn chỉ nhìn thấy Du Tử Khâm sử dụng năng lực một lần duy nhất, đó là 7 năm trước, khi nàng muốn nói cho hắn biết tất cả về mình, lần đó cũng chỉ sử dụng một thời gian ngắn mà thôi, nên lần này hắn không biết sử dụng năng lực có thể có tổn hại gì hay không.

Hình ảnh từ từ hiện lên, cả hai nhìn thấy là cảnh sinh hoạt của hoàng đế, lúc này hắn đang phê duyệt tấu chương, hai người hơi thất vọng một chút.

Cũng phải, đâu phải lúc nào hoàng đế và tên đạo sĩ đó cũng phải ở cùng nhau đâu. Du Tử Khâm kiên trì thêm một chút, mong sao có thể nhìn thấy điều mình muốn thấy.

Một hồi lâu, cũng chỉ hiện lên hình ảnh sinh hoạt, ăn uống, đi dạo ngự hoa viên, thăm phi tần,...mà cũng chưa hề thấy tên đạo sĩ.

Du Tử Khâm bắt đầu nóng nảy, này giờ rồi mà chỉ thấy hình ảnh ăn chơi của hoàng đế, đến bao giờ mới thấy tên đạo sĩ đây.

Chợt, một bàn tay to lớn, ngón tay thon dài, đẹp đẽ che trước mắt nàng, dịu dàng hết sức đặt lên mắt nàng với một lực đạo nhẹ nhàng để không khiến nàng đau. Sau lưng nàng cũng cảm nhận được một cơ thể cao lớn, rắn chắc áp lên người nàng, sau đó là giọng nói trầm trầm ồ ồ nhưng chứa đầy sự đau lòng vang lên:

- “ Được rồi, dừng lại đi, nghỉ ngơi một chút.”

Du Tử Khâm lúc này mới cảm thấy được mệt mỏi, toàn thân như không còn sức, này giờ nàng chỉ lo đứng đó quan sát, cơ thể không có một miếng nước, cũng không ăn uống gì, hơn nữa, dường như vì sử dụng năng lực quá nhiều nên nàng cảm thấy mệt mỏi hơn mọi lần.

Bây giờ vừa nghe Sở Hiên nói, cả người liền mềm nhũn, dựa cả vào người phía sau, nhưng vẫn chống chế:” Một lát nữa thôi, một lát nữa thôi, có lẽ sắp thấy rồi, bây giờ nghỉ giữa chừng, lỡ bỏ lỡ thì sao!”

Chỉ thấy Sở Hiên không mấy may đáp ứng, mà dùng tay nắm lấy cằm nàng, buộc nàng phải đối mặt với mình. Gương mặt Sở Hiên lúc này không hề còn nét cười dịu dàng như mọi lần nữa, gương mặt hết sức nghiêm túc, cả người toát ra hơi thở bá đạo mạnh mẽ, dùng đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn thẳng vào nàng khiến cho Du Tử Khâm hơi hoảng hốt, thật lâu sau mới khạc ra một câu:

- “ Nghe lời, nghỉ ngơi!”

Du Tử Khâm bắt giác gật đầu, sau đó để cho người nào đó bế nàng lên, đưa vào phòng, đặt nàng xuống giường mà vẫn chưa hoàn hồn lại. Một lát sau nàng mới nghỉ lại, tiểu Hiên lúc này ,thật lạ, không giống một thiếu niên ôn nhuận như ngọc bình thường, mà giống như một người nam nhân trưởng thành, mang theo hơi thở bá đạo mà dịu dàng khiến người khác bất giác nghe theo.

Du Tử Khâm bỗng dưng nghĩ, tiểu Hiên của nàng, trưởng thành rồi .(đầu heo)

+++++

Sau sự kiện đó, mấy ngày sau Du Tử Khâm vẫn tiếp tục quan sát qua gương, nhưng lần này nàng chú ý hơn, bên cạnh lúc nào cũng để đồ ăn, thức uống phòng khi nàng muốn, hơn nữa bên người lúc nào cũng có Sở Hiên nhìn chăm chăm, khi thấy nàng quan sát được một khoảng thời gian nhất định, sẽ cưỡng chế nàng rời đi.

Có lúc quan sát đến cảnh hoàng đế tắm rửa hay thị tắm phi tần, Du Tử Khâm hai mắt sáng trưng, nha, xuân cung đồ sống, hơn nữa là của hoàng đế. Nhưng nàng chưa kịp thưởng thức thì mắt đã bị ai đó che đi, sau đó mặc kệ sự phản kháng của nàng, bế nàng đi chỗ khác, không cho nàng tới gần chiếc gương hay những đồ vật trong suốt khác.

Có đôi khi Du Tử Khâm kháng nghị, biện hộ rằng nàng là người trưởng thành, coi mấy cái này để hiểu biết một chút, tránh cho cái gì cũng không biết. Sở Hiền lúc này, mặt không biểu cảm nói:

- “ Không cần học hỏi, không cần thiết.” – Sau này mọi chuyện hấn sẽ dạy nàng, hơn nữa còn thực hành tỉ mỉ trên người nàng, bảo đảm hiệu quả hơn nhiều. (ý, anh biết mấy thứ ấy à? Sao biết thế?)

Qua mấy ngày quan sát, cuối cùng cũng đợi được hoàng đế cho truyền tên đạo sĩ kia.

23. Chương 23: Chương 23

Hoàng cung Diêm quốc, Đường Tâm Điện.

Trong không gian rộng lớn, được trang trí xa hoa, hầu hết mọi thứ đều được nhuộm một màu vàng sang trọng và quý phái, là tấm điện của hoàng đế, thì phải có nhiều cung nhân, nô tì hầu hạ, nhưng lúc này, trong điện chỉ có 3 người.

Một bóng dáng đang ngồi trên ghế rồng, trên người mặc một bộ long bào được thêu ngũ trảo kim long bằng chỉ vàng. Đó là một nam nhân trung niên trông khoảng 60 tuổi, dương mặt tái xanh, đôi mắt sâu thẳm lại, hai tròng mắt đục ngầu, người này chính là Cảnh Thiên Hoàng Đế, vua của Diêm quốc, đồng thời cũng là cha ruột của Sở Hiền. Thật ra Cảnh Thiên hoàng đế chỉ có 42, nhưng do sống cuộc sống hoang dâm vô độ, phóng túng nên mới trông tàn tạ như vậy.

Đứng sau lưng là người mặc trang phục thái giám, người khoảng 50, gương mặt ánh lên nét xảo trá, gian dối, vừa nhìn là biết ngay đây chẳng phải loại người tốt lành gì. Người này là thái giám thiếp thân của Cảnh Thiên hoàng đế, tổng quản nội cung, mọi người thường gọi hấn là Dương công công.

Đối diện Cảnh Thiên đế, một người trông ngoài 60, râu tóc bạc trắng, ngồi trên một cái bàn chéch về phía bên trái một chút, trên người mặc quần áo tu hành của đạo sĩ, cả người trông rất có vẻ tiên phong đạo cốt, thể nhưng nếu nhìn kĩ, thì sẽ nhận thấy, người này vẫn còn một chút gì đó của phàm tục, không thể đạt đến cảnh giới cao nhất của tu hành, người này chính là đạo sĩ kì lạ mà mấy ngày nay Du Tử Khâm và Sở Hiền vẫn luôn tìm kiếm .

Lão đạo sĩ thường được người ta gọi là Thường Vân cư sĩ, là người tinh thông thuật số, đoán tướng, ngũ hành bát quái, được mọi người xưng tụng là một thần tiên sống. Là người như vậy thì thường không thích liên quan đến triều đình mới đúng, nhưng những điều gần đây Thường Vân cư sĩ làm lại cho thấy không phải như vậy.

Cảnh Thiên hoàng đế đối với Thường Vân cư sĩ hỏi: “ Quốc sư, người có chắc là tứ hoàng nhi còn sống hay không, tại sao lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tìm được?” thì ra cảnh Thiên Hoàng đế đã phong Thường Vân cư sĩ là quốc sư, điều này cho thấy hoàng đế coi trọng ông tới mức nào.

Thường Vân cư sĩ dùng giọng điệu không nóng nảy, không kiêu ngạo, siểm nịnh chậm rãi nói:” Quẻ bói của tại hạ là chưa bao giờ sai, Tứ hoàng tử vẫn chưa chết, hơn nữa người còn là chìa khóa dẫn đến Hồ Nhật Nguyệt, hoàng thượng không nên nóng nảy, người chỉ cần còn sống thì ắt sẽ có ngày tìm ra thôi.”

Nghe xong câu trả lời của Thường Vân cư sĩ, hoàng đế cũng bình tĩnh hơn, nhưng sau đó lại làm ra vẻ mặt khó hiểu hỏi: “ Hồ Nhật Nguyệt do bộ tộc Thần Nhân canh giữ, đã hơn mấy trăm năm nay chưa ai có thể tìm ra người của bộ tộc này, hơn nữa bí mật hồ Nhật nguyệt chỉ có các đời hoàng đế đương triều mới biết, làm sao tứ hoàng nhi lại có thể tìm ra?”

Thường Vân cư sĩ nói:” Điều này bản đạo cũng không rõ, tuy nhiên quẻ bói của tại hạ chưa bao giờ sai, chắc chắn trên người tứ hoàng tử có bí mật gì đó mà chúng ta không biết.”

Cảnh Thiên hoàng đế nghe vậy, tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lại lộ ra vẻ mặt tiếc nuối:” Sớm biết như thế, dù có thế nào cũng phải giữ hấn ở trong cung, bây giờ thì...”

Thường Vân cư sĩ im lặng không nói gì, trong hoàng gia, xảy ra những chuyện dơ bẩn không phải là ngày một ngày hai, những chuyện như vậy ông đã quá rõ, nhưng lại không tiện xen vào. Trong tấm điện yên lặng hồi lâu, lại nghe Cảnh Thiên hoàng đế hỏi:

-“ Chúng ta đi tìm người của bộ tộc thần nhân luôn không được sau, dù sao thì, cho dù tìm được tứ hoàng nhi, tìm được hồ Nhật Nguyệt thì cũng phải có người của bộ tộc Thần Nhân mới có thể lấy nước hồ đó được.”

Thường Vân cư sĩ nghe cảnh Thiên đế nói như vậy, suy nghĩ một chút, sau đó bác bỏ:” Tương truyền người của bộ tộc Thần Nhân có đôi mắt của thần, có thể nhìn thấu mọi vật trên thế gian, nên không dễ gì tìm được. Nhưng hoàng thượng yên tâm, theo quẻ bói, tứ hoàng tử chính là người tìm được và sở hữu hồ Nhật Nguyệt, cho nên chỉ cần tìm được tứ hoàng tử, nhất định sẽ có cách lấy được nước hồ.”

Cảnh Thiên đế nghe xong, rất hưng phấn:” Chỉ cần tìm được hồ Nhật Nguyệt , ta sẽ trường sinh bất lão, trẻ mãi không già, sẽ mãi mãi hưởng thụ giang sơn này, hahahahaha.” Đúng vậy, theo như truyền thuyết, nước hồ Nhật Nguyệt có thể làm cho người ta trường sinh bất lão, trẻ mãi không già, điều này luôn được hoàng đế các đời mong muốn, theo đuổi. Cứ mỗi đời hoàng đế đều ra sức tìm kiếm nhưng vẫn không thành, hồ Nhật Nguyệt chỉ có thể do bộ tộc Thần Nhân canh giữ, và cũng chỉ bộ tộc Thần Nhân mới có thể lấy được.

Dương công công nghe vậy lập tức quý xuống phụ họa:” Chúc hoàng thượng sớm ngày đạt được mong ước, mãi mãi trường tồn, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Cảnh Thiên đế nghe vậy càng cười to hơn, liên tưởng đến tương lai tươi đẹp, bất lão bất tử của hắn.

Thường Vân cư sĩ nhìn hai người đang ảo tưởng về cuộc sống tương lai mà không nói gì. Ông chưa nói cho Cảnh Thiên đế biết, theo như quẻ bói, tứ hoàng tử là một kẻ bị sát thần trú thân, nếu tìm được, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu như bình thường, ông sẽ không xen vào việc này, nhưng ông bói được, chính ông cũng sẽ chết trong tay tứ hoàng tử, nên ông mới phải làm như vậy, cho dù được xưng là thần tiên sống, nhưng ông không phải thần tiên, ông cũng sợ chết.

24. Chương 24: Chương 24

Trong phòng hết sức im lặng, gió thổi vài cánh hoa anh đào bay qua cửa sổ, lọt vào trong. Trong không khí thoang thoảng hương hoa dịu nhẹ, mùi không quá nồng nặc mà nhẹ nhàng, vương vấn nơi chóp mũi, khiến người ta say mê.

Hình ảnh trong gương từ từ biến mất, Du Tử Khâm cảm thấy một trận choáng váng ập tới, sau đó cả người không còn sức lực hướng về phía sau ngã xuống.

Sở Hiên nhanh chóng đỡ lấy nàng, ôm trọn thân thể mềm mại đầy hương thơm vào lòng. Nếu là lúc bình thường, hắn đã tìm cách ăn đậu hủ của nàng, nhưng hôm nay, khi ôm nàng trong tay, hắn lại chỉ cảm thấy đau lòng.

Du Tử Khâm là dùng sức quá nhiều nên mới không chống đỡ nổi, quan sát trong một thời gian dài như vậy, cơ thể bắt đầu phản kháng. Tuy nhiên, những thứ hai người cần biết đều đã biết được.

Cả người vô lực dựa vào Sở Hiên, đợi cho cơn choáng váng vơi đi, mới mở miệng:” Cô, cô chính là người bộ tộc Thần Nhân?” thần sắc có chút khó tin. Nói đúng hơn, thân thể này là hậu duệ của bộ tộc Thần Nhân, là người canh giữ hồ Nhật Nguyệt.

Thường Vân cư sĩ không nói rõ, chỉ nói người bộ tộc Thần Nhân có đôi mắt của thần, có thể biết được mọi chuyện trên thế gian, còn cụ thể dùng cách nào thì không biết. Nhưng mà, có năng lực biết được mọi chuyện trên thế gian, hơn nữa còn có quan hệ mật thiết với Sở Hiên thì không cần phải bàn cãi nữa.

Sở Hiên ôm chặt nàng trong lòng, dùng sức bế nàng lên, đi đến cái giường con gần đó, đặt nàng xuống. Nhìn gương mặt vẫn còn đang kinh ngạc của nàng, trong lòng nổi lên một trận thương tiếc. Thật ra hẳn cũng kinh ngạc không kém nàng.

Tuy nói những chuyện về hồ Nhật Nguyệt đều là bí mật, chỉ có hoàng đế đương triều của các nước biết, và mãi đến sắp lâm chung, mới nói cho người thừa kế tiếp theo biết, để người đó tiếp tục tìm kiếm, hoàn thành giấc mộng trường sinh bất lão của đế vương. Nhưng Trích Tinh Lâu là gì. Là tổ chức lợi hại nhất thiên hạ, có chuyện gì mà không tra được, tuy hoàng gia canh chừng nghiêm ngặt, nhưng dựa theo thời gian lâu dài nằm vùng, cũng điều tra được một hai. Chỉ là hẳn không ngờ, chuyện này lại liên quan đến nàng, hơn nữa hiện giờ còn đang uy hiếp đến cuộc sống bình đạm của cả hai.

Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng, để nàng bình tĩnh hơn, trong đôi mắt là vô hạn nhu tình không cưỡng lại được, nhưng Du Tử Khâm là loại gì chứ, kiếp trước lẫn kiếp này đều chưa từng yêu đương, vì vậy làm gì hiểu được tình ý sâu đậm trong mắt Sở Hiên, cho nên mới để cho người ta đùa bỡn trong tay nhiều năm như vậy, bị ăn đến gấu gao còn không biết.

- “ Nhưng mà cô không biết hồ Nhật Nguyệt nằm ở đâu a.” - Đúng rồi, làm sao có thể biết được, nàng đây là xuyên qua mà, làm gì có lưu trữ trí nhớ của thân chủ đâu.

Sở Hiên cũng nhớ tới thân thể của nàng, cũng biết điều đó, mỉm cười trấn an : “ Không biết cũng không sao, miễn cho biết rồi thì càng phiền lòng.”

Du Tử Khâm ngẫm nghĩ, cũng đúng, dù sao nàng cũng không muốn trường sinh bất lão gì gì đó. Tuy nhiên, không phải cứ không quan tâm thì người ta sẽ dễ yên cho nàng, dù sao trên người àng cũng gắn cái mác Thần Nhân đây. Nhĩ đến đây, gương mặt bỗng xụ xuống.

Sở Hiên liền biết ngay nàng đang nghĩ gì, đưa tay nắn bóp gương mặt mềm mại, tròn tròn của nàng :” Đừng lo lắng. Chúng ta có người của sư phụ bảo vệ mà.” Vì không muốn nàng biết được con người thật của mình, hẳn không cho nàng biết mình đã hoàn toàn tiếp nhận sản nghiệp của Liễu Nhất Dân, Du Tử Khâm chỉ nghĩ, hẳn cùng lắm là giúp đỡ một vài việc mà thôi.

Tay vẫn không buông tha, cứ nắn nắn mặt nàng, trên tay xúc cảm mềm mại, mịn màng, thật ra thì hẳn muốn nắn bóp chỗ khác cơ, nhưng thời cơ chưa tới, nghĩ tới nơi nào đó cũng mềm mại, đàn hồi không kém, dưới thân chợt nóng lên.

Ở tuổi của Sở Hiên thì đang là lứa tuổi dậy thì, bắt đầu có những phản ứng sinh lý mãnh liệt, nhưng người hẳn yêu lại là một kẻ không tim không phổi, cho nên đến bây giờ hẳn chỉ có thể buổi tối ăn chút đậu hủ của nàng, sau đó tự giải quyết. Suy nghĩ lại, cũng đáng thương cho Sở Hiên, ôn hương nhuyễn ngọc trong tay, lại nhìn được mà không ăn được, ăn được nhưng không thể ăn tới cùng, bị ai a.

Du Tử Khâm tức giận lôi cái tay tội ác tày trời kia ra, đề phòng cho hẳn tiếp tục làm vậy, nắm trong tay không buông, hiện giờ đang nói chuyện đại sự, tên nhóc này còn không đứng đắn. Sau đó lại hối hận không thôi, chỉ tại nàng lúc trước cứ thích nắn nắn gương mặt của hẳn, nên bây giờ mới dưỡng ra thói quen bắt lương này. (ai ai ai, mọi người cũng thấy bị ai cho cái đầu óc của tỷ a.)

- “ Bây giờ bọn họ đang tìm con, phải làm sao đây, nếu bọn họ tìm được, dựa vào mục đích của bọn họ, nếu như không chiếm được điều họ mong muốn, liệu họ có ra tay với con không.” – Trong mắt Du Tử Khâm, Sở Hiên vẫn là một cậu thiếu niên ôn nhu như ngọc, có nụ cười dịu dàng như gió xuân, làm sao có thể đầu lại bọn mưu ma chước quỷ đó.

Sở Hiên cảm động không thôi, bọn họ đang tìm cũng không phải một mình hẳn, nhưng nàng lại chỉ lo lắng cho hẳn, không hề nghĩ tới bản thân, nàng như vậy, thử hỏi vì sao hẳn không yêu nàng cho được, hẳn không thể đem hết thấy điều tốt đẹp nhất trên đời cho nàng, chỉ để nàng cười với hẳn một cái.

Dùng sức ôm chặt Du Tử Khâm vào lòng. Bị hành động bất thành linh của Sở Hiên dọa sợ, Du Tử Khâm thoáng giây giụa , đổi lại là Sở Hiên càng ôm chặt hơn, giọng nói khàn khàn:” Để cho con ôm người một chút, một chút thôi.”

Du Tử Khâm nghe thấy giọng điệu của Sở Hiên, cũng không vùng vẫy nữa, cơ thể thả lỏng, cả người dựa vào người hẳn. Đường như cảm nhận được sự hợp tác của Du Tử Khâm, Sở Hiên cũng buông lỏng lực đạo,

điều chỉnh tư thế sao cho thoải mái hơn, đôi tay vẫn cứ ôm nàng mãi không buông, đầu vùi vào cổ của nàng, hít sâu.

Tuy những người đó là người triều đình, nhưng hắn không sợ, bằng vào năng lực của hắn hiện tại, chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không lo bị bắt được, nhưng không thể mãi như vậy được, hắn không phải một mình. Hắn còn có nàng, hắn không muốn vì sự tự tin của mình mà khiến nàng gặp bất trắc. Có lẽ hắn nên nghĩ đến một kế sách vẹn toàn hơn.

Cơ thể trong ngực hoàn toàn thả lỏng, bên tai truyền đến từng tiếng hít thở nhẹ nhàng cắt đứt những suy nghĩ hung ác trong đầu Sở Hiên. Hắn nở nụ cười nhẹ nhàng, nàng cũng đã mệt mỏi lắm rồi, tìm một vị trí khó thấy trên gáy của nàng, đặt môi lên, mút thật mạnh cho đến khi thỏa mãn mới rời đi, để lại trên đó một ấn kí đỏ sẫm.

Sau đó mới nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường, tháo giày cho nàng xong, bản thân cũng nằm lên, đưa tay ôm trọn nàng trong lòng mới thỏa mãn nhắm mắt.

Một buổi trưa đẹp trời, hai cơ thể dính vào nhau, không một kẻ hở, gương mặt kề sát nhau, chia sẻ cho nhau từng hơi thở, ngủ đến an ổn. Bao nhiêu âm mưu quỷ kế, hãy đợi đến lúc khác đi.

25. Chương 25

Từ sau khi biết được bản thân có liên quan đến hồ Nhật Nguyệt và là mục tiêu chính của những người triều đình, Du Tử Khâm luôn luôn mất ngủ, hay giật mình thức dậy vào lúc nửa đêm, khiến Sở Hiên đau lòng không thôi.

Cứ mỗi lần Du Tử Khâm tỉnh giấc, hắn cũng tỉnh theo, mỗi lần như vậy hắn đều phải trấn an nàng một lúc nàng mới có thể ngủ được. Điều này càng khiến cho Sở Hiên thêm hận bọn người triều đình, mà đầu dây mối nhợ là cha ruột của hắn, đương kinh thánh thượng.

Lại qua một thời gian, dường như vì tìm không được người nên bọn họ bắt đầu nóng nảy, càng phái thêm nhiều lực lượng đến. Theo như thông tin mà Lôi thu được, thì không chỉ khu vực xung quanh Đào Hoa sơn, mà những vùng lân cận, thậm chí những vùng ngoại ô khác đều bắt đầu có người điều tra, xem ra là ai đó đã không kiên nhẫn rồi.

Với lực lượng như vậy, thì sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ tìm ra được nơi đây. Tuy nói TRích Tinh Lâu rất mạnh, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là sẽ dễ dàng chống lại tất cả các thế lực triều đình hiếm khi tề tựu đông đủ như thế này.

Hơn nữa không phải người nào cũng muốn bắt sống hắn để hỏi về hồ Nhật Nguyệt, nói đúng hơn, chỉ có Cảnh Thiên để mới có mục đích như vậy, còn tất cả những người còn lại, đều không biết. Tạm thời có thể chắc chắn, người của Hiên vương, Tề Vương, hoàng hậu, thái tử là muốn giết hắn, còn những người còn lại, tuy không biết mục đích của họ là gì, nhưng đã quấy nhiễu đến cuộc sống của hắn và nàng, thì cũng giống như bọn kia, đều là kẻ thù.

Trong tình hình như vậy, tất cả mọi người đều có một quyết định chung, là rời khỏi Đào Hoa sơn, vì sớm muộn gì cũng bị tìm thấy.

Những nơi khác thì hầu hết đều có người tìm kiếm bọn họ.

Tuy nhiên, có một nơi tương đối an toàn, kinh thành Lâm An.

Mặc dù hoàng cung ở tại kinh thành, hoàng đế hay những người kia cũng đều tại đây, nhưng họ sẽ không ngờ tới, người họ đang tìm ở ngay dưới mắt bọn họ.

Nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất, chẳng phải sao.

Nghĩ là làm ngay, trong vòng một ngày, mọi người thu thập hết hành lí, chỉ đem những thứ thật sự cần thiết, sau đó dưới sự hộ tống của ám vệ Trích Tinh Lâu, ra đi trong đêm.

==*==

Đoàn người của Sở Hiên đi liên tục mấy ngày liền, đến trạm dịch thì thay ngựa, ám vệ thay phiên nhau đánh xe, không hề dừng lại.

Ôm Du Tử Khâm, để đầu nàng gối lên đùi mình. Tuy đang ngủ nhưng mày của Du Tử Khâm vẫn nhíu lại, cho thấy ngủ không được ngon. Cũng phải, ngồi trên xe ngựa liên tục mấy ngày, cho dù khỏe mạnh cũng không chịu nổi, huống chi Du Tử Khâm chỉ là một nữ tử chân yếu tay mềm.

Dù vậy, Sở Hiên càng tệ hơn. Mấy ngày liền hần đều không ngủ, Du Tử Khâm khuyên hần vài lần nhưng đều không được. Đôi mắt hần lên từng tia máu, làm cho lệ khí bị giấu bấy lâu liền lộ ra.

Cứ đi như vậy suốt 7 ngày, đoàn người cũng tới kinh thành.

Kinh thành Lâm An, nơi phồn vinh bậc nhất Diêm quốc, là nơi diễn ra hoạt động mua bán sầm uất nhất, nơi tập trung của những người giàu, người quyền quý của Diêm quốc. Và đương nhiên, những nơi như thế này thì không thể nào thiếu được sản nghiệp của Liễu gia trang.

Đến kinh thành, Sở Hiên không định mua một tòa tiểu viện mà trực tiếp vào ở luôn Nhất Túy gian, khách điểm lớn nhất của kinh thành và cũng là sản nghiệp của Liễu gia trang.

Đến nơi này vừa được phục vụ, vừa được ăn ngon, đầu đầu cũng là người của mình, không phải lo sợ.

Có đôi lúc Du Tử Khâm muốn hỏi “ chúng ta đây là đang chạy nạn hay đi du ngoạn ” thì Sở Hiên đều đúng lí hợp tình nói :” Bây giờ chúng ta đang trong vòng nguy hiểm, lúc nào xung phải lo lắng và phòng bị, đã tốn rất nhiều sức lực rồi, nếu còn tốn thêm công sức để làm mấy việc linh tinh nữa thì sớm muộn gì cơ thể cũng sẽ không chịu nổi.”

Du Tử Khâm nghe Sở Hiên nói vậy thấy cũng đúng, nên cũng yên tâm mà hưởng thụ, vừa tới nơi liền tắm rửa, thay quần áo xong trực tiếp leo lên giường ngủ luôn.

Phòng của hai người là phòng hạng nhất của Nhất Túy gian, nó nằm một mình cách biệt với gian nhà 3 tầng đồ sộ của khách điểm, xung quanh phòng là vườn hoa, núi giả, trông như một ngôi nhà nhỏ, hoàn toàn yên tĩnh, không lo có người quấy rầy.

Tuy nhiên điều khác biệt là ngôi nhà thì phải có phòng bếp, phòng khách, ... nhưng gian phòng này chỉ chia làm 3 khu vực chính :

Diện tích lớn nhất được dùng làm phòng ngủ, giữa phòng là cái giường rất lớn, xung quanh có những tấm sa mỏng tạo cảm giác mờ mờ lung lung.

Phần thứ hai là phòng khách, trong phòng khách là một bộ bàn ghế nằm ở giữa, cho hai người ngồi, phía dưới , phân biệt hai bên là 4 cái ghế đặt song song nhau, giữa hai cái ghế thì có một cái bàn nhỏ, cho thấy chỗ này là dùng khi có khách, nằm hoàn toàn về phía bên trái của phòng khách là một cái giường nhỏ, được đặt dựa vào cửa sổ.

Phần ba là khu vực dùng để tắm rửa, nơi này được ngăn cách với phòng ngủ bằng một tấm bình phong, bên trong không đặt thùng gỗ để tắm mà xây hẳn thành một cái hồ nhỏ.

Gian phòng này thường không được sử dụng mà là dùng cho trang chủ nghỉ ngơi khi có việc đến khảo sát.

Sau khi tắm xong, nhìn thấy tiểu nhân nhi nằm trên giường ngủ say sưa, Sở Hiên mỉm cười dịu dàng. Sau đó cũng leo lên giường, ôm nàng vào lòng, nhắm mắt ngủ. Vì mấy ngày liên tục không ngủ, hần cũng có chút mệt mỏi, nếu không, đêm nay nhất định hần sẽ không để nàng yên.

26. Chương 26

Buổi sáng ở thành Lâm An tương đối yên tĩnh hơn buổi sáng ở nông thôn. Mọi người không cần phải dậy sớm để ra đồng cày cấy, làm nông,...không gian yên tĩnh làm cho người ta không muốn dậy.

Du Tử Khâm nằm cuộn tròn trong lòng Sở Hiên, tứ chi dán sát vào cơ thể rắn chắc mà ấm áp kia.

Cơ thể của Du Tử Khâm rất lạ, vào lúc trời nóng thì nhiệt độ cơ thể rất cao, dễ dàng đổ mồ hôi, nhưng khi thời tiết chuyển lạnh thì lại không chịu được, luôn phải tìm nơi sưởi ấm.

Tuy hiện tại đang là mùa hè, nhưng vào buổi sáng sớm, trời vẫn khá là lạnh.

Sở Hiên đã tỉnh dậy từ lâu, nhưng vẫn nằm yên, tay khoát lên hông Du Tử Khâm, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Chỉ có những lúc như thế này nàng mới chủ động thân thiết với hắn, hắn mới có thể quang minh chính đại mà ôm nàng.

Tình cảm của hắn giành cho nàng, nó đã sâu sắc đến mức đến chình hắn cũng không kiểm soát được. Vì vậy trước khi xác định được suy nghĩ của nàng đối với hắn, trước khi chắc chắn rằng nàng cũng yêu hắn, hắn không thể để nàng phát hiện ra tình cảm của mình.

Trải qua thêm một lúc, Du Tử Khâm bắt đầu động dậy, khẽ ưm một tiếng, sau đó từ từ mở mắt ra.

Đập vào mắt nàng là một gương mặt tuấn mĩ, vẫn còn mang nét trẻ con, lông mi dài, rậm rạp, theo động tác nhắm mắt lại của thiếu niên đã che khuất đi đôi mắt phượng trong sáng, dịu dàng thường ngày.

Cánh tay rắn chắc, hữu lực đang đặt trên eo nàng, ôm cả người nàng vào trong lòng. Tuy thiếu niên chỉ mới 15, nhưng thân hình lại hết sức cao lớn, khiến cho cơ thể của nàng nằm gọn trong ấy, cơ hồ có thể che khuất nàng.

Cứ mỗi sáng sớm thức dậy, nàng đều có thể nhìn thấy một bức mĩ nhân say ngủ đồ như thế này, nàng vẫn không quen nổi. Nàng luôn cảm thấy tư thế của cả hai không thích hợp, nàng cũng đã từng răn dạy Sở Hiên nhiều lần, nhưng hắn không đồng ý, tuy nhiên, những lúc Sở Hiên có việc, phải rời núi một hai ngày thì nàng lại không ngủ được, vì thế đành thôi.

Sở Hiên rất tuấn tú, nàng biết, ngay cả chính nàng cũng thường xuyên đỏ mặt khi nhìn vào hắn (ngu vừa vừa thôi), đôi lúc nàng nghĩ, cứ nhìn dung nhan tuấn tú này đến hết đời cũng không sai, vừa bổ mắt, vừa tâm tình thoải mái.

Thật ra Du Tử Khâm chưa hề phát hiện, nàng không hề muốn Sở Hiên đi lấy thê tử, sinh con ,... Du Tử Khâm tuy hơi ngốc, nhưng là một cô nương tương đối thẳng tính, nàng sẽ không bắt ép mình làm hay nói những việc mà mình không muốn.

Vì nàng không muốn Sở Hiên đi lấy người khác, nên trước giờ nàng chưa bao giờ nhắc nhở Sở Hiên về điều này, vì nàng thích cái ôm ấm áp của Sở Hiên, nên nàng không quá cố chấp về chuyện ngủ chung, dù Sở Hiên đã trưởng thành.

Nhưng Du Tử Khâm chưa bao giờ suy nghĩ, tại sao mình lại có những ý nghĩ như vậy. Có lẽ khi nàng chú ý đến những điều này, nàng sẽ minh bạch tình cảm của chính mình. Tuy nhiên, khi đó là khi nào, thì không ai biết.

Chợt, cánh tay khoát bên hông Du Tử Khâm động dậy, càng siết chặt nàng hơn. Người nào đó cũng khẽ lật người, biến tư thế hai người nằm nghiêng ôm nhau thành Sở Hiên đè lên cơ thể của Du Tử Khâm.

Vùng ngực của Sở Hiên áp chặt vào ngực Du Tử Khâm, làm nó hơi biến dạng, cái đầu vùi vào cổ nàng, môi đặt tại vùng cổ nhạy cảm, như có như không khẽ chạm vào, khiến Du Tử Khâm nổi cả gai ốc.

Nàng liền kháng nghị, vỗ vỗ đầu Sở Hiên với mong muốn hắn sẽ tỉnh dậy.

Người nào đó không nghe lời, giọng nói ồm ồm :” Một tí thôi, ngủ thêm một tí thôi, ưm!?”

Vừa nói còn nhúc nhích sơ thể, khiến ngực hắn ma sát với ngực Du Tử Khâm. Du Tử Khâm chỉ cảm thấy như bị điện giật, mặt đỏ gay.

Tức giận đánh một cái thật mạnh vào gáy của Sở Hiên:” Có dậy không hả?”

Biết nàng đã tức giận, Sở Hiên không làm quá nữa. Mở đôi mắt hoa đào còn mang vẻ ngái ngủ, biểu tình phi thường tội nghiệp chọc người thương mến.

Du Tử Khâm cũng thoáng áy náy, nhưng nàng không thể không làm vậy. Đỏ mặt leo xuống giường, chạy nhanh đi rửa mặt, không để ý đến hấn nữa.

Bởi vậy mà nàng đã không nhìn thấy được vẻ mặt thỏa mãn như mèo vừa ăn vụng được mỡ của người nào kia.

Sở Hiên cười thầm trong bụng, tuy là hơi ít, nhưng buổi sáng hôm nay ăn vậy là đủ rồi.

Sau khi cả hai xong xuôi, tiểu nhị bắt đầu bưng đồ ăn sáng đến tận phòng. Vì chỉ mới tới kinh thành, chưa kịp điều tra kĩ càng nơi này như thế nào, nên cả hai cũng hạn chế xuất hiện ở bên ngoài.

Điều này làm DU Tử Khâm buồn bực không thôi, tuy hồi ở trên Đào Hoa sơn cũng yên tĩnh không kém, nhưng ít nhất nàng còn có thể nấu ăn, trồng rau cho đỡ buồn, nhưng còn ở đây, chuyện gì cũng có người hầu hạ, không thể làm gì, chỉ ngồi trong phòng ngắm người, là ai cũng phải chán nản.

Cũng may là nàng không đợi lâu. Sau 3 ngày, Lôi đã cung cấp thông tin đầy đủ về lực lượng hiện có ở kinh thành, vì chuyện lần này có độ nghiêm trọng cao, ảnh hưởng đến sự an toàn của chủ nhân bọn họ nên cả 4 người phong, hỏa, lôi, điện đều tề tựu đầy đủ.đây cũng là lần đầu tiên, Du Tử Khâm được nhìn thấy 4 người bọn họ.

27. Chương 27: Chương 27

Vì Hỏa, Lôi, Điện là nam nhân nên Du Tử Khâm không tiếp xúc nhiều, ngược lại là Phong, nữ nhân duy nhất trong bốn người lại rất hợp với Du Tử Khâm.

Phong có tính tình hoạt bát, vui vẻ, là một tiểu cô nương có thể làm người khác vui, hơn nữa lại rất thân thiện. Lần đầu gặp nhau, Phong cứ nhìn chăm chăm Du Tử Khâm, ánh mắt ngạc nhiên, không thể tin ấy làm cho Du Tử Khâm rất khó hiểu.

Nhưng sau đó, qua vài lần nói chuyện, cả hai lại rất hợp nhau, hận không thể dính lại với nhau. Cũng nhờ vậy mà Du Tử Khâm mới biết, một người có tính cách hoạt bát, dễ gần như vậy mà lại thích Lôi, đại bàng sơn.

Qua mấy ngày quan sát, Du Tử Khâm thấy Lôi là người cực lạnh lùng, lại không thích nói chuyện. Cả ngày cứ trưng ra khuôn mặt như người ta thiếu nợ mình.

Nàng cũng từng nghe Sở Hiên nói, Lôi là người rất nghiêm khắc, đòi hỏi lại cao, vì vậy mà hầu hết ám vệ hay sát thủ qua tay Lôi đều trở thành những người có thể lấy một địch trăm, trí dũng song toàn, lại dũng cảm, trung thành.

Phong là người phóng khoáng nhiệt tình, không hề che giấu tình cảm của mình dành cho Lôi, thương xuyên bất ngờ làm ra những động tác thân mật hay nói những lời làm người ta xấu hổ, ngượng ngùng.

Lôi ấy vậy mà không hề quở trách Phong, muốn cho nàng làm gì thì làm, còn mình thì không mấy may đáp ứng, cứ trở ra như khúc gỗ.

Đã có lúc Du Tử Khâm tức giận thái độ này của Lôi, thậm chí khuyên nhủ Phong đừng nên thích Lôi nữa, dù sao trên đời này đâu phải hết nam nhân, không nói đâu xa, trước mặt người đây vẫn còn 4 tên cực phẩm.

Không ngờ lúc ấy Phong lại nói:” huyng ấy á, không phải như tí nói đâu, tuy là một khối đầu gỗ, nhưng lúc dịu dàng lên cũng làm cho người ta say a.”

Du Tử Khâm, vẻ mặt không thể tin nổi:” Hấn cũng có lúc dịu dàng???”

- “Đương nhiên rồi, hấn á, sự dịu dàng của hấn, tĩ phải để ý mới nhận ra được. Nam nhân khác nữ nhân, đôi khi không biết phải biểu đạt cảm xúc của mình ra sao, nên tĩ cần phải chú ý hành động của hấn, mọi việc hấn làm, như vậy, tĩ sẽ thấy được, những điều mà hấn không muốn nói, không nói được, những điều đó, vô tình đã biểu hiện qua những hành động mà hấn không hề để ý.”

Du Tử Khâm vẫn chưa hiểu lắm:” Vậy phải làm sao để nhận ra sự dịu dàng của Lôi?”

Phong cười bí hiểm nhìn Du Tử Khâm:” Tại sao ta phải nói cho tĩ biết chứ, những điều tốt đẹp của Lôi, một mình ta nhận ra là được rồi.”

Cảm nhận được nụ cười nguy hiểm của người bên cạnh, Du Tử Khâm thoáng rợn tóc gáy, nữ nhân đang yêu, không dễ chọc a.

Hai người lại hàn huyên một lúc, thì Lôi đến tìm Phong, gương mặt hấn lúc nào cũng lạnh lùng như vậy, kêu người ta đi ăn cơm mà cứ tưởng là kêu người ta đi chết ấy, không hiểu Phong nói hấn dịu dàng chỗ nào.

Phong thì nhanh nhẩu đứng lên, chạy lại chỗ Lôi, nhào thẳng vào ngực Lôi, sua đó dùng mặt cọ cọ. Lôi thì đứng yên đó, không đẩy ra nhưng cũng không ôm người ta vào lòng, gương mặt cứ vô cảm.

Khi Du Tử Khâm định đứng dậy li khai thì lại nghe thấy giọng nói của Phong:” Du tĩ, tĩ ngốc thật đấy.” Bởi vậy nên, dưới những hành động thân mật, vẻ mặt nhu tình như nước của chủ nhân, mà vẫn không nhận ra được tình cảm của người.

Du Tử Khâm không hiểu sao cả, tự dưng mắng nàng ngốc.

++*

Lại qua thêm mấy ngày, sau khi đã chắc chắn kinh thành an toàn, Du Tử Khâm mới được phép ra ngoài chơi, thoát khỏi cảnh cá chậu chim lồng khổ sở.

Trên đường phố tấp nập qua lại, tiếng rao hàng vang xa với những câu rao hàng đặc biệt, người tới người đi nườm nượp không ngớt. Thường xuyên nhìn thấy những vị công tử, tiểu thư quần áo thanh lịch mang theo thư đồng, nha hoàn đi dạo trên phố. Hay những vị phu nhân quần áo sang trọng, trang sức lấp lánh đi cùng nhau trên đường.

Du Tử Khâm chậm rãi cùng Sở Hiên đi dạo, cho dù rất hứng thú, nhưng nàng không còn là cô gái trẻ không hiểu chuyện nữa, nên mọi hành động cử chỉ cũng trầm ổn hơn.

Sở Hiên đi bên cạnh thì hơi tiếc nuối, hấn rất muốn nhìn thấy hình dáng hoạt bát, thấy cái gì cũng thích, cũng muốn thử của nàng khi ở Thanh hà trấn khi xưa. Khi đó hấn còn nhỏ, nhưng bây giờ hấn đã trưởng thành, bây giờ mà nàng giống như trước, thì sẽ là hình ảnh tượng phu cụ chiều nhìn thê tử, sủng thê tử, chỉ cần nàng muốn thì sẽ mua, sau đó cầm đồ cho nàng, còn nàng thì lại tiếp tục như con chim nhỏ, nhảy nhót về phía trước. Hiaz, thật đáng tiếc.

Du Tử Khâm không hề hay biết tâm tình của Sở Hiên, vừa đi vừa suy nghĩ. Vốn là nàng muốn rủ Phong cùng đi, nhưng nha đầu kia nghe nói Lôi phải ở nhà canh chừng thì sống chết ôm lấy Lôi không buông, quyết ở nhà với hấn cho dù Du Tử Khâm có lôi kéo như thế nào đi chăng nữa.

Đang đi nên nàng không hề để ý, sắp va phải một người, nhưng nàng còn chưa va phải người ta, thì một cô nương áo xanh xuất hiện trước mắt nàng, sau đó đẩy thật mạnh một cái. Chỉ thấy lão đảo một cái, sau đó ngã vào một vòng tay ôm ấp quen thuộc.

Sở Hiên đỡ lấy Du Tử Khâm dịu dàng hỏi:” Không sao chứ?” sau đó nhìn qua người kia, đôi mắt thay đổi hoàn toàn, con tiện nhân này, người dám.

Du Tử Khâm lắc đầu, sau khi đứng vững thì nhìn hai người kia. Một cô nương trẻ tuổi áo hồng, tóc dài thướt tha, da trắng như bạch ngọc, đôi môi nhỏ nhắn phớt hồng, đôi mắt tuy không sắc sảo nhưng to tròn ngập nước, khiến cho người ta nhìn vào thì liên sinh lòng bảo hộ. Thật là một cô nương đẹp.

Chỉ là đôi mắt ngập nước kia, hiện giờ đang nhìn chăm chăm Sở Hiên, làm cho người ta không hiểu tại sao.

Du Tử Khâm định tiến lên xin lỗi, dù người bị ngã là nàng, nhưng nàng xém chút nữa đụng vào người ta là sự thật. Chỉ là nàng chưa mở miệng, vị cô nương áo xanh đứng bên cạnh, cũng là người đã đẩy ngã Du Tử Khâm lên tiếng:

- “ Người bị mù sao, sáng sớm ra đường không đem theo mắt à, hay mắt ngươi bận liếc mắt đưa tình với nam nhân, làm sao lại đi không nhìn đường, người có biết suýt chút nữa là người đụng trúng tiểu thư nhà ta không, người có biết tiểu thư nhà ta là ai không, lỡ đụng ngã người, người có mấy cái mạng để mà đền...”

Cô nương kia càng chửi, Du Tử Khâm càng phẫn nộ, cho dù là mình có lỗi, nhưng cũng không nên mắng nàng như vậy, cái gì mà liếc mắt với nam nhân, sỉ nhục nàng như vậy, huống chi, người bị ngã là nàng.

Sở Hiên càng nghe, đôi mắt càng tối, tốt tốt, dám đối với người của hủn như vậy, đúng là không biết sống chết.

Chợt vị cô nương áo hồng lên tiếng:” Lan nhi, im miệng.” Cô nương áo xanh liền im miệng, nhưng vẫn còn ủy khuất nhìn sang:” tiểu thư”.

Chỉ thấy cô nương áo hồng không hề để ý đến, mà nhìn chăm chăm vào Sở Hiên, đôi mắt ánh lên vô hạn tình ý:” huynh là. Sở caca phải không?”

Sở Hiên vẫn im lặng.

Cô nương áo hồng tiếp tục nói:” Sở caca, muội là Linh nhi, Linh nhi, huynh còn nhớ không?”

28. Chương 28

Mặc cho cô nương áo hồng có biểu hiện thâm tình như thế nào, Sở Hiên vẫn đứng yên, mặt không biểu tình.

Du Tử Khâm nhìn gương mặt đầy tình ý tha thiết, đôi mắt như biết nói ngóng trông nhìn chăm chăm vào Sở Hiên tựa như có thiên ngôn vạn ngữ không thể nói ra, nghi hoặc, chẳng lẽ là nợ phong lưu của tiểu Hiên, nghĩ đến đây, tự nhiên ngực ả ả khó chịu.

Du Tử Khâm thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là tâm tình của các bà mẹ khi con mình sắp bị con dâu cướp lấy sao. Chẳng trách sao quan hệ mẹ chồng con dâu không bao giờ tốt nổi, dù là thời xưa hay hiện đại.

Trong khi Du Tử Khâm đang suy nghĩ mien man, Sở Hiên vẫn không nói gì nhưng trong lòng thì đang rất tức tối. Con tiện nhân này ở đâu ra, nói chuyện như vậy, lỡ nàng hiểu lầm thì sao, tình cảm của nàng dành cho hủn là gì, đến nay hủn vẫn chưa chắc chắn, nếu như vì chuyện này mà bị phá hỏng, thì hủn sẽ làm chon ả sống không bằng chết.

Cô nương áo hồng thấy Sở Hiên vẫn không có biểu hiện gì, cho là hủn không nhận ra, vì vậy nói thêm:” Huynh còn nhớ, 7 năm trước huynh từng giúp muội không, muội chính là bé gái năm ấy, lúc đó huynh đã rất săn sóc muội, còn gọi muội là Linh Nhi, huynh nhớ không?”

7 năm trước, là lúc Sở Hiên vẫn còn 8 tuổi, nghe đến đây Du Tử Khâm chắc chắn đây không phải là nợ phong lưu của Sở Hiên, 7 năm trước hủn còn nhỏ, hơn nữa lúc nào cũng ở bên cạnh mình, vì vậy không thể có chuyện này xảy ra.

Rất săn sóc, còn gọi ả là Linh Nhi, Sở Hiên lúc này nghĩ, ai a, có người này sao?

Du Tử Khâm nhìn qua Sở Hiên, dù sao cũng nên hỏi một chút. Vừa quay mặt qua thì chạm đến ngay đôi mắt của hủn, chỉ thấy hủn nhìn nàng, sau đó lắc đầu.

Cả hai liền nhận định cô nương áo hồng nhận nhầm người. Sở Hiên chấp tay với cô nương áo hồng, nói:” Cô nương nhận nhầm người.” Sau đó xoay người, cầm lấy tay của Du Tử Khâm, tính toán xoay người rời đi.

Cô nương áo hồng thấy vậy cuống lên, liền mở miệng la to:” Muội là Lạc Thủy Linh, huynh còn nhớ không, 5 năm trước huynh và cô của huynh từng cứu giúp hai huynh muội, sau đó chúng ta cùng tới Thanh Hà trấn, huynh không nhớ sao.” Lúc đang nói vẫn nhìn qua Du Tử Khâm, tại sao Sở caca không chịu nhận thức mình, là vì cô nương ta sao.

Sở Hiên và Du Tử Khâm xoay người lại, Sở Hiên gương mặt khó hiểu:” Lạc Thủy Linh, là ai?”

Câu nói này làm cho sắc mặt Lạc Thủy Linh trắng bệch, thương nhớ nhiều năm như vậy, tương tự khổ sở như vậy, thời thời khắc khắc đều nghĩ đến, nay chỉ đổi lại câu nói lạnh lùng “ Lạc Thủy Linh, là ai” của người, hỏi làm sao không thương tâm. (Hạ Vũ Hà phiên bản Hoa Sơn Trà).

Lạc Thủy Linh, nghe quen quen nha, Du Tử Khâm suy nghĩ một chút, Lạc Thủy Linh, Lạc Thủy Linh, a :” Lạc Thủy Linh, cô nương còn có một caca gọi là Lạc Thừa Ân phải không?”

Nghe Du Tử Khâm nhắc đến caca của mình, Lạc Thủy Linh cũng không ngạc nhiên, dù sao người biết caca cũng rất nhiều, nhẹ nhàng gật đầu:” Lạc Thừa Ân đúng là tên của gia huynh.”

Nghe vậy, Du Tử Khâm nhìn qua Sở Hiên cười cười:” Con còn nhớ không, hai huynh muội đã cùng đến Thanh Hà trấn với chúng ta, nhưng đến đêm giáp thừa thì vội cáo biệt đó.”

Chuyện của bản thân, có lẽ Sở Hiên sẽ không nhớ rõ, nhưng chuyện liên quan đến Du Tử Khâm, thì dù là chuyện nhỏ nhất, Sở Hiên cũng ghi nhớ. Lúc này khi nghe Du Tử Khâm nhắc đến tên một nam nhân khác, Sở Hiên liền nổi lên sát khí, nhưng khi nghe đến Du Tử Khâm nhắc đến chuyện Thanh Hà trấn, Sở Hiên liền nhớ ra, Lạc Thừa Ân, tên nam nhân duy nhất mà Sở Hiên đã sơ suất, để cho hắn xuất hiện bên người Du Tử Khâm.

Sở Hiên à một tiếng, sau đó nhìn qua Lạc Thủy Linh:” Tại hạ nhớ ra rồi, thì ra là Lạc cô nương, đã lâu không gặp.”

Thấy Sở Hiên nhận ra mình, Lạc Thủy Linh rất là vui vẻ, sau đó nhìn qua Du Tử Khâm, nghe cách nói chuyện vừa rồi, chẳng lẽ người này là DU tử tử, cô của Sở caca, mặc dù trong lớn hơn Sở caca, nhưng nàng ta vẫn còn trẻ (mn yên tâm, sau này DTK sẽ trông trẻ hơn SH), mặc dù nghĩ là không thể nhưng Lạc Thủy Linh vẫn mở miệng hỏi:” cô nương là Du tử tử.”

Du Tử Khâm mỉm cười gật đầu, thấy vậy Lạc Thủy Linh thoáng yên tâm, vậy là không phải như nàng nghĩ, Sở caca bên cạnh vẫn chưa có ai.

Nhìn thấy Lạc Thủy Linh còn muốn ôn chuyện, Sở Hiên liền lên tiếng:” Trời không còn sớm nữa, tại hạ và cô còn có việc, hẹn ngày khác gặp mặt.”

Tuy Sở Hiên vẫn mỉm cười dịu dàng, nhưng trên mặt biểu tình lại rất kiên định, không cho phép người ta từ chối, Lạc Thủy Linh đành phải chấp nhận.

Nhìn theo bóng dáng hai người, Lạc Thủy Linh nghĩ, về nhà nhất định phải nói cho caca nghe, còn về việc hai người kia hiện đang ở đâu, nàng không vội hỏi, dựa vào thể lực của Lạc thừa tướng, muốn tìm một người, không khó.

—* _ *

Sau khi gặp mặt Lạc Thủy Linh, Du Tử Khâm và Sở Hiên cũng không còn hứng đi dạo phố nữa, cả hai đều trở về Nhất Túy gian nghỉ ngơi. Chỉ là cả hai không hề biết, lần gặp gỡ này lại khiến cho cả hai lâm vào nguy hiểm.

Ban đêm, khi Du Tử Khâm chỉ vừa mới chìm vào giấc ngủ, người hơi dựa vào cơ thể của Sở Hiên, đầu nghiêng qua một bên, ngực lên xuống phập phồng vì thở, cái miệng nhỏ mọng nước hơi mở ra nhìn rất mê người, ít nhất là đối với người nào đó. Sở Hiên đưa tay, điểm huyệt ngủ của Du Tử Khâm, sau đó bắt đầu nhìn nàng (phút cầm thú của Sở đại ca, bắt đầu)

Sở Hiên nhào người lên, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán nàng, sau đó đôi môi dời xuống mắt, mũi, khe vầng trán liếm nhẹ hàng mi của nàng, sau đó nụ hôn dời xuống hai bên má, cuối cùng là môi.

Đầu tiên, hắn dùng lưỡi liếm nhẹ, khắc họa hình dáng môi của Du Tử Khâm, sau đó mới đưa lưỡi vào, liếm khắp khoang miệng nàng, dùng cái lưỡi trơn trượt, chu du khắp nơi, cái lưỡi quấn lấy lưỡi Du Tử Khâm, mút lấy, quấn lấy, dây dưa không dứt.

Sau đó nụ hôn dời xuống cổ, xương quai xanh. Sở Hiên không dám dùng lực quá mạnh, vì sợ để lại dấu, hắn chỉ dùng môi và lưỡi lướt nhẹ, khiến cho Du Tử Khâm dù đang ngủ cũng nổi lên một tầng da gà.

Sở Hiên đưa tay mở vạt áo của Du Tử Khâm ra, nhìn ngắm hai gò đồi trắng hồng mềm mại, Sở Hiên dần dần mê muội, cúi đầu xuống, ngậm lấy đỉnh phong cao vút kia, nhẹ nhàng mút, hấp, tay kia thì đưa tay vuốt lên vùng đồi còn lại. Dùng lưỡi đùa giỡn hạt châu đã sớm đứng thẳng, gầy gầy, sau đó lại mút vào. Sau khi đã khiến ột bên thấm đầy nước miếng, hần lại chuyển sang bên còn lại.

Tiếp theo, Sở Hiên, cởi đi cái quần ngủ của Du Tử Khâm, sau đó nâng hai chân nàng lên. Đưa tay vạch mép tiết khố qua một bên, sau đó cúi người xuống, hần không dám dùng tay, vì sợ làm nàng bị thương.

Dùng lưỡi liếm bên ngoài, khi đụng đến hạch châu, hần dùng miệng ngậm lấy, mút nhẹ, sau đó dùng răng day day. Sở Hiên đưa lưỡi vào u cốc ẩm ướt kia, liếm láp, chu du khắp nơi, u cốc càng ngày càng ra nhiều nước, tay thì cầm lấy vật đã sớm cứng lên của mình vuốt ve lên xuống, đụng phải một điểm hơi nhô lên, hần dùng lưỡi nhấn xuống, chỉ thấy Du Tử Khâm ưm một tiếng, sau đó thân hình run rẩy, bên dưới trào ra một dòng nước, nàng cao trào, cao trào ngay trong lúc ngủ.

Sở Hiên càng gia tăng tốc độ trên tay, mắt chăm chú nhìn vào u cốc, khi thấy dòng nước trào ra, hần kề miệng vào, điên cuồng liếm láp, không bỏ sót một giọt, khi hần sắp giải phóng, Sở Hiên dùng miệng mút thật mạnh cánh hoa, tạo nên đó một dấu ấn đỏ, đây là nơi duy nhất hần dám để lại dấu ấn trên người nàng, vì nơi này, nàng sẽ rất khó thấy.

Sau khi giải phóng, Sở Hiên lấy tay vuốt ve gương mặt nàng, đặt lên trán nàng một nụ hôn, sau đó bắt đầu thu thập cho cả hai. Đối với hần, nhiều đây làm sao có thể thỏa mãn, nhưng hiện tại thì không được, hần chỉ có thể dùng cách này để xoa dịu đi phần nào dục vọng của mình, không sao, rồi sẽ có một ngày, hần sẽ đòi lại hết thấy.

29. Chương 29

Du Tử Khâm phi thường buồn bực. Từ lần trước gặp Lạc Thủy Linh xong, qua hai ngày sau liền gặp lại nàng tại Nhất Túy Gian, hơn nữa còn có thêm Lạc Thừa Ân, sau đó, hầu như ngày nào họ cũng đến với lí do, ân nhân khó khăn lắm mới gặp lại, nay đã tới kinh thành, thì bọn họ phải tiếp đãi một phen.

Lạc Thừa Ân nhìn Du Tử Khâm đang cúi đầu ăn cơm, không thể nhìn rõ vẻ mặt của nàng. Hần hai năm trước cũng đã cưới thê , nạp thiếp, hiện cũng đã có một con trai do chính phòng sinh, nên lần này hần không còn ôm tâm tình với Du Tử Khâm nữa. Chỉ là dù sao cũng là người mình từng tương tư lúc trẻ, nên khi nghe Lạc Thủy Linh nhắc đến, cũng muốn đi xem thử.

Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, nàng vẫn không khác gì lúc trước, nhưng đến nay vẫn chưa lập gia đình. Lúc biết được điều đó, hần thậm chí còn có ý tưởng sẽ nạp nàng làm thiếp, nhưng sau khi nhìn thấy Sở Hiên, lại bỏ ngay ý tưởng đó. Tên tiểu tử này vẫn như vậy, lúc nào cũng quấn lấy cô hần, cái gì tốt cũng muốn đem cho cô, thử hỏi, một người như vậy sẽ để Du Tử Khâm ủy khuất đi làm thiếp nhà giàu sao.

Lại nhìn qua muội muội của mình đang không ngừng gấp đồ ăn vào trong chén của Sở Hiên, tình cảm của muội muội, hần làm sao lại không biết, nhưng lúc đó, hần chỉ nghĩ là muội muội còn nhỏ, sẽ chóng quên đi, nhưng không ngờ, nó lại kéo dài đến tận hôm nay.

Nhìn Sở Hiên mặc dù tiếp nhận đồ của muội muội, gương mặt cũng rất ôn hòa, nhưng một người từng trải như hần, làm sao không nhận ra, Sở Hiên không hề có ý gì với muội muội chứ, huống chi thân phận của hai người cũng không hợp.

Dùng bữa xong, Du Tử Khâm lấy lí do mệt mỏi, đi vào phòng ngủ, Sở Hiên liền đi theo, không hề quan tâm hai huynh muội đang đứng đó.

Dường như vì đã quá quen với thái độ này của Sở Hiên rồi, nên Lạc Thừa Ân không hề nói gì. Nhìn muội muội vẫn còn đang nhìn theo bóng dáng người ta, Lạc Thừa Ân liền lên tiếng:

–“Người ta cũng đã đi rồi, về thôi!”

-“ Caca!”- Đường như bởi vì Lạc Thừa Ân biết được tâm tình cậu mình mà xấu hổ, nũng nịu kêu một tiếng. Khi hai người về tới phủ thừa tướng, trước khi Lạc Thủy Linh trở về viện của mình, Lạc Thừa Ân liền giữ lại, nói:” Muội thích SỞ HIÊN phải không?”

Nghe caca mình nói vậy, Lạc Thủy Linh liền đỏ mặt, im lặng không nói gì.

Lạc Thừa Ân thấy thế, liền nói:” Muội nên biết, thân phận hai người không thích hợp, cha sẽ không để muội gả ột kẻ vô danh tiểu tốt, tình cảm này, muội nên cắt đứt đi.” Nói xong liền xoay người bước đi, thật ra chuyện quan trọng nhất là SỞ HIÊN không hề có tình cảm gì với Lạc Thủy Linh, nhưng chỉ nhiều đó, Lạc Thủy Linh cũng đã không chấp nhận nổi rồi, hẳn không nỡ đã kích muội muội thêm nữa.

Ở phía sau, Lạc Thủy Linh sắc mặt trắng bệch, nàng đương nhiên biết, cha sẽ gả nàng cho những người vương công hoàng tộc, hay những người quyền cao chức trọng, nhưng bảo nàng làm sao chấp nhận đây. Nếu như, nếu như SỞ CACA là người quyền cao chức trọng thì tốt quá.

—* —

SỞ HIÊN đi vào phòng thì thấy Du Tử Khâm đang nằm trên cái giường nhỏ cạnh cửa sổ, mắt nhìn ngấm những chiếc lá đang rơi ngoài sân, gương mặt đầy vẻ muộn phiền.

SỞ HIÊN bước đến, ngồi bên cạnh Du Tử Khâm, đưa tay vén đi sợi tóc đang rơi mất trật tự của nàng qua một bên, nhẹ hỏi:” Sao lại không vui, cô có gì bức mình à, nói cho con biết được không?”

Du Tử Khâm quay qua, nói:” Thì hai huynh muội Lạc gia đó, cô không thích bọn họ suốt ngày làm phiền chúng ta.”

-“ Nha! Tại sao cô lại không thích, con thấy họ cũng được mà.”

Du Tử Khâm nghe vậy, tức giận nhìn Sở Hiên, giọng điệu trở nên gắt gỏng:” Tại sao lại nói đỡ cho bọn họ. Tốt? Con nói thật đi, con thích Lạc cô nương đúng không?”

-“ Không, làm sao có thể chứ, con không thích nàng ta.”- gương mặt hết sức nghiêm túc.

Du Tử Khâm nghe vậy, giọng điệu liền nhẹ nhàng hơn rất nhiều:” Vậy thì tốt.”

SỞ HIÊN đôi mắt trở nên thâm trầm:” Cô không thích con thích Lạc Thủy Linh sao?”

-“ Tất nhiên rồi!” – Không hề để phòng nói.

Đôi mắt Sở Hiên càng thêm thâm thúy:” Tại sao vậy?”

-“ Vì...”- nói giữa chừng liền dừng lại, vì cái gì nhỉ, nàng cũng không biết, nhưng nàng không thích có người tới gần Sở Hiên, nàng sẽ khó chịu, ngực như có cái gì đó chèn ép, khó thở, thập phần khó chịu.

Suy nghĩ hồi lâu, mới nói:” Ta cũng không biết nữa, chỉ biết là mình không thích.”

SỞ HIÊN nghe câu trả lời như vậy thì bật cười, sau đó sủng nịnh nói:” Được rồi, cô không thích thì từ nay con sẽ không tới gần nàng ta nữa.”

Trong tâm nàng rõ ràng là có hấn, chỉ là cô ngốc này không nhận ra mà thôi, không sao, từ từ hấn sẽ khiến cho nàng nhận ra.

Không biết là do chiếm được câu trả lời hài lòng, hay do thời tiết tốt, hoặc giả trong ngực của ai đó quá thoải mái, quá ấm áp, mà Du Tử Khâm lim dim một chút, sau đó ngủ say.

SỞ HIÊN thấy vậy, cúi đầu, cắn nhẹ lên môi nàng một cái, nói:” Ngu ngốc.”

* —

Từ khi nghe Lạc Thừa Ân nói, Lạc Thủy Linh luôn lo lắng không yên, chẳng lẽ nàng cứ chấp nhận số phận vậy sao, nàng không cam tâm, nàng không muốn như vậy.

Lan Nhi bên cạnh thấy vậy nhin không nổi khuyên:” Tiểu thư, hà tất gì người phải để ý đến người như vậy, lão gia nhất định sẽ chọn cho người một cô gia tốt hơn nhiều mà, người...” còn chưa nói hết câu, Lan Nhi liền bị Lạc Thủy Linh giáng ột cái tát.

-“ Cầm miệng! Nếu là người khác thì cũng không được như Sở caca.” Sở caca rất dịu dàng, chu đáo. Khi nàng nhìn thấy sự chu đáo,, yêu thương của Sở caca đối với Du tử tử, thì nàng đã quyết, nhất định phải lấy huynh ấy.

Nàng thật sự hâm mộ Du tử tử, Sở caca đối với tử ấy tốt như vậy, nếu như Sở caca lấy nàng rồi, có phải sẽ đối xử với nàng như vậy không, thậm chí còn tốt hơn, dù sao nàng cũng là thê tử, Du tử tử chỉ là cô của huynh ấy.

Nhưng nghĩ thì nghĩ như vậy, cha sẽ không để nàng lấy huynh ấy, nàng phải nghĩ cách mới được.

* *

Thư phòng của Lạc thừa tướng Lạc Vân Sơn.

Trong phòng hiện chỉ có hai người, một người là Lạc Thừa Ân, người còn lại là một người nam nhân khoảng 50 tuổi, gương mặt toát lên sự cơ trí, từng trải, người này chính là Lạc Vân SƠN, thừa tướng đương triều.

Có thể làm nên chức thừa tướng, đương nhiên không đơn giản.

-“ Tìm lâu như vậy rồi, mà không có chút tin tức nào cả.”- Lạc Vân SƠN than thở. Thời gian gần đây, mọi người đều đang truy tìm tông tích của tứ hoàng tử, tuy không biết bệ hạ tại sao lại muốn tìm từ hoàng tử, nhưng người cơ trí như ông biết, nếu như bệ hạ đã ra lệnh bắt sống thì tất có chuyện cần đến.

Vì vậy ông cũng tham gia đội ngũ tìm kiếm, chỉ cần dâng tứ hoàng tử lên cho bệ hạ, thì sẽ có rất nhiều chuyện tốt, nhưng mà đã lâu như vậy rồi, ông cũng không thể nào tìm được.

Lạc Thừa Ân nhìn bức tranh trên bàn, nếu như Sở Hiên và Du Tử Khâm ở đây, nhất định sẽ nhận ra, đây chính là bức tranh lúc 5 tuổi của Sở Hiên, nói đúng hơn , đây chính là tranh họa tứ hoàng tử.

-“ Cha! Hay là người đã chết rồi, dù sao lúc đó tứ hoàng tử nhỏ như vậy, trong người còn mang bệnh, nói không chừng...”

-“ Cũng có khả năng đó, thôi, tìm thêm một thời gian nữa, nếu không được thì ngừng lại, không kiếm được người cũng không ảnh hưởng đến chúng ta nhiều lắm.”- ông là một người sáng suốt, ông sẽ không vì cái lợi ích không chắc chắn kia mà hao tổn sức lực và tiền bạc của gia tộc, dù sao cũng không biết chắc chắn mục đích của hoàng đế là gì.

-“ Dạ!” – Lạc Thừa Ân luôn cảm thấy người trong bức tranh trông quen quen, nhưng không nhớ được là đã gặp ở đâu, hẳn đã cố nghĩ nhưng lại không nhớ ra. Qua thời gian dài vẫn không nhớ được, hẳn đoán, lúc trước, khi tứ hoàng tử còn chưa mất tích, hẳn đã từng gặp rồi nên mới vậy, sau đó cũng không suy nghĩ thêm.

30. Chương 30

Cho dù trong bóng tối,các thế lực có chuyển biến gì thì những người dân bình thường ở kthành Lâm An vẫn sinh hoạt như cũ.

Mấy ngày nay, Lạc Thừa Ân phụng mệnh cha, dẫn người của Lạc phủ đi tìm kiếm tông tích của tứ hoàng tử, còn Lạc Thủy Linh, sau khi nghe Lạc Thừa Ân nói về trở ngại của Sở Hiên với ả thì vẫn luôn không ra ngoài, ở trong phòng suy nghĩ cách khiến cho Lạc thừa tướng chấp nhận hai người.

* *

Buổi tối, trong gian phòng hạng nhất của Nhất Túy Gian.

Trên chiếc giường to lớn, xung quanh phủ đầy những tấm sa mỏng đang diễn ra một hồi xuân diễm.

Sở Hiên không hề mặc gì, đang ôm ghì lấy cơ thể bóng loáng, trắng mịn của Du Tử Khâm. Hắn ngồi dựa vào thành giường, ôm lấy cơ thể mềm nhũn của Du Tử Khâm đặt ở trên người mình, để hai chân trắng muốt, tuy không dài nhưng thon thả vòng qua hông hắn.

Nửa thân trên cố gắng ma sát với cơ thể mềm mại kia, một tay đang nắn bóp cái mông trắng hồng không tì vết, tiện thể dùng sức khiến cho nơi mềm mại bên dưới của nàng nhịp nhàng ma sát với phần cứng rắn của hắn. Tay kia thì nhẹ nhàng nắn bóp đôi ngọc tho, cố gắng để bản thân không để lại ấn kí trên cơ thể nàng.

Dùng phần cứng rắn của mình, ma sát với nơi thần bí của nàng, mỗi một lần ma sát, mỗi một lần xúc cảm đều khiến cho hắn muốn phát điên. Nơi đó của nàng đã thấm đầy nước, vừa ma sát vừa tưởng tượng nếu mình thật sự ở bên trong thì cảm giác sẽ rất hỗn đến cỡ nào.

Du Tử Khâm vẫn ngủ say không biết gì, đầu dựa vào trên vai Sở Hiên, chỉ có gương mặt hơi ửng hồng cho ta thấy được thân thể của nàng đang bị chơi người ta dày vò, chơi đùa một cách dịu dàng.

Càng ma sát thì tốc độ của Sở Hiên càng nhanh, hơi thở càng ngày càng nặng nề, thậm chí không kìm được mà phát ra tiếng hộc hộc.

Đột nhiên Sở Hiên thay đổi tư thế, dùng tay đặt Du Tử Khâm nằm xuống, hai chân nàng vẫn đang vòng quanh hông cậu Sở Hiên. Hắn liền gấp gấp cầm hai chân của nàng lên, khép chúng lại, sau đó nhét vật đó của mình vào giữa, điên cuồng luật động.

Mồ hôi càng ra nhiều hơn. Gương mặt của Du Tử Khâm ửng hồng, nhìn thật mê người, mày hơi nhăn lại, dường như là cảm nhận được động tác của Sở Hiên, nàng khẽ Ừm một cái.

Chính tiếng Ừm này làm lí trí của Sở Hiên như muốn hỏng mất, hắn luật động nhanh hơn, những cú đâm càng lúc càng mạnh, sau khi ra vào mấy chục cái, Sở Hiên bất động, trong miệng khẽ gầm một tiếng, gương mặt cũng giãn ra, phóng thích tất cả cảm mầm móng nóng ấm của mình vào bụng dưới Du Tử Khâm, sau khi phóng thích xong, nơi đó vẫn còn giựt giựt vài cái, sau đó mới chính thức im lặng.

Sở Hiên thỏa mãn nằm xuống bên cạnh Du Tử Khâm, thở dốc. Nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, đưa tay lau đi mồ hôi trên trán nàng.

Nhìn ngắm gương mặt đang ngủ say sưa không biết trời trăng gì kia, Sở Hiên cười khổ. Nàng có biết chăng, có một nam nhân rất yêu nàng, có một nam nhân điên cuồng vì nàng, có một nam nhân có dự vọng mãnh liệt với nàng đến mức hắn không thể kìm chế được, chỉ có thể dùng cách dễ tiện này để có được nàng, nhưng lại cũng không dám thật sự tổn thương nàng.

Du Tử Khâm, đến bao giờ nàng mới nhận ra đây.

Dùng gương mặt của mình cọ cọ lấy gương mặt của nàng, như một con thú đáng thương đang tìm sự an ủi, yêu thương từ phía chủ nhân của mình, đôi tay lại dùng sức, ôm chặt nàng hơn.

Càng ôm, nơi đó của hắn càng cứng rắn.

Sở Hiên nhìn xuống thân dưới của mình, cười khổ. Sau đó ôm lấy Du Tử Khâm, gương mặt ánh đầy nét cười, môi hôn vào má nàng một cái, nói nhỏ:” Nàng lại phải chịu khổ nữa rồi.”

Sau đó, một màn nóng bỏng lại bắt đầu. Dù sao đêm vẫn còn rất dài mà, phải không.

(em học màn này từ má Mặc đấy ạ)

_

Thừa tướng phủ, thư phòng Lạc Vân Sơn.

Sau vài ngày tìm kiếm không hiệu quả, Lạc Thừa Ân liền bỏ cuộc, không tìm nữa, tìm kiếm một người trong vô vọng, không phải là điều thừa tướng phủ nên làm.

Lạc Vân Sơn đứng đưa lưng về phía Lạc Thừa Ân, im lặng nghe con trai bẩm báo, không nói gì.

Lạc Thừa Ân bẩm báo xong, thấy phụ thân không nói gì thì cũng im lặng. Hắn biết, lần này cha sẽ không tìm kiếm nữa, nhưng trong lòng cha nhất định rất khó chịu, dù sao cũng đã bỏ nhiều công sức như vậy rồi, bây giờ lại không thu được gì, là người, ai cũng không cam tâm.

Nhưng không còn cách nào khác.

Hồi lâu, Lạc Vân Sơn thở dài, nói:” Thôi! Ra lệnh cho người của chúng ta ở các nơi rút về, không tìm nữa.”’

-“Dạ!”- Lạc Thừa ân chấp tay cúi đầu với Lạc Vân Sơn, sau đó xoay người ra ngoài, hẳn phải đi ban bố mệnh lệnh của cha nữa.

Khi vừa ra tới cửa, thì một người xuất hiện trước mặt hắn. Người này không ai khác, chính là muội muội của hắn Lạc Thủy Linh, đồng thời cũng là đứa con gái yêu thương nhất của Lạc Vân Sơn.

Tuy Lạc Vân Sơn có vài phòng thiệp thất, nhưng có lẽ là do kết quả của cuộc trạch đấu, hẳn chỉ có hai đứa con do thê tử sinh, chính là huynh muội Lạc Thủy Linh. Vì vậy ông rất yêu thương hai người con này.

Nhưng do Lạc Thủy Linh là nữ nhi, nên nhận được nhiều sự cưng chiều từ ông hơn, chứ không phải là sự dạy dỗ nghiêm khắc như đối với Lạc Thừa Ân, vì thế mà đã hình thành nên một Lạc Thủy Linh không biết suy nghĩ, không biết nhìn sắc mặt của người khác.

Sau vài ngày suy nghĩ, Lạc Thủy Linh quyết định đến gặp cha mình, bày tỏ cho ông biết tình cảm của mình, ông thương mình như vậy, nhất định sẽ đồng ý.

Cha là thừa tướng, muốn đề bạt Sở vậy dễ như trở bàn tay, hơn nữa Sở caca thông minh như vậy, nhất định cha sẽ thích, vậy thì không cần lo về vấn đề gia thế nữa rồi.

—” Sao muội lại đến đây?”

Lạc Thủy Linh nhìn qua, thấy là Lạc Thừa Ân liền chào hỏi:” Caca, muội tìm cha có việc.”- Sau đó không đợi cho Lạc Thừa Ân phản ứng mà đi thẳng vào trong.

Lạc Thừa Ân thấy vậy, không hiểu suy nghĩ cái gì, sau đó cũng vào theo.

Lạc Vân Sơn trông thấy là Lạc Thủy Linh, gương mặt dịu đi rất nhiều, Lạc Thủy Linh liền chạy lại, sà vào lòng Lạc Vân Sơn:” Cha!”

Lạc Vân Sơn thấy vậy cười haha, vuốt tóc Lạc Thủy Linh:” Linh Nhi có việc gì mà tìm cha vậy?”

—” Bộ không có việc, không thể tìm cha sao?”- Lạc Thủy Linh làm nũng.

-“ Đương nhiên không phải rồi, Linh Nhi của cha, muốn gặp cha lúc nào cũng được.”

Lạc Thủy Linh làm bộ cọ cọ áo của Lạc Vân Sơn, sau đó vì che giấu sự ngượng ngùng của mình, đảo mắt khắp phòng. Cha này, chuyện nàng sắp nói cũng đủ làm nàng xấu hổ rồi, cha còn...

Chợt, mắt Lạc Thủy Linh dừng lại một chỗ, một bức họa lọt ngay vào mắt của Lạc Thủy Linh. Lạc Thủy Linh buông Lạc Vân Sơn ra, đi đến cái bàn, nơi đang để bức họa, cầm nó lên, nhìn chăm chú.

Thấy hành động của Lạc Thủy Linh, Lạc Vân Sơn, tiến lại, hỏi:” Sao vậy, con nhận ra người trong bức họa à.”

Lạc Thừa Ân nghe vậy cũng tiến tới:” Muội biết người trong bức họa sao?”

Lạc Thủy Linh quay lại:” Đương nhiên rồi, caca, huynh không nhận ra sao, đây chính là Sở caca mà.” Tuy Lạc Thừa Ân không nhớ được Sở Hiên nhưng Lạc Thủy Linh thì khác, người mình luôn nhớ mong, tâm tâm niệm niệm trong lòng, làm sao mà không nhận ra được.mặc dù đây là bức họa lúc Sở Hiên 5 tuổi, khi hai người gặp nhau thì Sở Hiên đã 8 tuổi, nhưng điều này không thể làm khó Lạc Thủy Linh.

Lạc Thừa Ân nghe vậy, liền lại gần, cầm lấy bức họa, nhìn một hồi sau mới nói:” quả nhiên là rất giống, tại sao ta không nhận ra sớm hơn chứ, hẳn cũng tên là Sở Hiên nữa mà, vậy mà không nhận ra ,làm tốn nhiều công sức như vậy.”

Lạc Thủy Linh nhìn thần sắc của cha và caca mình, lên tiến hỏi:” Tại sao hai người lại có bức họa của Sở caca vậy?”

Lạc Thừa Ân nghe vậy, ngẩng đầu lên, nhìn muội muội đầy ý vị, nói:” Đây là bức họa lúc nhỏ của tứ hoàng tử Sở Hiên, con của Lan quý phi, đã mất tích cách đây 10 năm về trước.”

Không ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy, Lạc Thủy Linh không nói được gì, chỉ đứng đó ngơ ngác.

31. Chương 31

Một vài đám mây đen kéo đến, che lấp đi ánh nắng mặt trời. Trên bầu trời bắt đầu vang lên những tiếng ùng ùng, sau đó vài hạt mưa rớt xuống, càng ngày càng nhiều, mọi người nhanh chóng chạy đi tìm chỗ trú mưa.

Cơn mưa càng ngày càng lớn, cứ chốc chốc lại vang lên những tiếng ùng ùng, có lẽ đây sẽ là một cơn mưa dài.

Ngồi trước cửa sổ, Du Tử Khâm đưa tay ra hứng những giọt mưa đang trút xuống. Thường thì mùa hè ở Diêm quốc sẽ khô nóng, rất ít mưa, nhưng nếu mưa thì sẽ có sấm sét.

Đón những hạt nước rơi từ trên trời xuống, không hiểu sao Du Tử Khâm cảm thấy lo lắng, dường như có cái gì đó không hay sắp xảy đến.

* *

Sau khi về phòng, Lạc Thủy Linh vẫn chưa thể hoàn hồn được, Sở caca là tứ hoàng tử, hơn nữa lại là con của Lan quý phi, thật không ngờ.

Nhưng sau đó là niềm vui vô hạn. Sở caca là tứ hoàng tử, vậy là người hoàng gia rồi, vậy thì không cần lo lắng việc cha sẽ phản đối nữa. Hơn nữa lấy thân phận là đích nữ của Lạc thừa tướng, ả hoàn toàn có đủ tư cách làm chính phi của hoàng tử.

Tin tức này làm cho ả không kiềm được niềm hạnh phúc của mình, cuối cùng thì, ả đã có thể ở bên người mình yêu rồi.

Sau này, Sở caca sẽ đối xử với ả tốt hơn cả đối với cô của huynh ấy.

Khoan đã, cô. Nếu huynh ấy là tứ hoàng tử, thì Du Tử Khâm làm sao có thể là cô của huynh ấy. Huynh ấy đã mất tích, có nghĩa là không hề có liên hệ với họ hàng trong suốt thời gian qua, như vậy, Du Tử Khâm không thể nào là cô của huynh ấy.

Vậy tại sao bọn họ lại xưng với nhau là cô cháu. Điều này thật kì lạ.

Lạc Thủy Linh đoán, Sở caca không hề biết mình là tứ hoàng tử, nếu không, dựa vào thân phận của huynh ấy, làm sao có thể chấp nhận sống dưới thân phận một thường dân như vậy chứ.

Có lẽ 10 năm trước huynh ấy đã xảy ra chuyện gì đó, khiến cho huynh ấy bị mất trí nhớ. Du Tử Khâm là người cứu huynh ấy, nhưng sau đó lại nói dối huynh ấy là cháu mình, giữ huynh ấy bên cạnh, lừa dối huynh ấy tới tận hôm nay.

Đúng, nhất định là như vậy. Du Tử Khâm đáng giận, lại lừa dối huynh ấy lâu như vậy. Không được, mình phải nói cho huynh ấy biết, huynh ấy là người có huyết thống cao quý, không phải là hạng dân đen thấp kém.

Phải công nhận là trí tưởng tượng của Lạc Thủy Linh quá ư là phong phú đi.

Nghĩ là làm ngay, đứng dậy, định đi ra ngoài.

Nha hoàn Lan Nhi thấy vậy, lập tức đuổi theo hỏi: "Tiểu thư, người muốn đi đâu vậy, trời đang mưa, hay để trời tạnh mưa rồi đi." Vừa rồi Lan Nhi đứng ở ngoài cửa nên không nghe thấy được gì. Thư phòng của thừa tướng, không phải nơi có thể tùy tiện đi vào.

Lạc Thủy Linh nghe thấy vậy, cảm thấy cũng đúng, mình không cần vội, dù sao thì huynh ấy cũng sẽ không biến mất.

Vì vậy, trong lúc Du Tử Khâm và Sở Hiên không hề biết, nguy hiểm đang dần dần đến gần họ. Kể ra thì lần trước Sở Hiên đã ra lệnh cho Lôi sắp xếp người vào tất cả các phủ, nhưng thời gian quá ngắn, những

người sắp xếp vào chưa thể đến gần những khu vực trọng điểm, và hiển nhiên, thư phòng của thừa tướng là một trong những khu vực đó, nên Sở Hiên không thể biết trước mà đối phó được.

Phải chăng, đây là số trời.

* _ *

Bên này Lạc Thủy Linh đang suy nghĩ đến những điều tốt đẹp thì ở thư phòng, Lạc Thừa Ân và Lạc Vân Sơn vẫn chưa rời khỏi.

Lạc Vân Sơn nghe Lạc Thừa Ân nói xong, liền mở miệng:” Theo lời con thì tứ hoàng tử không hề đơn giản.”

Lạc Thừa Ân gật đầu:” hần luôn cho con có cảm giác không thể nhìn thấu.” Lạc Thừa Ân không ngây thơ như Lạc Thủy Linh, dựa vào biểu hiện của Sở Hiên, hần biết được, Sở Hiên không hề bình thường.

Lạc Vân Sơn là người từng trải, hơn nữa là một người vô cùng lợi hại, ông đã hiểu ngay ngụ ý trong câu nói của Lạc Thừa Ân:” Có lẽ nếu muốn đưa tứ hoàng tử về không hề đơn giản.” Một người có thể che giấu hành tung của mình trước bao thế lực đang tìm kiếm như vậy, sao có thể đơn giản. Hơn nữa, từ hành động đó cho thấy, hần không hề muốn trở về.

Ngẫm nghĩ một lát, ông nói:” Chuyện này ta sẽ bẩm báo với hoàng thượng, chúng ta sẽ không xen vào việc bắt tứ hoàng tử, những việc này, cứ để cho hoàng thượng biết là được rồi. Hơn nữa, chúng ta đã có công báo tin, như vậy là đủ rồi, dù sao, mục đích thật sự của hoàng thượng là gì, đến nay vẫn chưa rõ.”

Sau khi quyết định như vậy, sáng hôm sau, Lạc Vân Sơn liền cầu kiến Cảnh Thiên hoàng đế. Chỉ là điều này lại càng tăng thêm nguy hiểm cho Sở Hiên.

Thường thì trong cung luôn có nội gián của các thế lực. Nếu hoàng đế là một người lợi hại, thì sẽ không có nội gián trong cung của ông ta, hoặc nếu có thì cũng sẽ chỉ ở những vị trí bình thường.

Nhưng một hoàng đế suốt ngày chỉ quan tâm đến hưởng thụ, trường sinh bất lão thì có tài gì chứ. Cho nên, chẳng mấy chốc, hầu hết các thế lực trong bóng tối đều biết được tong tích của Sở Hiên.

Điều này rất nguy hiểm, vì trong những thế lực đang tìm kiếm SỞ HIÊN, có những người, muốn dồn SỞ HIÊN vào chỗ chết.

* _ *

Một cậu nhóc khoảng 10 tuổi, nhưng trên người lại có vẻ thành thực. Ngồi trên chiếc ghế xa hoa được chạm trổ hình con hổ. Cả người tỏa ra một khí thế vương giả, không thể diễn tả được.

Không ngờ , một đứa trẻ lại có khí thế như vậy. Nhưng dù sao, trẻ con hoàng gia thường trưởng thành sớm, chỉ là đứa trẻ này có phần trưởng thành quá.

Một người áo đen xuất hiện trước mặt cậu bé, vung kính nói:” người đang ở Nhất Túy Gian.”

Đứa bé nghe vậy, nhướng mày hỏi:” Vậy bà ta có hành động gì chưa.”

-“ Lan Quý phi đã tập trung người lại, phái đến đó rồi. Hơn nữa còn có người của Lan quốc công, Hiên vương, thái tử, Tề vương, Hoàng hậu.”

Nghe vậy, đứa trẻ ngồi thẳng dậy:”Bọn họ cũng đã biết hết rồi sao. Lập tức phái người đi qua, báo cho huynh ấy biết, nếu được, cố gắng hết sức, bảo vệ huynh ấy.”

Người áo đen cúi đầu, sau đó biến mất.

Trong phòng chỉ còn lại đứa bé, lúc này, mày của hần nhăn lại, bàn tay đưa lên miệng, cắn cắn ngón tay cái, có vẻ rất bất an.

-“ Lần này, bà và ông ta lại định làm gì đây. “

32. Chương 32: Ngoại Truyện: Sở Dực

Khi cậu sinh ra, mọi người ai cũng nói cậu rất may mắn. May mắn vì sinh ra trong hoàng thất, may mắn vì rất được hoàng đế sủng ái, may mắn vì có mẫu thân là sủng phi, may mắn vì là thiên tài, thông minh hơn người.

Mọi người nói nhiều lắm, nói đến nỗi, nhiều lúc cậu nghĩ mình thật sự may mắn, may mắn so với nhiều người.

Cái người cậu gọi là phụ hoàng, gọi cậu là hoàng nhi, không biết có phải đối với đứa con nào, ông cũng kêu là hoàng nhi hay không. Mẫu phi của cậu thì khác hơn, gọi cậu là Cữu nhi, lúc đó cậu không biết, bởi vì cậu là con trai thứ chín của hoàng đế nên bà ta mới gọi vậy.

Sau này khi nhớ lại, có đôi lúc cậu tự hỏi, liệu hai người ấy, có nhớ, tên của cậu là gì hay không.

Cậu cứ bị gọi là hoàng nhi và cữu nhi như vậy. Mãi đến khi cậu có trí nhớ, Vũ nương mới nói cho cậu biết, tên cậu là Sở Dực.

Cậu không biết những hoàng tử khác thì như thế nào, nhưng cuộc sống của cậu tương đối bận rộn

Buổi sáng, cậu phải đi thỉnh an mẫu phi, đây cũng là thời gian duy nhất trong ngày cậu được gặp bà ta. Tuy nhiên, hình như bà ta không muốn gặp cậu. Mỗi lần cậu kêu bà là mẫu phi, bà đều có sắc mặt rất khó coi, sau đó nhanh chóng đuổi cậu đi.

Rồi một ngày, cậu biết được, bà ta không muốn được kêu là mẫu phi, bà ta muốn được kêu là mẫu hậu. Sự xuất hiện của cậu, mỗi lần cậu kêu bà là mẫu phi, luôn nhắc cho bà ta nhớ, bà ta chỉ là quý phi.

Nhưng không sao, đối với cậu, mẫu phi hay mẫu hậu cũng chỉ là cách gọi, giống như có một người đàn bà, được gọi là mẫu phi, vậy thôi.

Sau khi thỉnh an, thì bắt đầu học tập. Từ khi cậu biết nói, mẫu phi đã bắt đầu cho cậu học tứ thư ngũ kinh, luận ngữ, ...lão sư thì rất nghiêm khắc, nếu như ngày nào cậu không hoàn thành yêu cầu của ông ta, thì cậu không được về nghỉ ngơi, cho dù phải thức thâu đêm cũng phải làm xong.

Mặc dù khó khăn, nhưng ngày nào cậu cũng cố gắng hết sức hoàn thành, bởi vì, hoàn thành sớm, cậu có thể trở về gặp Vũ nương. Nói đúng hơn, cậu không phải thiên tài, cậu bị bắt phải trở thành thiên tài.

Vũ nương là mama chăm sóc cho cậu. Nghe người nói, trước đây người từng là vú nuôi cho caca của cậu, trước kia, phu quân của Vũ nương là tướng sĩ vì chiến tranh nên hy sinh, con của Vũ nương thì bị bệnh nặng, nhưng lúc đó không có tiền chữa, đã qua đời. Vũ nương tức cố vô thân, đành phải xin vào cung làm vú nuôi

. Cậu rất thường hay nghe Vũ nương kể về caca, Vũ nương nói, caca tuy ít nói, nhưng lại rất tốt bụng, lại ngoan ngoãn.

Caca rất thông minh, là thông minh thật sự mà không phải là sự bắt ép thông minh giống cậu. Tuy mọi người đều nói caca đã chết, nhưng Vũ nương không tin, khi cậu hỏi tại sao, thì người chỉ nói đó là thực giác, người nói, rồi một ngày nào đó, caca nhất định sẽ quay về, sau đó đưa bọn họ ra khỏi nơi này. Caca tài giỏi như vậy nhất định sẽ làm được thôi.

Vì vậy, dù cuộc sống trong cung rất khó khăn, nhưng cậu và Vũ nương vẫn cố gắng bảo vệ bản thân thật tốt, để chờ một ngày caca sẽ đến đón cậu và Vũ nương.

Cứ ôm hy vọng như thế, cuộc sống của cậu ngày ngày trôi qua cũng không tệ.

Cho đến khi cậu 8 tuổi.

Vũ nương là người đối xử với cậu nhất, cậu cũng rất yêu quý Vũ nương, có đôi khi, cậu ước gì, Vũ nương chính là mẫu thân của cậu. Nhưng cậu không nói cho ai biết, chỉ cần trong lòng cậu coi Vũ nương là mẫu thân thì được rồi.

Rồi có một ngày, sau khi từ thượng thư phòng trở về, cậu đã nhìn thấy Vũ nương thiếp đi bên ghế, người đang chờ cậu, trong tay người là một cái áo đang may dở, nhìn kích cỡ, thì là may cho cậu. Lúc đó cậu đã không kìm được, cậu đến gần Vũ nương, dựa vào người, gọi khẽ “nương”.

Chỉ là, cậu không ngờ rằng, lời này lại để cho người khác nghe được, kẻ đó đã bấm báo ấu phi.

Ngay tối hôm đó, mẫu phi cho người tới bắt Vũ nương, nói Vũ nương sắp tằm chia rẽ tình cảm mẫu tử bà, còn dạy cho cậu gọi bà là nương, rõ ràng là có ý xấu.

Mặc cho cậu cầu xin, mặc cho Vũ nương phủ nhận, nhưng mẫu phi vẫn phái người đánh chết Vũ nương.

Nhìn những cây trượng to lớn cứ giáng xuống người Vũ nương, nó cứ như đang đánh vào chình cậu. Tất cả là tại cậu, nếu không phải là cậu gọi người là nương, người sẽ không bị như vậy.

Chính lúc này, lần đầu tiên cậu biết thế nào là bất lực, thế nào là tâm đau như cắt, thế nào...là hận.

Cố gắng thoát khỏi những kẻ đang giữ cậu lại, cậu lao đến, nằm lên người Vũ nương, mong lấy thân hình nhỏ bé này che chắn cho Vũ nương, bảo vệ người. Cậu lao vào bất ngờ, khiến choc ho người ta không phản ứng kịp, vì vậy, cây trượng to lớn ấy, đã giáng thẳng xuống chân cậu, sau đó, một tiếng “rắc” vang lên.

Tất cả mọi người đều sững sờ. Mẫu phi nhanh chóng cho người đi gọi thái y, sau đó, có người mang cậu vào phòng. Về phần cậu, cậu đã đau đến mức không thể tỉnh táo nữa, bên tai chỉ còn tiếng la hét của mọi người, tiếng quát lớn của mẫu phi, và...tiếng khóc của Vũ nương.

Một cây trượng lớn mà giáng vào chân một đứa bé 8 tuổi, hơn nữa người cầm trượng còn dùng hết sức mình, kết quả không nghĩ cũng biết. Chân trái của cậu đã bị phế, khi nghe thái y thông báo tin này, gương mặt của mẫu phi rất khó coi, nhưng cậu biết, đó không phải là vì lo cho cậu. Nhưng không sao, cậu không quan tâm nữa.

Sau khi băng bó xong, cậu cố gắng đi cà nhắc, mặc cho cái chân trái đang đau đớn của mình, đến tìm Vũ nương. Mẫu phi cũng không ngăn cản cậu, nói đúng hơn, bà ta không quản cậu nữa.

Lúc trước, vì cậu bị thương nên họ không tiếp tục trượng hình Vũ nương nữa, tuy nhiên, do trước đó bị trượng hình thẳng tay, bây giờ Vũ nương cả người đầy máu, hơi thở khó khăn, dường như, sắp không chịu nổi nữa rồi.

Cậu bước tới bên cạnh Vũ nương, nhìn thấy cậu, Vũ nương rất kích động, nhưng khi thấy cái chân trái đang được băng bó và tướng đi cà nhắc của cậu, người lại bật khóc.

Cậu còn nhớ, lúc ấy Vũ nương đã nắm lấy tay cậu, tay của người rất bẩn, và đầy máu, nhưng cậu không ngại, cậu nắm lấy tay người, sau đó người nói:” Dực nhi!, Vũ nương...có...có lẽ không qua khỏi rồi...!” đây là lần đầu tiên, Vũ nương gọi cậu là Dực nhi.

Cậu bật khóc, nói với người:” Không, người không được chết, người đừng bỏ con mà, Vũ nương, nếu người đi, con nhất định sẽ đi cùng người, nên làm ơn, hãy cố gắng lên, người sẽ không sao đâu.”

Vũ nương nở nụ cười, nhẹ nhàng nói:” Đồ ngốc, không được... nghĩ như vậy,,nếu...nếu không...ta sẽ...không quan tâm tới con nữa.”

Nói trong nước mắt:” Nếu người đi rồi, trên đời này không còn ai tốt với con nữa, con ở một mình, rất cô đơn, con muốn đi theo người.”

Vũ nương siết chặt tay cậu:” Hứa với Vũ nương, dù chuyện gì xảy ra, ...cũng không được....chết. Dực nhi..nhất định...phải sống thật tốt.”

-“Vũ nương..!”

-“ Cuộc đời của Vũ nương..không có duyên với..con cái. Nhưng...ông trời đã cho Vũ nương...gặp được Dực nhi và...caca của con. Vũ nương luôn xem...cả hai là con của Vũ nương...nhưng...Vũ nương biết, cả hai là hoàng tử..thân phận cao quý...”

Vũ nương luôn hối hận....vì đã không dám đứng ra...bảo vệ caca của con...khiến nó khổ sở như vậy...nhưng không dám...đối xử tốt với nó...chỉ dám...đứng từ xa. Không bảo vệ được Sở Hiên, Vũ nương...luôn luôn hận bản thân. Vì vậy...con không được xảy ra...việc gì. Rồi một ngày, caca con sẽ...đến đón con đi.

Caca là...người thân duy nhất của Dực nhi...con ..không phải một mình.

Sống cho tốt...đợi caca con đến...sau đó...đưa tro cốt của Vũ nương..đi chôn cất ở nơi khác..Vũ nương..không muốn ở hoàng cung...được ..được không?!”

Cậu vẫn im lặng, không hé răng. Cho đến khi Vũ nương nôn ra máu, cậu mới hoảng hồn, lập tức khóc, đồng ý:” Con đồng ý, con đồng ý với người mà.”

Nghe vậy, Vũ nương đã mỉm cười, sau đó lại nói:” Con..có thể gọi ta...một tiếng..nương không? Lần trước...ta đang ngủ..không thể...nghe thấy.”

Cậu nghẹn ngào, nước mắt cứ đua nhau chảy xuống, chậm rãi thốt lên cái từ mà bấy lâu nay cậu luôn muốn nói cho Vũ nương nghe:” Nương!”

Lúc ấy, Vũ nương cười rất hạnh phúc, khóe mắt người chảy ra một giọt nước mắt. Người đưa tay lên, xoa đầu cậu, nói:” Con ngoan... của ta!” rồi , người đã vĩnh viễn nhắm mắt.

Đến cuối cùng, người đã mỉm cười ra đi.

Ôm Vũ nương trong tay, cảm nhận được cơ thể của người từ từ lạnh đi, cậu thậm chí còn không thể phát ra lời nào, chỉ có hai hàng nước mắt cứ chảy thể hiện tâm tình của cậu.

Vũ nương, người yên tâm, con nhất định sẽ sống thật tốt, chờ caca trở về, sau đó, đưa người ra khỏi đây, đưa người, đến nơi nào đẹp một chút, người thấy có được không.

33. Chương 33

Khi Lạc Thủy Linh vừa tới vách Đoạn Trường thì nhìn thấy cảnh Sở Hiên đang ôm Du Tử Khâm vào lòng, tình cảnh này làm cho đại não của Lạc Thủy Linh không còn suy nghĩ được gì, chỉ còn sự ghen tị như muốn bùng nổ trong lòng, thậm chí cũng không suy nghĩ tại sao bọn họ lại rời đi đột ngột như vậy.

Không đợi cho Dạ thả mình xuống, Lạc Thủy Linh đã hét to:” Sở caca huynh mau buông con tiện nhân đó ra, huynh bị ả lừa rồi!”

Việc Dạ và Lạc Thủy Linh đột ngột xuất hiện cũng không khiến cho đám người ngạc nhiên, trừ Du Tử Khâm ra, những người còn lại ai cũng là cao thủ, hơn nữa bọn họ đang cảnh giác cao độ, đương nhiên đã sớm phát hiện ra hai người, nhưng xét thấy chỉ có hai người, một người trong đó lại không có võ công, người còn lại thì võ công không bằng bọn họ, nên mọi người cũng không làm gì, chỉ là không ai ngờ tới, Lạc Thủy Linh hai chân còn chưa chạm đất đã thốt lên câu nói như vậy.

Sở Hiên vốn không muốn quan tâm bọn họ, nhưng Lạc Thủy Linh lại gọi Du Tử Khâm là tiện nhân, điều này đã thành công khiến cho hắn nổi lên sát tâm.

Du Tử Khâm thì ngạc nhiên vô cùng khi nghe thấy lời nói của Lạc Thủy Linh, tại sao nàng ta lại nói như vậy, Du Tử Khâm cảm thấy bản thân không hề làm gì đắc tội nàng ta, càng không có làm cái gì để nàng ta phải mắng nàng là tiện nhân.

Phong bước lên một bước, gương mặt cười cười:” Nha! Tử Khâm đã lừa chủ tử cái gì?”

Lạc Thủy Linh nhìn qua Phong, mặc dù không tính là nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng được coi là thanh tú, tuy nhiên, Phong hiện tại đang khoát tay, dựa vào Lôi nên Lạc Thủy Linh không cảm thấy được sự uy hiếp nơi Phong, hơn nữa, vừa rồi Phong gọi Sở Hiên là chủ nhân, điều này có nghĩa Phong chỉ là thủ hạ của Sở Hiên, vì vậy ả ta hùng hồn nói:

–“Hừ ! bấy lâu nay ả ta luôn lừa dối Sở caca, thật ra ả ta chẳng phải là cô của Sở caca gì hết, càng không có ruột thịt gì với huynh ấy!”

Đám người nghe xong, ai cũng nheo mắt lại, đề phòng nhìn Lạc Thủy Linh, nghe Lạc Thủy Linh nói như vậy, có vẻ như ả đã biết bí mật của Sở Hiên.

Sở Hiên nhìn Lạc Thủy Linh, trên môi từ từ hiện lên một nụ cười, nói:” Ta và cô vốn là người thân thiết nhất trên đời này!”

Nghe Sở Hiên nói như vậy, cả bọn đều hiểu Sở Hiên muốn nói gì, nhưng tiếc là Lạc Thủy Linh lại không hiểu, ả lại nghĩ rằng đây là Sở Hiên không tin ả, liền nói:” Không phải vậy, huynh vốn là con ruột của Cảnh Thiên hoàng đế, tứ hoàng tử đương triều, con của Lan quý phi nương nương, cháu ngoại của Lan quốc công, thân phận của huynh vô cùng cao quý, làm sao có thể có thân thích gì với một kẻ dân đen hạ tiện như vậy được. Ắ ta đã lừa dối huynh, nói huynh là cháu của ả, nhất định là có ý đồ xấu!”

Lúc này, cả Sở Hiên lẫn 4 ám vệ đều nổi lên sát khí, Du Tử Khâm thì vô cùng lo lắng, có người đã biết bí mật của bọn họ, điều này đồng nghĩa với việc, bọn họ đang lâm vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm.

Sở Hiên buông Du Tử Khâm ra, đứng lên, bước đến gần Lạc Thủy Linh, mở miệng hỏi:” Ngoài người ra, còn ai biết được điều này?”

Dạ đã cảm nhận được sát khí của Sở Hiên, liền thủ thế, chuẩn bị nếu như Sở Hiên tấn công Lạc Thủy Linh thì ra tay ngay. Lạc Thủy Linh thấy Sở Hiên buông Du Tử Khâm ra, tưởng là Sở Hiên đã tin mình, liền hớn hờ nói:” Muội đã nói cho cha muội biết, hôm qua ông ấy đã bẩm báo cho hoàng thượng rồi, từ khi huynh mất tích, hoàng thượng vẫn luôn cho người tìm kiếm huynh đó.”

-“ Người nói cái gì?”- Sở Hiên gầm lên một tiếng, ngay tức khắc, Lạc Thủy Linh thấy một trận gió nhẹ nổi lên, cổ ả bị thắt chặt, Sở Hiên đang bóp cổ ả.

Dạ thấy vậy, nhanh chóng phóng ám khí trong tay về phía Sở Hiên, nhưng một bóng dáng lóe lên, Phong đã bắt được ám khí, hơi xoay mình một cái, hai ngón tay lập tức để tại mạch môn của Dạ, khiến Dạ không dám làm bậy.

Gương mặt Sở Hiên lúc này đầy sát khí, bàn tay đặt trên cổ Lạc Thủy Linh càng lúc càng dùng sức. Lạc Thủy Linh vô cùng hoảng sợ, ả cảm thấy được không khí của ả càng ngày càng bị rút đi, gương mặt trở nên tím tái, con mắt bắt đầu trời ra. Ắ thật sự không hiểu, tại sao Sở caca lại đối xử với ả như vậy.

Chẳng phải huynh ấy nên thấy ngạc nhiên, sau đó mừng rỡ vì mình là người vô cùng cao quý, sẽ chán ghét Du Tử Khâm vì đã bị ả lừa dối.

Còn mình, người đã báo tin cho huynh ấy, con gái của thừa tướng đương triều, một người vừa xinh đẹp vừa cao quý sẽ bắt đầu nhận được sự dịu dàng của huynh ấy, huynh ấy sẽ vì biết ơn nàng mà đối xử tốt với nàng, sau đó, chỉ cần cha tỏ một chút ý tứ trước mặt hoàng thượng, cộng thêm việc huynh ấy thích nàng, nàng sẽ mau chóng trở thành hoàng tử phi, thậm chí là vương phi, là thê tử của một người vừa dịu dàng, vừa tuấn mĩ, vừa cao quý.

Hơi thở ngày càng khó khăn. Tại sao mọi thứ lại không như nàng nghĩ, tại sao khi vừa biết tin thì huynh ấy lại muốn giết nàng, Sở caca thật sự muốn giết nàng, chỉ dựa vào lực đạo và vẻ mặt của huynh ấy thì biết.

Sau khi biết sự thật lại muốn giết nàng, trừ phi, một ý tưởng bắt đầu lóe lên trong đầu Lạc Thủy Linh, trừ phi huynh ấy đã sớm biết, nhưng lại không muốn trở về hoàng cung.

Ý nghĩ này khiến Lạc Thủy Linh không thể nào tin nổi, nhưng ả không thể suy nghĩ thêm nữa, đầu óc ả bắt đầu choáng váng, ả đã không thể kiểm soát đại não của mình nữa rồi.

Đây là lần đầu tiên Du Tử Khâm nhìn thấy Sở Hiên giết người, trong lòng nàng có một chút sợ hãi, đang định tiến lên ngăn Sở Hiên lại thì một cánh tay chắn trước mặt nàng, người này là Điện, thường ngày là một người thanh nhã, luôn chỉ đam mê nghiên cứu y dược, tính tình vô cùng ôn hòa với tất cả mọi người, lúc này, Điện vô cùng nghiêm túc, nhìn thẳng vào Du Tử Khâm, nói với nàng:” Chủ tử làm tất cả, chỉ vì an nguy của hai người.”

Lời nói làm Du Tử Khâm khựng lại, phải, Sở Hiên làm tất cả là vì an nguy của bọn họ, nói đúng hơn, là vì nàng, nếu như họ tìm được Sở Hiên, đồng nghĩa với việc tìm ra nàng, hậu duệ của bộ tộc Thần Nhân, nếu vậy, nàng nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Thật ra, Du Tử Khâm luôn biết, Sở Hiên đã từng giết người, nàng vốn học y, mẫn cảm với các loại mùi vị. Mặc dù Sở Hiên đã cố gắng tẩy rửa qua, nhưng đầu đó vẫn thoang thoang mùi máu tươi sau mỗi lần giết

người.

Ngay từ ngày đầu phát hiện, nàng đã muốn nói cho Sở Hiên, muốn hỏi hần, vì sao lại giết người, nhưng khi đối mặt với vẻ hiền hòa, dịu dàng, chăm sóc của Sở Hiên, nàng hiểu, dù thế nào, ở trước mặt nàng, hần vẫn là Sở Hiên, là cậu bé khiếm khuyết tình yêu thương, luôn sợ hãi sẽ mất đi nàng, cố gắng làm mọi thứ để cho nàng thấy bản thân hần có ích, mong nàng sẽ không bỏ rơi hần, vậy thì nàng còn để ý gì nữa chứ.

Cho dù có làm gì, thì đó vẫn luôn là Sở Hiên ngày nào, là đứa bé gắn bó với nàng từ nhỏ đến lớn, vậy là đủ rồi. Trong chuyện này cũng vậy, nàng không nên ngăn cản Sở Hiên, vì hần làm tất cả, cũng chỉ vì nàng.

Chợt, một con dao nhỏ từ đâu phóng tới, nhắm ngay vào Sở Hiên, khiến Sở Hiên vì tránh né mà buông lỏng tay, nhưng Sở Hiên đã nhanh chóng xoay mình, không để cho Lạc Thủy Linh thoát đi, lập tức giữ lại ả ta, bản tay đặt ngay lên đầu ả.

Mọi người quay lại nhìn, thì thấy Lạc Thừa Ân đang mang gương mặt lo lắng, phía sau hần là Lạc Vân Sơn cùng với thuộc hạ của Lạc gia. Bốn ám vệ lập tức quay trở về, chia nhau đứng chắn ngay phía trước, đôi mắt nhuộm sát khí nhìn xung quanh.

Lạc Thủy Linh nhìn thấy cha và caca mình tới thì mừng rỡ, dùng giọng nói đã khàn khàn của mình thều thào nói: "Cha, caca cứu con!"

Lạc Vân Sơn thấy nữ nhi của mình đang gặp nguy hiểm thì rất lo lắng, bước lên phía trước, nhìn nhìn Sở Hiên, sau đó cúi đầu, chấp tay nói: "Thần Lạc Vân Sơn tham kiến tứ hoàng tử, mong tứ hoàng tử thủ hạ lưu tình, tha cho nữ nhi của thần."

Sở Hiên một tay để ngay đầu của Lạc Thủy Linh, neho mắt nhìn Lạc Vân Sơn: "Tha, hôm nay các người tới đây, mục đích là gì, các người nghĩ ta không biết sao? Như vậy, làm sao mà tha được?"

Lạc Thừa Ân thấy muội muội đang chật vật, chịu không được liền lên tiếng: "Chúng thần chỉ là phụng mệnh tìm kiếm người, hộ tống người hồi cung để đoàn tụ với hoàng thượng và quý phi nương nương, bọn họ đều rất nhớ người."

Không đợi Lạc Thừa Ân nói xong, Sở Hiên liền dùng sức, Lạc Thủy Linh không chịu nổi la lên một tiếng, chính tiếng là này, đã khiến Lạc Thừa Ân phải ngậm miệng.

- "Các người đều nghĩ ta là kẻ ngốc sao?" - giọng nói càng ngày càng lạnh lẽo, trên tay lại tăng thêm chút lực, khiến Lạc Thủy Linh không chịu nổi: "Aaa đau quá, mau dừng tay, cha, caca cứu muội!"

Lạc Thừa Ân và Lạc Vân Sơn đều luống cuống: "Xin thủ hạ lưu tình, tứ hoàng tử, người muốn gì xin cứ nói, đừng làm tổn thương Linh Nhi."

Sở Hiên nghe vậy thì liền giảm lực đạo: "Ta muốn gì các người đều biết rõ." - hiện giờ người tiếp ứng con chưa tới, bọn họ không thể đối phó với đông người như vậy.

Hai cha con nhà họ Lạc nhìn nhau, việc bắt tứ hoàng tử mang về, dù sao cũng không phải là nhiệm vụ của họ, chỉ là bọn họ ham cái lợi trong đó, nên mới tự ý hành động, nay mọi chuyện đã trở thành như vậy, dù sao, Linh Nhi cũng quan trọng hơn.

Khi hai người đang định đồng ý thì một tiếng nói vang lên: "Sao có thể như thế được, khó khăn lắm mới tìm được tứ đệ, ít nhất cũng phải ở lại trò chuyện một chút chứ."

Vừa dứt lời, một nam tử tuấn tú, đầu đội kim quan, trên người mặc bộ xiêm y màu vàng nhạt cùng với một nam tử cũng tuấn tú không kém mặc xiêm y màu đỏ dùng khinh công phi tới, sau đó là có vô số người mặc đồ đen, từ đâu xuất hiện, chia ra bốn phương tám hướng bao vây bọn họ.

Lạc Vân Sơn và Lạc Thừa Ân nhìn thấy người này, liền hành lễ: "Tham kiến thái tử điện hạ, Tề vương điện hạ."

Thái tử Diêm quốc Sở Thanh Trạch mỉm cười, ra lệnh cho hai người họ đứng lên, sau đó nhìn xung quanh: "Có vẻ như không chỉ có mỗi chúng ta, nhị đệ, đệ cũng tới góp vui à?"

Mọi người nghe vậy, nhìn quanh, thì thấy một người mặc áo xanh nhảy xuống từ cái cây gần đó: "Đi đón tứ đệ, đương nhiên đệ phải tới rồi, phải không?"

Sau đó, một toán người chạy tới, chia kiếm về phía người của thái tử và Tề vương.

34. Chương 34

Tề vương Sở Thiên Lâm nhìn thấy vậy, liền nhìn Hiền Vương nói:” Không ngờ một người chỉ thích thanh tĩnh như Nhị ca đây mà cũng muốn nhúng tay vào chuyện này.”

Thái tử nhìn Hiền vương vẫn không nói gì, mở miệng:” Nhị đệ, đệ đây là muốn chống lại ta sao?”

Hiền vương Sở Phong cười cười:” Đệ nào dám chống lại thái tử điện hạ chứ, chẳng qua, đệ chỉ đề phòng có người muốn giết hại huynh đệ của chúng ta, cho nên đem người tới bảo hộ tứ đệ thôi.” Lại làm ra vẻ mặt như rất ngạc nhiên:” Thế hóa ra bọn họ là người của huynh sao, chỉ là sao nhìn bọn họ trông giống sát thủ quá vậy.”

Tề vương ra vẻ khinh thường nói:’ Đừng làm bộ nữa, chúng ta tới đây với mục đích gì, chẳng lẽ ngươi không biết sao.”

Hiền vương nghe vậy , cười cười nhìn qua thái tử:” Thái tử, ý huynh cũng là vậy sao?”

Thái tử nhìn chằm chằm Hiền vương, hẳn thật không ngờ một người chuyên không màng thế sự như Sở Phong lại muốn bảo vệ Sở Hiền. Nhưng hẳn cũng không sợ, hôm nay hẳn người đông thể mạnh, cho dù có ai đi chẳng nữa, cũng không thể ngăn cản hẳn.

-“ Mạng của tứ đệ, hôm nay ta muốn chắc rồi.”- Tuy không biết vì sao phụ hoàng lại cho người tìm kiếm một kẻ đã mất tích 10 năm về,nhưng hẳn cũng không thể bỏ qua. Hẳn không cho phép ai hay bất cứ thứ gì có nguy cơ đối với địa vị của hẳn tồn tại.

Hiền vương nghe thái tử nói vậy, lập tức thu lại nụ cười, từ bên hông rút ra một cây kiếm:” Vậy hôm nay, chúng ta không thể không đối địch rồi.”

Thái tử nhìn dáng vẻ của Hiền vương, hỏi:” Ta không hiểu, tại sao ngươi lại muốn bảo vệ hẳn.”

Dường như không nghĩ sẽ nhận được câu trả lời này, Hiền vương hơi sững sốt một chút, sau đó nhìn qua Sở Hiền, cười:” Chỉ là muốn giữ một lời hứa mà thôi.”

Đám người Sở Hiền từ khi nhìn thấy Hiền vương xuất hiện, đã cảm thấy rất lạ, người này có vẻ như là đứng về phía bọn họ, nhưng tại sao, hay hẳn có âm mưu gì.

Du Tử Khâm nhìn thấy Hiền vương có vẻ quen mắt, nhưng không sao nhớ được hẳn là ai, cố gắng suy nghĩ một chút, mấy năm nay mình có gặp người như vậy không, dường như có cái gì lóe lên trong đầu nàng, nhưng nàng không thể nắm bắt được.

Hiền vương nói xong câu đó thì liền từ nhìn Sở Hiền, thấy hẳn vẫn cứ nhìn mình một cách đề phòng thì bật cười, bước tới trước mặt hẳn, nói:” Không nhận ra ta sao, tiểu mít ước.”

4 ám vệ lẫn Du Tử Khâm nghe Hiền vương nói vậy thì đều bơ ra, tiểu mít ước, ai, chủ tử của bọn họ sao, hẳn mít ước à. Không thể tin nổi.

Chỉ có Sở Hiền ngậy ra một lúc, sau đó nhìn chằm chằm Hiền vương, một cổ trí nhớ mơ hồ dường như đã lâu lắm rồi từ từ hiện lên trong đầu hẳn.

— Hẳn nhìn người trước mắt, gương mặt so với trong trí nhớ đã trưởng thành hơn rất nhiều, trở nên thành thực hơn. Nhìn hồi lâu, hẳn mới khạc ra một chữ:’ Ca.” chưa đợi Hiền vương vui mừng, lại tiếp tục nói:’ Ngươi chưa chết sao?”

Hiền vương đầu tiên là sững ra một chút, sau đó cười mắng:’ Tên tiểu tử chết tiệt, ngươi không còn gì hay ho để nói sao.”

Nhìn Sở Hiên có vẻ rất thân thiết với người này, Du Tử Khâm suy nghĩ mãi vẫn không đoán ra người này là ai, theo lí mà nói, nếu như y là hoàng tử, vậy thì chỉ có thể quen biết với Sở Hiên khi hắn còn ở hoàng cung, mà khi đó, không phải lúc nào nàng cũng có thời gian quan sát Sở Hiên, nếu như không nhận ra người này cũng không có gì là lạ.

Thái tử và Tề vương bên kia nhìn thấy bọn họ đang không cảnh giác, liền cho nhau một ánh mắt.

Hai cha con nhà họ Lạc ban đầu còn có ý định thương lượng với Sở Hiên để thả Lạc Thủy Linh, nhưng bây giờ Sở Hiên đã có cứu viện, việc hắn có thả Lạc Thủy Linh hay không còn là một vấn đề. Lúc này bọn hắn quyết định, đứng về bên phía thái tử, chỉ cần giết được đám người Sở Hiên, thì sẽ cứu được Lạc Thủy Linh, vì vậy, hai người lặng lẽ ra ám hiệu với bọn thuộc hạ đằng sau.

Sở Hiên và Hiền vương còn không chú ý, một mũi tên đã hướng lại đây, mục tiêu là Du Tử Khâm. Sở Hiên ngay lập tức buông Lạc Thủy Linh trong tay ra, đưa tay ôm Du Tử Khâm ra phía sau. Một đạo bóng đen lập tức xuất hiện, lấy tay đánh mũi tên rơi xuống mặt đất. Khi mọi người kịp nhìn lại, thì ra là Lôi.

Mọi chuyện lúc này chỉ mới bắt đầu, khi mũi tên kia còn chưa kịp rơi xuống đất, rất nhiều mũi tên lại hướng bọn người Sở Hiên đi tới, 3 người ám vệ còn lại bắt đầu cùng với Lôi vây quanh Sở Hiên và Du Tử Khâm, ra tay chặn mũi tên.

Hiền vương cũng cảm kích gia nhập cuộc chiến, một bên còn hướng tới lũ thuộc hạ: "Thất thần cái gì, còn không mau ra tay." Đám người của Hiền vương nghe vậy, liền hướng đám người của thái tử và Lạc gia đánh tới, chủ yếu là nhắm vào bọn người bắn tên.

Sở Hiên ôm Du Tử Khâm vào lòng, tay kia ra sức đánh bật những mũi tên lọt vào vòng vây.

Lạc Thủy Linh tuy không còn bị kềm cặp nữa, nhưng lúc này Sở Hiên bóp cổ ả, sức lực vẫn chưa khôi phục lại, cộng thêm bây giờ mưa tên loạn lạc như vậy, ả cũng không thể ra ngoài, chỉ có thể quỳ rạp dưới đất tránh tên. Nhìn thấy Du Tử Khâm được Sở Hiên bảo vệ kín kẽ không một khe hở, ả càng hận, dựa vào cái gì ả phải chết vật như vậy, dựa vào cái gì ả đường đường là thiên kim thừa tướng phủ nhưng nay so ra còn kém một kẻ dân đen như Du Tử Khâm chứ, ả không cam tâm.

Nhìn thấy thuộc hạ của mình nhiều như vậy, còn kết hợp với người của Lạc gia nhưng lại đánh ngang với người của Hiền vương, thái tử lúc này đã hiểu, Hiền vương không phải là kẻ bình thường, đôi mắt hắn híp lại, Hiền vương cũng phải chết, hôm nay đã thấy hắn có bản lĩnh như vậy, vậy mà thường ngày che giấu, ẩn mình kín đáo, để một kẻ như vậy còn sống, sẽ là một hiểm họa.

Nhưng hôm nay người hắn đem theo là tất cả thực lực hiện có tại kinh thành của hắn và mẫu hậu rồi, hắn cần thêm đồng minh.

Khi thấy thái tử cho người bắn tên, Lạc Vân Sơn và Lạc Thừa Ân rất lo lắng, nhưng khi thấy Lạc Thủy Linh không sao thì cũng yên tâm hơn, liền cố sức chống lại người của Hiền vương.

Bị người của Hiền vương kiên quyết đánh trả, đám người của thái tử và Tề vương không còn cách nào khác đành phải xông vào đánh giáp lá cà. Hai bên vẫn đang ở thế tương quan lực lượng thì lại có thêm một đám người chạy tới, nhập cùng với người của thái tử, xông vào đánh với đám người Hiền vương.

Số lượng người của Hiền vương vốn ít hơn của thái tử và Lạc gia, miễn cưỡng lắm mới có thể đánh ngang tay, nay bên kia có thêm người trợ giúp, lập tức rơi vào thế hạ phong.

Bên chỗ thái tử và Tề vương liền có một nam trung niên xuất hiện, Tề vương nhìn thấy người này, liền tỏ vẻ khó hiểu hỏi: "Lan quốc công, tại sao ông lại..." thái tử cũng rất bất ngờ vì sự xuất hiện và hành động của người này.

Lạc quốc công Lan Sinh chính là cha đẻ của Lan quý phi, ngoại công của Sở Dục và Sở Hiên, vì vậy mà khi hôm nay ông xuất hiện ở đây, còn cùng bọn họ một phe, điều này làm cho người ta khó hiểu.

Lan Sinh chỉ nhàn nhạt hành lễ với hai người, sau đó nói: "Hai vị yên tâm, hôm nay lão già này đến đây không phải để bảo vệ bọn họ." Tuy nói Sở Hiên là con của Lan quý phi, nhưng từ khi sinh ra đã ốm yếu, không được người yêu thương, cộng thêm việc Lan quý phi từng bỏ rơi hắn không khỏi tránh trong lòng mang hận.

Nay hoàng thượng cho người tìm kiếm hân, hơn nữa là phải sống đem về, dù là vì lí do gì, cũng là một hậu hoạn.

Thái tử và Tề vương cũng là những kẻ lẫn lộn trong chính trị, chẳng mấy chốc liền hiểu ra, thái tử hướng Lan Sinh khinh miệt nói:” Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, nay Lan quý phi có thể có quyết đoán như vậy, quả nhiên độc nhất phụ nhân tâm mà.”

Đối với lời nói khinh miệt của thái tử, Lan Sinh không tỏ thái độ gì, chỉ đứng đó theo dõi diễn biến.

Đám người Sở Hiên tuy ai cũng có võ công cao cường, nhưng cùng một lúc đối phó với mấy trăm, gần cả ngàn người như vậy cũng có chút chật vật.

Cả 4 ám vệ lẫn Hiên vương đều từ từ lùi lại, đứng sát vào nhau. Thuộc hạ của Hiên vương cũng đang khó khăn chống đỡ.

35. Chương 35

Vòng bảo vệ đang dần dần bị phá vỡ, đã có một vài kẻ địch lọt vào trong. Mặc dù chỉ cần có người bước vào liền bị bọn họ đánh chết ngay tức khắc, nhưng do lợi thế đông người, bọn họ lại hết lớp này tới lớp khác tràn vào. Cứ đánh như vậy mãi, ý chí của mọi người lẫn sức lực cũng từ từ bị hao mòn.

Hiên vương tạm dừng, lấy kiếm chống xuống đất thở dốc, thẫm mồ hôi, bọn này dai như đĩa. Quan sát xung quanh, cứ thế này, bọn họ sẽ thua mất.

Bốn ám vệ lẫn Sở Hiên chống đỡ trong một thời gian dài cũng đã thấm mệt, nhưng bọn họ vẫn cố gắng gượng, chỉ cần đợi cho người của Trích Tinh Lâu tới, những đám này sẽ không là gì, Trích Tinh Lâu vốn người đồng thể mạnh, nằm rải rác khắp nơi, chỉ riêng số lượng đã không thua kém người của triều đình, lần này là tình huống đặc biệt nguy hiểm, bọn họ đã sớm thông báo cho các phân đà lân cận tập trung lực lượng về đây, hướng cho bọn họ ai cũng là người có thể lấy một địch trăm.

Một tên tặc tử lọt vào trong, dùng kiếm trong tay hướng về phía Hiên vương, trong một thoáng chốc, Hiên vương ngơ ngác nhìn mũi kiếm đang nhắm chính mình đi tới. Y muốn đưa kiếm lên đỡ, nhưng không sao cử động được.

Khi mũi kiếm hướng về phía Hiên vương, mọi người cũng chỉ biết đứng nhìn, dù cho bọn họ có muốn trợ giúp cũng không được, hiện tại bọn họ tự lo cho thân mình còn chưa xong.

Đám người thái tử thì đang mừng thầm trong bụng, sắp giải quyết được một tên khó chơi. Chỉ cần Hiên vương chết, bọn thuộc hạ của hân sẽ như rắn mất đầu.

Chỉ là, mọi việc không như bọn họ mong muốn. Khi mũi kiếm sắp đâm vào người Hiên vương, một đạo ám khí không biết từ đâu bay ra, nhanh như chớp đâm vào giữa đầu của tên địch, khiến hân trợn mắt mà chết.

Lập tức, từ đâu xuất hiện chừng mấy người áo đen, ai cũng đeo mặt nạ khắc hình ngọn ở trên, họ nhanh như chớp xông vào giết bọn thuộc hạ của thái tử, tốc độ của những người này rất nhanh, sánh ngang với sát thủ đệ nhất Trích Tinh Lâu, ra tay tàn nhẫn, ngắn gọn, một chiêu tất sát, khiến cho bọn người kia không kịp phản ứng, đã bị giết một số lớn.

Bọn người của thái tử sửng sốt, lập tức dừng lại, triển khai đội hình, bao vây xung quanh bọn họ, chỉ là không ra tay.

Nãy giờ chiến đấu, không chỉ bọn người Sở Hiên mà bọn lâu la này cũng thấm mệt, cứ tưởng chiến thắng tới nơi rồi, nhưng đối phương lại có thêm người trợ giúp, khiến cho cả bọn sửng sốt.

Những người áo đen kia thấy vậy, lập tức lùi lại bảo vệ đám người của Sở Hiên, đưa mắt nhìn xung quanh.

Bọn người Sở Hiên nhìn thấy đám người này thì rất bất ngờ nhưng sau đó là vui mừng, bọn họ lại có thêm cứu binh, chỉ là không biết những người này là người của ai.

Thái tử lần Lan Sinh nhìn thấy đám người đeo mặt nạ hình ngọn lửa thì sửng sốt, thái tử hô lên:” Thập Nhị Hỏa Diễm, tại sao bọn họ lại xuất hiện ở đây.”

Tề vương thấy vậy, lập tức hỏi:” Thập Nhị Hỏa Diễm là gì, là bọn họ sao?”

Lan Sinh cũng bất ngờ không kém, nghe Tề vương hỏi vậy thì lên tiếng:” Thập Nhị Hỏa Diễm là tổ chức ám vệ bí mật của Diễm quốc, đặc điểm nhận diện là cái mặt nạ khắc hình ngọn lửa, bọn họ tất cả gồm 12 người chủ chốt, nhưng để tiện cho việc hành động, mỗi người đều có thể có thuộc hạ riêng và một đồ đệ duy nhất để kế thừa bọn họ khi bọn họ mất. Bọn họ chỉ trung thành với hoàng đế, dung mạo của họ cũng chỉ có hoàng đế mới biết. Trước khi băng hà, hoàng đế sẽ giao quyền kiểm soát Thập Nhị Hỏa Diễm cho hoàng đế tiếp theo, nhưng cũng có trường hợp, tiên hoàng không tin tưởng vào tài đức của tân đế, nhưng lại không còn người kế thừa tốt hơn, thì sẽ không giao Thập Nhị Hỏa Diễm cho tân đế, lúc này, Thập Nhị Hỏa Diễm sẽ chọn chủ nhân mới, nếu như trong hoàng thất có người đủ tài đức, bọn họ sẽ trung thành với người đó, làm mọi cách trợ giúp người đó lên ngôi.” Và theo ông được biết, hoàng đế hiện nay, không nắm quyền kiểm soát bọn người này, vậy người đó là ai.

Tề Vương nghe xong, giật mình:” Nói vậy, ngôi vị hoàng đế chẳng phải do bọn họ định đoạt à, nếu bọn họ có ý định tạo phản thì sao?”

Thái tử tiếp lời:” Sẽ không, tương truyền, mỗi người khi đã chấp nhận gia nhập tổ chức này tương đương với phải gánh chịu một lời nguyện, lời nguyện sẽ mãi trung thành với hoàng thất.” Thái tử cảm thán, vì hắn là thái tử, nên được tiếp xúc với những cấm thư trong thư phòng hoàng đế, vì vậy mà hắn mới biết việc này. Hắn cứ nghĩ, mình sớm muộn gì cũng là chủ nhân của Thập Nhị Hỏa Diễm, hoặc ít nhất, từ trước tới giờ không thấy bọn họ có hành động gì, có nghĩa là chưa tìm được chủ nhân thích hợp. Nhưng nay, rõ ràng là có người sai khiến, bọn họ mới làm vậy.

Người này là ai, Sở Hiên, Sở Phong, hay nhữn vị thân vương khác, nghĩ như vậy, đôi mắt dần dần nghiêm nghị.

Dù có như thế nào, hôm nay nhất định phải giết hết đám người này. Sau đó lập tức ra lệnh cho người xông lên. Bọn họ đã không còn đường lui.

Thấy người lại tiếp tục xông tới, một người đeo mặt nạ lửa nói với bọn Sở Hiên:” Chúng tôi sẽ cố chống đỡ một chút, các người tranh thủ nghỉ ngơi đi.”

Mọi người gật đầu, lập tức cả bọn ngồi xuống vận công điều khí, những gì thái tử và Lan Sinh nói lúc bấy giờ, bọn họ đều nghe được, TRích Tinh Lâu không phải là tổ chức bình thường, chuyện về ám vệ hoàng thất bọn họ cũng biết, đã là người của thập nhị hỏa diễm thực lực nhất định không kém, cứ để bọn họ ra tay cầm chừng cho cả bọn nghỉ ngơi. Dù không biết là người nào muốn giúp bọn họ, nhưng giờ không phải là lúc hỏi nhiều.

Có thể nói, tuy Thập Nhị Hỏa Diễm lợi hại, nhưng thực lực cũng là ngang ngửa với tụi Phong Hỏa Lôi Điện, tuy nhiên do thời gian dài chiến đấu, bọn họ bị mất sức dần dần nên mới như vậy.

Sở Hiên nhìn mọi người đang điều khí vận công thoáng suy nghĩ. Bây giờ hắn không ra tay gì mấy, chỉ là cản lại vài người mà thôi. Không phải là hắn không muốn ra tay hay gì, mà là hắn đang trong thời kì nhạy cảm. Hắn sắp luyện thành U Minh công, võ công của Liễu Nhất Dân, hiện tại hắn đang tới tầng thứ chín, sắp đột phá tới tầng 10.

Loại võ công này khi luyện thành, thì một mình hắn cũng có thể đối phó hết bọn họ, nhưng U Minh công lại có một khuyết điểm, mỗi khi bước vào giai đoạn thăng cấp thì không thể sử dụng công lực quá sức, nếu không sẽ dễ tẩu hỏa nhập ma.

Bình thường vào giai đoạn này, hắn sẽ ở Đào Hoa sơn luyện công, nhưng lần này, bọn họ phải đi lánh nạn, khiến hắn vẫn chưa đột phá được.

Tuy trong thời gian qua, hắn luôn tranh thủ luyện công, nhưng mà, vẫn còn thiếu một chút.

Bây giờ là lúc cấp bách, hắn cần phải đột phá ngay. Nghĩ là làm, Sở Hiên buông Du Tử Khâm ra, khoan chân lại, bắt đầu luyện công. Du Tử Khâm thấy vậy, yên lặng ngồi đó, tránh quấy rầy mọi người.

Người của thái tử đã bị giết một số lớn, nay lại mệt mỏi, mặc dù vẫn đông hơn Thập Nhị Hỏa Diễm, nhưng cũng không thể đánh thắng, chỉ thấy bọn hắc, từng người, từng người một ngã xuống.

Tề vương và thái tử vô cùng sốt ruột. Bỗng, Tề Vương như nhận ra cái gì, liền quay sang hỏi thái tử: “Đại ca, huynh nói Thập Nhị Hỏa Diễm có 12 người mà, sao bọn họ lại chỉ có 11.”

Thái tử cùng Lan Sinh đều nhìn sang, quả thật chỉ có 11 người, còn 1 người nữa đâu. Mọi người lâm vào suy nghĩ.

Chẳng để cho bọn họ chờ lâu. Từ xa xuất hiện hai người đang phi tới đây. Một người mặc áo đen, trên mặt đeo mặt nạ lửa, một người là một đứa trẻ khoảng 10 tuổi, đang ngồi trên xe lăn, chiếc xe lăn đó được người áo đen nhắc bổng lên, từ trên không trung phi xuống.

Lúc này bọn người thái tử đều nghĩ, người thứ 12 đây rồi.

Hoa Sơn Trà: Truyện về Sở Phong sẽ quăng vào ngoại truyện nhá.

Chương sau sẽ là cảnh mà mọi người muốn thấy.

36. Chương 36

Cả thái tử, Tề vương, Lan quốc công, lẫn hai cha con nhà họ Lạc đều nhìn về phía hai người mới đến. Khi nhìn thấy người ngồi trên xe lăn là cửu hoàng tử Sở Dực, ai cũng đều ngạc nhiên, Tề vương là người nóng nảy, không nhịn được hỏi:

– “Cửu đệ, sao lại là người? “ Xong lại nhìn qua người đeo mặt nạ ngọn lửa ở bên cạnh:” Chẳng lẽ, người chính là người được Thập Nhị Hỏa Diễm chọn sao?” nói xong còn dùng vẻ mặt không thể tin nhìn Sở Dực, hắc chỉ là một đứa trẻ.

Thái tử nghe Tề vương nói, thì gương mặt càng âm trầm.

Lan Sinh thì không biết nói gì. Sở Dực là ngoại tôn của ông, việc hắc có được thực lực như ngày hôm nay, ông đáng ra phải vui mừng. Nhưng mà, đứa cháu này hai năm trước đã tàn phế, từ đó hắc không còn nhận được sự coi trọng của Lan gia nữa, ông sợ hắc có ý khác. Nghĩ đến đây, Lan Sinh hối hận không thôi, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước cần gì phải làm vậy. Nhìn hành động hôm nay của hắc, rõ ràng là có ý bảo vệ Sở Hiên.

Lan Sinh vô cùng hối hận vì trong quá khứ đã bỏ qua Sở Dực – người mà hôm nay đã nhận được sự ủng hộ của ám vệ hoàng gia Thập Nhị Hỏa Diễm, nếu như ông biết đứa cháu bị hai cha con ông vứt bỏ từ nhỏ, hiện nay đã là chủ nhân của Trích Tinh Lâu, tổ chức sát thủ mạnh nhất, cùng với đệ nhất phú thương Liễu gia trang thì ông sẽ còn hối hận bao nhiêu nữa đây.

Sở Dực lạnh lùng nhìn tất cả bọn họ, khi nhìn đến Lan Sinh thì dừng một chút, mặt không thay đổi, nói:” Ông và bà ta, ngay cả máu mủ của mình cũng có thể ra tay ư!?” thái tử và Tề vương làm vậy cậu không nói làm gì, vì tranh giành ngôi báu, huynh đệ tàn sát là chuyện bình thường, nhưng cậu và caca đều là con ruột của Lan quý phi, ngoại tôn của Lan Sinh, nhưng bọn họ lại có thể ra tay hạ sát caca. Bọn họ thật có thể nhẫn tâm như vậy, cậu xem như đã nhìn rõ.

Chợt, thái tử đã im lặng hồi lâu lên tiếng:” Chúc mừng cửu đệ gặp được kì ngộ, được Thập Nhị Hỏa Diễm chọn làm tân đế!” Tuy lời nói là chúc mừng, nhưng giọng điệu lại nhuốm đầy sát khí.

Sở Dực nhìn qua thái tử, gương mặt bình tĩnh nói:”Ta không được chọn làm tân đế.”

Mọi người nghe xong đều giật mình, tất cả cùng không hẹn mà nhìn sang người đeo mặt nạ lửa đứng đằng sau hắc, nếu như không phải, vậy tại sao bọn họ lại nghe lệnh của hắc.

Sở Dực nhìn là hiểu ngay bọn họ đang nghĩ gì. Thật ra, sự hiểu biết của bọn họ về Thập Nhị Hỏa Diễm còn chưa sâu. Thập Nhị Hỏa Diễm không phải có 12 người, mà là 13 người. Trong đó, người thứ 13 chính là thủ lĩnh của đám ám vệ.

Thử nghĩ mà xem, nếu như không có thủ lĩnh, 12 người kia lại có thực lực ngang nhau, được quyền xây dựng thế lực riêng để phục vụ cho nhiệm vụ, thì bọn họ sẽ loạn tới chừng nào.

Về phần Sở Dực, cậu chính là người được chọn làm thủ lĩnh đời tiếp theo của Thập Nhị Hỏa Diễm, nhưng điều này, cậu cũng không muốn nói rõ với bọn hắn làm gì. Điều quan trọng nhất bây giờ, là cứu caca ra khỏi đây.

Nghĩ xong lập tức nhìn về phía Sở Hiên. Hiện tại trận đấu vẫn đang diễn ra, qua những bóng hình cứ lướt qua lướt lại, nổi bật nhất là đám người ngồi ở trung tâm trận chiến, bọn họ ai cũng đều đang vận công.

Sở Dực chỉ nhìn một cái, ánh mắt liền tập trung lên người mặc trường bào đen, hai mắt nhắm lại, ngồi dưới đất vận công, bên cạnh còn có một cô nương áo vàng đang lo lắng nhìn về phía bên này.

Người đó là caca của cậu sao, người mà bấy lâu nay cậu luôn chờ đợi, cuối cùng có thể gặp được caca rồi. Ngắm nhìn dung nhan của Sở Hiên, Sở Dực giống Sở Hiên đến 6 phần.

Dường như do quan hệ máu mủ, công với những lời kể đã nghe được từ Vũ nương, cậu có cảm giác rất thân thiết với Sở Hiên. Đây chính là caca của cậu, caca ruột thịt, caca cùng cha cùng mẹ, là người thân duy nhất còn lại trên đời của cậu. Về phần Lan quý phi, hoàng đế, thật ngại quá, họ là ai vậy.

Thái tử im lặng hồi lâu, đôi mắt nhìn Sở Dực càng ngày càng đầy thâm ý. Tuy Sở Dực nói hắn không phải là người được chọn làm tân đế, nhưng cũng đã trở thành một loại uy hiếp.

– “ Cứu đệ, hôm nay đệ tới, là muốn bảo vệ tứ đệ.”

Tiếng của thái tử làm Sở Dực hoàn hồn, nhìn sang thái tử, nhàn nhạt đáp:” Đúng vậy.”

Thái tử lại nói:” Nha! Thật là huynh đệ tình thâm. Nhưng mà cứu đệ, đừng trách huynh không nhắc nhở đệ. Bên đệ bây giờ chỉ còn 12 người là có thể chiến đấu, đệ nghĩ là sẽ thắng được bọn ta sao. Ta khuyên đệ, không nên làm chuyện vô bổ, tốt nhất là cứ đứng về phía ta. Với thực lực hiện nay đệ có, chỉ cần chúng ta hợp tác, mai sau ta lên ngôi, nhất định không bạc đãi đệ.”

Sở Dực nhìn thái tử, hắn thật sự nghĩ cậu là đứa trẻ không hiểu thế sự sao. Tuy bên cậu hiện chỉ có Thập Nhị Hỏa diễm là chiến đấu được, nhưng những người khác không phải là không thể đánh, họ chỉ là nghỉ ngơi một chút, sau khi nghỉ đủ rồi, tự nhiên sẽ tiếp tục đánh. Lúc đó ai thắng ai thua còn không biết đâu.

Thấy Sở Dực không có phản ứng, thái tử biết ngay Sở Dực không bị mắc lừa, tức giận, cầm kiếm hướng Sở Dực đánh tới. Chỉ thấy hắn còn chưa đụng tới Sở Dực, cậu đã giơ tay lên, xoay tròn, một cỗ lực lượng dần dần tích tụ trong tay cậu, sau đó cậu chưởng ra, cỗ nội lực ấy liền hướng thái tử mà phóng tới, đẩy thái tử cả kiếm vắng ra phía sau, hộc ra một ngụm máu.

Tề vương chạy lại đỡ thái tử, ánh mắt không thể tin nhìn Sở Dực, không ngờ tên phế nhân này lại lợi hại như vậy.

Lan Sinh thì nhìn Sở Dực một cách phức tạp.

Thập Nhị Hỏa Diễm vẫn đang cố sức chiến đấu. Lúc này, bốn người ám vệ của Sở Hiên đồng loạt mở mắt, tất cả đứng lên, nhanh như chớp xông vào cuộc chiến. Có được sự giúp đỡ, Thập Nhị Hỏa Diễm cũng đỡ chật vật hơn, cả bọn thừa thắng xông lên, tiêu diệt từng người, từng người một.

Chẳng những vậy, thuộc hạ của Hiên vương cũng dần dần hồi phục, những người đã hồi phục cũng bắt đầu đứng lên, tham gia vào trận chiến.

Lạc Thủy Linh nhìn người của thái tử lẫn người của cha ả cứ lần lượt ngã xuống, hoảng sợ không thôi, dần dần, ả càng ngày càng chết lặng.

Cứ nghĩ bọn họ sẽ thắng, nhưng cứu viện lại tới, hơn nữa lại còn rất lợi hại, giờ đây, đã không thể đánh thắng đám người này nữa rồi.

Nhưng cứ như vậy, ả thật sự không cam tâm, nhìn nhìn cây kiếm đang được cầm trong tay một cái xác bên cạnh, lại nhìn Du Tử Khâm đang ngồi bên Sở Hiên, đưa tay lau đi những giọt mồ hôi trên mặt hắn, đôi mắt Lạc Thủy Linh càng lúc càng âm trầm.

Cả đám người đang hăng hái chiến đấu, làm sao còn để ý đến Lạc Thủy Linh, đến khi nghe được Du Tử Khâm hét lên một tiếng, mới giật mình nhìn lại.

Du Tử Khâm đang bị Lạc Thủy Linh kèm trong tay. Trên tay Lạc Thủy Linh là một thanh kiếm, cây kiếm này hiện đang được đặt lên cổ của Du Tử Khâm, hiện đã ứa ra một chút máu.

Lạc Thủy Linh hét lên với mọi người:” Dừng tay, nếu không ta sẽ giết chết ả!”

Tất cả mọi người đều dừng tay, Phong vẻ mặt lo lắng nhìn Du Tử Khâm, sau đó hướng Lạc Thủy Linh giận dữ nói:” Người muốn làm gì?”

Bên phía thái tử ai cũng đều vui mừng, tuy không biết Lạc Thủy Linh đang bắt ai trong tay, nhưng mà việc cả bọn dừng tay không đánh nữa cho thấy, người này rất là quan trọng.

Lạc Vân Sơn vui mừng ra mặt, hớn hở nói:” Linh Nhi, mau qua đây!” Chỉ cần bắt người này làm con tin, không sợ không thoát được.

Nhưng Lạc Thủy Linh bây giờ đã rất điên cuồng, làm sao chịu nghe lời Lạc Vân Sơn nói, ả nhìn qua Phong:” Muốn làm gì, các người không thấy sao, ta là muốn giết ả! “

37. Chương 37

Hỏa thấy Lạc Thủy Linh có vẻ điên cuồng, lo lắng nói:” Lạc cô nương, có gì từ từ nói.”

Lạc Thủy Linh vẫn không nghe, trên tay vẫn cứ dùng sức, máu trên cổ Du Tử Khâm vẫn đang từ từ chảy xuống, thấm ướt cả cổ áo:” Hừ! Các người chẳng phải rất quý trọng ả sao, ngay cả Sở caca cũng đối xử với ả tốt như vậy, ả có gì tốt, ả cũng có phải cô ruột của huynh ấy đâu, chỉ là một kẻ tiện nhân, lại được đối xử tốt như vậy, ta có chỗ nào thua ả!”

Lạc Thủy Linh điên cuồng gào lên.

Mọi người hết sức lo lắng, nếu Du Tử Khâm có xảy ra chuyện gì, chủ tử nhất định sẽ không chịu nổi.

Du Tử Khâm thấy cổ mình rất đau, hơn nữa còn ướt ướt, nằng biết, mình đã mất rất nhiều máu. Lạc Thủy Linh đang điên cuồng phía sau, Du Tử Khâm không dám manh động, chỉ nhỏ nhẹ khuyên:” Lạc cô nương, ta và cô không thù không oán, tại sao cô lại làm vậy?”

Lạc Thủy Linh nghe tiếng Du Tử Khâm, nói:” Không thù không oán, ai nói không thù không oán. Ta rất hận ngươi, ngươi dựa vào cái gì có thể được Sở caca đối xử tốt như vậy, huynh ấy vốn là hoàng tử, nhưng lại bị ngươi lừa gạt, sống cuộc sống của một dân đen, nhưng huynh ấy chẳng những không hận ngươi, ngược lại quay sang đối phó với ta.”

Du Tử Khâm nghe thấy lí do này thì không biết nói gì, tư duy của tiểu cô nương này cũng thật đặc biệt. Thật ra, Lạc Thủy Linh từ nhỏ tới lớn đều được chiều chuộng, cha là thừa tướng, ả lại là nữ nhi duy nhất, cũng là nữ nhi được sủng ái nhất, sống cuộc sống muốn gì được nấy.

Nay lại vừa mất Sở Hiên, nhưng người ta lại không coi trọng mình, hơn nữa lại đối xử rất tốt với một người không bằng mình về mọi mặt, làm sao có thể nhịn được.

Vốn ngay từ đầu còn tưởng Du Tử Khâm là cô cô ruột của Sở Hiên, ả còn nhịn, dù sao người ta cũng là người thân, nhưng khi mọi chuyện vỡ lẽ, ả không sao chấp nhận được. Một kẻ lừa gạt lại được đối xử tốt hơn ả. Tính khí đại tiểu thư bắt đầu nổi lên.

Chỉ là số Lạc Thủy Linh cũng quá đen, lại đụng ngay điểm mấu chốt của Sở Hiên, cho nên mới bị bắt.

Nhìn người mình yêu thương dùng mình làm con tin, thẳng tay đả thương mình, còn đối với Du Tử Khâm lại che chở hết mình, ả làm sao chịu nổi. Lúc này sự ghen tị, úy khuất, uất hận lần lượt chiếm cứ đầu óc

ả, trong đầu ả giờ chỉ còn thanh âm, giết chết Du Tử Khâm, giết chết Du Tử Khâm, chỉ cần ả chết rồi, tự nhiên Sở caca sẽ để ý ả, phát hiện điểm tốt của ả.

Du Tử Khâm không nghe thấy Lạc Thủy Linh nói gì, mở miệng:” Lạc cô nương cần gì phải cố chấp như vậy, vốn là chúng tôi không muốn trở về hoàng cung. Cô nương cũng thấy, hôm nay chúng tôi bị vây công như vậy, chưa về cung đã như vậy, huống chi...”

-“Người câm miệng! Nếu không phải tại người, nếu không phải tại người, Sở caca sẽ không mất tích, như vậy, ta sẽ là người gặp huynh ấy trước, tất cả đều là tại người!” Lạc Thủy Linh điên cuồng hét lên, tay cầm kiếm giơ lên, chém một đường trên cánh tay của Du Tử Khâm, làm máu phun xối xả.

Mọi người lo lắng kêu lên:” Đứng mà!”

Sở Hiên này giờ vẫn đang luyện công, bất ngờ phun ra một ngụm máu, sau đó ngã xuống.

-“ Chủ tử!”

-“Sở Hiên!”

-“Caca!”

Điện nhanh chóng tiếp được Sở Hiên, đưa tay bắt mạch, chân khí đang vô cùng hỗn loạn.

Sở Hiên mở mắt ra, gương mặt tái nhợt, trên môi còn có vết máu chưa lau, nhưng cả người tỏa ra sát khí ngút trời, đôi mắt sắc bén lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lạc Thủy Linh, rét lạnh nói:” Không được làm tổn thương cô, nếu không, ta nhất định khiến cho người sống không bằng chết!”

Lạc Thủy Linh nhìn đôi mắt của Sở Hiên, ả vô cùng hoảng sợ. Hình như, ả đã từng thấy đôi mắt này ở đâu đó rồi. Một đoạn trí nhớ đã từ lâu lắm, ả đã quên mất nó, hay nói đúng hơn là ả không muốn nhớ đến từ từ hiện ra.

Lúc trước, ở Thanh Hà trấn, Sở caca cũng từng nhìn ả như vậy, thì ra, từ 10 năm trước, Sở caca cũng đã từng muốn giết ả, điều này càng khiến ả hận hơn.

-“ Sao, huynh lo cho ả lắm à! ả có gì tốt chứ, tại sao huynh ba lần bốn lượt đối xử tốt với ả. Muội rõ ràng yêu huynh như vậy, tại sao huynh lại đối xử với muội như thế.”

Thấy Sở Hiên không nói gì, ả càng giận hơn:” Huynh đối xử tốt với ả sao, vậy thì hôm nay, muội sẽ để cho ả sống không bằng chết!” – Lạc Thủy Linh nói xong, liền điên cuồng dùng kiếm rạch hết đường này đến đường khác trên mặt Du Tử Khâm. Nữ nhân thường rất coi trọng dung mạo của mình, nay ả sẽ phá hủy nó, để xem sau này, Sở caca còn đối xử tốt với ả không.

Du Tử Khâm vô cùng đau đớn, từng đường từng đường cứ liên tiếp được khắc lên mặt của nàng, Du Tử Khâm la lên vì đau đớn, nàng hét, hét đến khàn cổ nhưng Lạc Thủy Linh vẫn không dừng.

Sở Hiên thấy vậy la lên:” Không!”

Phong lúc này bất chấp tất cả, xông lên, hướng Lạc Thủy Linh đánh tới, Phong hiểu, Lạc Thủy Linh bây giờ điên cuồng như vậy, nhất định sẽ không thả Du Tử Khâm, chỉ còn cách giết chết Lạc Thủy Linh, may ra mới cứu được Du Tử Khâm.

Lạc Thủy Linh vừa hủy dung Du Tử Khâm, vừa điên cuồng cười. Chợt nhận thấy một trận cuồng phong hướng mình đánh tới, ả không tránh, nhưng lại đưa tay đẩy một cái, cơ thể Du Tử Khâm liền hướng vách Đoạn Trường rơi xuống.

Sở Hiên nhanh như chớp lao ra, bắt được tay áo Du Tử Khâm:” Cô, người không sao chứ, mau đưa tay cho con, nếu không, người sẽ rơi xuống mất!”

Lạc Thủy Linh bị trúng một chưởng của Phong, văng ra đất, nhưng vẫn cười khanh khách.

Thấy tình trạng của Sở Hiên và Du Tử Khâm, mọi người định chạy tới giúp, nhưng chính lúc này, thái tử ra lệnh cho người của hắn tiếp tục đánh tới.

Mọi người chỉ còn cách bỏ qua Sở Hiên một bên mà chống đỡ, tránh cho bất cứ tên địch nào có ý định đến gần Sở Hiên.

Du Tử Khâm cố nâng tay lên, đưa cho Sở Hiên, nhưng cánh tay hoạt động được lại là cánh tay bị chém lúc này, cố đưa như thế nào cũng không tới. Sở Hiên càng lúc càng sốt ruột, ngược lại, Du Tử Khâm rất bình tĩnh:

-“ Tiểu Hiên, buông tay ra đi, nếu không, chính con cũng gặp nguy hiểm.”

-“Không, con sẽ không buông tay người ra, có chết thì cùng chết.”

Du Tử Khâm nghe vậy, không đồng ý nói:” Nói vậy, con nhất định phải sống, sống thật tốt, tìm một cô nương tốt, cưới vợ, sinh con, có như vậy, ở dưới suối vàng, ta mới yên lòng.”

-“ Con sẽ không lấy ai hết, con sẽ không lấy người khác!” – Sở Hiên hét lên với Du Tử Khâm.

Du Tử Khâm bây giờ rất mệt, mất máu quá nhiều khiến cho đầu nàng choáng váng, nàng không muốn đôi co với hắn nữa:” Tiểu Hiên, buông tay, nghe lời!”

Sở Hiên thấy trong giờ phút này, Du Tử Khâm còn dùng giọng điệu trưởng bối ra lệnh ỳnh thì không khỏi phát hỏa:” Con không nghe, Du Tử Khâm nàng nghe cho kĩ, đừng dùng giọng điệu trưởng bối nói chuyện với ta, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ coi nàng là cô của ta hết!”

Du Tử Khâm ngạc nhiên nhìn hắn. Sở Hiên dùng đôi mắt đầy nhu tình nhìn nàng:

-“ Tử Nhi, ta đã muốn gọi nàng là Tử Nhi từ lâu lắm rồi. Từ khi ta còn nhỏ, ta đã không coi nàng là trưởng bối của ta rồi, ta luôn yêu nàng, luôn cố gắng trở nên mạnh hơn, đủ sức để bảo vệ nàng, luôn chờ một ngày nào đó, có thể cưới nàng làm thê tử.”

Du Tử Khâm hoàn toàn ngơ ngác trước những lời bộc bạch của Sở Hiên:” Nhưng, chúng ta là cô cháu.”

Sở Hiên nghe vậy thì tức giận:” Chúng ta vốn không có quan hệ máu mủ, Tử Nhi, nàng đừng tự lừa mình dối người nữa, nàng rõ ràng cũng thích ta, nàng thích ta ôm nàng, thích ta có những động tác thân mật với nàng, nàng luôn ý lại vào ta, nàng khó chịu khi có nữ nhân khác đến gần ta, nàng thừa nhận đi!”

Du Tử Khâm nghe xong thì bất ngờ, nàng thích hắn sao, thích một người kém mình nhiều tuổi như vậy. Nhưng, nàng thật sự có những cảm xúc như hắn nói, chẳng lẽ, nàng đã thích hắn từ lâu, nhưng bản thân lại không hay biết ư.

Vì sức nặng của Du Tử Khâm, cánh tay áo, đã bị rách một chút, khiến cho Du Tử Khâm hơi chéch xuống, cả hai đều rất hoảng hốt. Sở Hiên liền nói :” Tử Nhi, mau, đưa tay cho ta, nhanh lên, nàng sắp rơi xuống rồi.”

Nhìn vẻ mặt lo lắng xen lẫn sợ hãi của Sở Hiên, Du Tử Khâm mở miệng:” Ta đã như vậy, người còn yêu ta sao, còn muốn lấy ta sao?”Du Tử Khâm đang nói đến việc nàng bị hủy dung. Dù không nhìn thấy, nhưng nàng biết, gương mặt của nàng bây giờ rất dọa người.

-“ Cho dù nàng có như thế nào, người duy nhất ta yêu thương, người duy nhất ta muốn lấy, chỉ có nàng, chỉ có Du Tử Khâm. Chỉ cần hôm nay thoát được, chúng ta lập tức tái đắc thành thân”

Du Tử Khâm nghe vậy liền cười:” Vậy được, kiếp sau, ta nhất định sẽ trở thành thê tử của người, người nhất định phải tìm được ta đó, nhất định không được quên, lời nói ngày hôm nay.” Dừng một chút, lại nói:” Sở Hiên, hứa với ta, phải sống, không được đi theo ta.”

Nhưng chưa đợi được câu trả lời của Sở Hiên, tay áo đã rách hoàn toàn, Du Tử Khâm liền rơi xuống vực, nháy mắt đã không thấy hình dáng.

Sở Hiên la to:” Tử Nhi!” sau đó nhào người xuống, ý định nhảy xuống chung. Hiên vương lúc này đứng gần đó liền ôm hắn lại:” Sở Hiên, người định làm gì?”

-“ Buông ta ra, buông ta ra, ta phải đi cùng Tử Nhi, Buông ra!” Vừa hét vừa vùng vẫy, hắn dùng hết sức mình, khiến Hiên vương đã bị thương có chút chịu không được. Nơi khóe mắt trào ra hai hàng nước mắt, thấm đẫm má.

Lúc Hiền vương sắp chống đỡ không được.

Chợt, một cánh tay hướng gậy Sở Hiền, đánh tới, hấn liền im lặng, ý thức chìm vào bóng đêm.

38. Chương 38

Tại vùng ngoại ô kinh thành Lâm An, một ngôi nhà lớn nằm khuất sau rừng trúc to lớn được xây dựng từ lâu lắm rồi, bên trên là cái bảng được ghi dòng chữ Liễu Gia Trang. Xung quanh vùng hầu như không có người ở, có chăng cũng chỉ là vài người dân thường đi vào rừng săn thú, hái thảo dược.

Ngôi nhà rất lớn, những người đã từng thấy qua nó đều đoán đây là biệt viện ngoại ô của nhà giàu nào đó, cái cổng tòa nhà rất lớn khiến cho người ta bất giác kính sợ, cũng vì vậy mà dù cho đầy tò mò nhưng không ai dám tới gần địa phận của ngôi nhà thăm dò, chỉ dám đứng từ xa trầm trồ, ngưỡng mộ.

Bên trong đại sảnh của Liễu gia trang đang tụ tập rất nhiều người, Liễu Nhất Dân đang trầm mặt ngồi ở chủ vị, ngồi bên cạnh ông là Phạm Tĩnh, thuộc hạ mà Liễu Nhất Dân tin tưởng nhất đồng thời cũng là bằng hữu vào sinh ra tử bấy lâu nay của ông.

Bên dưới lần lượt là Hiền vương Sở Phong cùng với thuộc hạ TRịnh Phi đứng đằng sau, cửu hoàng tử Sở Dực và Niêm Cẩn – một trong Thập Nhị Hỏa Diễm, ngoài ra còn có Hỏa và Lôi.

Đã 3 ngày kể từ trận chiến ở vách Đoạn Trường xảy ra.

Ngày hôm đó, đám người của thái tử tấn công bất ngờ khiến cho cả bọn chưa kịp phản ứng. Sau khi Du Tử Khâm rơi xuống vực thì Sở Hiền cũng bắt đầu điên cuồng, muốn cùng nhảy xuống. Mặc dù Hiền vương dùng hết sức mình nhưng vẫn không thể cản lại được, lúc đó ai cũng tưởng là vì sự kích động của hấn nên mới vậy.

Chỉ là khi Điện nhìn kĩ lại thì thấy gương mặt Sở Hiền lúc xanh lúc đen, trên đầu còn bốc khói đen bất thường, thì mới hoảng hồn. Đây rõ ràng là dấu hiệu của việc tẩu hỏa nhập ma.

Từ lúc học máu, chân khí của Sở Hiền đã bắt đầu bất thường rồi, nhưng vì phải lo chú ý Lạc Thủy Linh cùng với Du Tử Khâm mà không ai chú ý.

Ngay khi phát hiện điều bất thường, Điện liền vận công, nhân lúc Sở Hiền không chú ý, đánh vào gáy hấn, nhờ vậy mà mới tránh được việc Sở Hiền cũng nhảy luôn xuống vực, cộng thêm, nếu như Hiền vương vẫn cố ngăn cản hấn trong tình trạng như vậy, sẽ dẫn đến việc bị Sở Hiền đả thương, dù gì đi chăng nữa, lúc ấy thần trí của Sở Hiền đã không còn tỉnh táo.

Ngay lúc này, Liễu Nhất Dân liền xuất hiện cùng với sát thủ Trích Tinh Lâu. Sát thủ Trích Tinh Lâu đều là những người lợi hại, chẳng mấy chốc đã áp chế được đám người kia.

Nhưng do tình trạng của Sở Hiền, nên mọi người phải quay về gấp, không có thời gian tiêu diệt hết bọn người kia, vì thế mà để sống mất đám người thái tử, nhưng không sao, với thể lực của Trích Tinh Lâu, muốn bắt họ lúc nào mà không được, đến lúc đó, bọn họ sẽ phải trả giá đắt về những gì mình đã làm.

Sau cuộc chiến, Hiền vương và Sở Dực cũng đến Liễu Gia trang mà không quay về hoàng cung. Lần đó bọn họ đạ trực tiếp chống đối với thái tử, còn tiết lộ thực lực của mình, nhất định thái tử sẽ tìm cách đối phó bọn họ, hoàng cung lại là địa bàn của thái tử, đã vậy, thôi thì không cần quay về làm gì. Dù sao, ở nơi đó cũng không có gì khiến bọn họ phải tiếc nuối.

Chỉ là từ khi tỉnh lại tới giờ cũng đã 3 ngày, nhưng tình trạng Sở Hiền không hề khả quan.

Điện đang bắt mạch cho Sở Hiền, mọi thứ đều bình thường, nội lực hỗn loạn cũng đã không còn vấn đề, chỉ là cơ thể hơi yếu, cần tĩnh dưỡng vài ngày. Nhưng chủ nhân luôn không có phản ứng gì, không chịu uống thuốc hay ăn uống gì cả, cho dù có đút thuốc cho thì cũng không chịu nuốt, cứ để nó chảy ra.

Sau ngày hôm đó, Liễu Nhất Dân cũng đã cho người tìm kiếm. Vách Đoạn Trường rất sâu, vốn không có con đường nào dẫn xuống dưới, sâu như vậy, rơi xuống chỉ có chết. Cho dù người đó là người có võ công cao như ông thì kết quả cũng không khác chứ nói chi là Du Tử Khâm.

Dù vậy nhưng ông vẫn bố trí người đu dây xuống để xem xét, mong sao Du Tử Khâm sẽ được cái cây, hay vách đá nào đó cản lại, nhưng kết quả là không thể tìm được. Sau khi tìm kiếm đến một độ sâu nhất định, ông không cho người tìm nữa, vì với độ sâu này, cho dù có gốc cây hay tảng đá cản lại, cũng không sống nổi.

Những tin tức đó luôn được ông báo cho Sở Hiền biết, lúc đầu hắn đã nổi điên, đánh hết người này tới người kia, sau đó chạy tới vách Đoạn Trường, ý đồ muốn nhảy xuống, may sao được mọi người cản lại.

Sự việc cũng chưa thôi, hắn cứ ở trong phòng, ôm những đồ vật thuộc về Du Tử Khâm rồi lặng lẽ chảy nước mắt, lúc đó mọi người mới chợt nhận ra, con người anh minh thần võ, không gì không làm được, thì ra cũng có lúc yếu đuối và thảm hại như vậy.

Sau đó hắn tìm đủ mọi cách, uống thuốc độc, tự vận công, điểm vào tử huyệt, mọi việc có thể chết hắn đều đã làm, may mà mọi người có sự đề phòng, hơn nữa có Liễu Nhất Dân ở đây, nên chưa bao giờ hắn thành công.

Sau nhiều lần như vậy, Liễu Nhất Dân quyết đoán điểm huyệt của hắn, đề phòng hắn làm bậy. Nhưng sau đó hắn lại không chịu ăn uống gì, suốt ngày cứ ngơ ngẩn, nhìn lên trần nhà, không có phản ứng với mọi thứ xung quanh.

Mọi người hết sức khuyên bảo nhưng không hề thành công, dường như hắn không nghe được mọi người nói gì cả, bây giờ hắn chỉ là một cái xác không hồn.

__

Quay lại 3 ngày trước.

Khi cánh tay áo bị rách, Du Tử Khâm liền rơi thẳng xuống, rơi mãi, rơi mãi như không có điểm dừng.

Chống đỡ được chẳng bao lâu, có lẽ là do áp suất không khí, có thể là do bị mất máu quá nhiều, Du Tử Khâm liền đánh mất ý thức, cứ thế rơi mãi xuống.

Rơi một hồi, cơ thể Du Tử Khâm liền rơi xuống nước, do áp lực của nước, cả vùng đằng sau của Du Tử Khâm đều bầm tím, trông rất đáng sợ, nhưng bây giờ, không có ai nhìn thấy điều đó, bao gồm Du Tử Khâm.

Nàng đã hoàn toàn mất đi ý thức, nói đúng hơn, Du Tử Khâm hiện đã không còn thở nữa.

Cơ thể của nàng trôi theo dòng nước, máu từ vết thương vẫn chưa đông lại, cứ thế chảy ra, hòa lẫn với dòng nước trong xanh, hai bên là những vách núi đá đồ sộ, cao ngất ngưởng, thẳng tắp. Xung quanh không hề có dấu hiệu của con người.

Dưới làn nước trong xanh, mấy con cá nhỏ ánh bạc bơi xung quanh cơ thể của Du Tử Khâm, dùng cái đầu đẩy đẩy cơ thể của nàng như muốn đưa đi đâu.

Mấy con cá có cái vẩy rất đẹp, màu bạc, sáng lấp lánh, ánh mặt trời chiếu xuống càng làm cho nó nhìn thêm lung linh, huyền ảo.

Cơ thể Du Tử Khâm trôi một hồi, hai bên bờ, những động vật nhỏ thấy Du Tử Khâm trôi tới thì sẽ dừng động tác, tò mò nhìn ngắm.

Trôi tới ngã rẽ của dòng nước, mấy con cá liền cố hết sức đem cơ thể của Du Tử Khâm sang hướng bên trái, trôi vào một hang động tối, nhưng không tối hẳn.

Dưới nước, mấy con cá liền phát ra một ánh sáng xanh xinh đẹp, dịu dàng, lung linh, soi sáng hang động bằng ánh sáng yếu ớt của mình. Trôi tới cuối hang động, cơ thể Du Tử Khâm liền mắc kẹt ở đó.

Máu trong người Du Tử Khâm, vì có nước nên vẫn cứ thế mà chảy ra, một trong số đó chảy tới hòn đá kì dị, ẩn trong làn nước.

Đó là một hòn đá hình tròn, trông như được dính lên tảng đá to lớn sau lưng nó, ở giữa hòn đá là hình bán nguyệt nhìn như được cố ý khắc lên. Khi máu Du Tử Khâm lấp đầy hình bán nguyệt, một tiếng động vang lên.

Từ từ, cuối hang động vốn là một khối đá to được khắc hình nhìn như mặt trời đang có xu hướng chếch qua một bên, khi tạo ra một khe hở vừa đủ, cơ thể Du Tử Khâm bị dòng nước đẩy vào trong, một lúc sau, hòn đá lại trở về chỗ cũ.

Cơ thể Du Tử Khâm trôi vào, lũ cá cũng vào theo.

Khung cảnh bên trong hiện ra, nếu như lúc này Du Tử Khâm tỉnh, nhất định sẽ choáng ngợp trước vẻ đẹp của nơi đây.

Đây là một cái hồ rộng lớn, cái hồ như phát sáng lấp lánh, nhìn kĩ thì thấy, đó là do có rất nhiều con cá ánh bạc đang bơi lội xung quanh, số lượng rất nhiều, làm cho người ta tưởng đây là một cái hồ có thể phát sáng. Xung quanh là vách núi, bao bọc kín lại, chỉ để hở một cái lỗ tương đối lớn ở phía trên cho ánh mặt trời chiếu vào.

Xung quanh hồ là vô số loài thực vật kì lạ, có loài chỉ có lá, nhưng lá của nó xanh mơn mẫm, trên lá còn ánh ánh vài hạt nước khiến cho nó trở nên vô cùng xinh đẹp. Loài có hoa thì có mấy con bướm, con ong màu sắc sặc sỡ bay xung quanh.

Chưa hết, bên dưới dòng nước là các loài thực vật thủy sinh kì lạ, được mấy chú cá nhỏ vây quanh. Ánh mặt trời chiếu xuống dòng nước tạo nên những tia sáng nhỏ ánh lên rồi biến mất theo nhịp điệu của dòng nước làm cho khung cảnh trở nên mông lung huyền ảo, đẹp vô cùng.

Cơ thể của Du Tử Khâm trôi ra giữa hồ, những con cá lúc này từ từ tản ra xung quanh với đồng loại của mình, cơ thể cứ chập chờn lên xuống, nước hồ nhờ đó mà thấp ướt hết cả cơ thể nàng.

Qua hồi lâu, điều kì lạ đã xảy ra, máu Du Tử Khâm đã ngừng chảy, các vết thương theo một tốc độ rất chậm nhưng không phải là không quan sát được khép lại.

Từ Từ, mặt trời cũng xuống núi, cả cái hồ như bừng sáng. Mấy con cá bơi lội tung tăng không theo một quy luật, phát ra ánh sáng dịu nhẹ.

Ngay cả một vài loài thực vật ở dưới nước hay trên cạn cũng phát sáng với nhiều màu sắc khác nhau tựa như đèn neon thời hiện đại. Mấy con đom đóm không biết từ đâu tới bắt đầu chập chờn ở những bụi cỏ được chiếu sáng bởi ánh trăng huyền ảo.

Dưới khung cảnh lung linh, vết thương trên người Du Tử Khâm dần dần đóng vảy, ngay cả vết bầm sau lưng cũng dần dần mờ nhạt. Cơ thể đáng ra đã tắt thở từ lâu, nay lại bắt đầu nhịp nhàng từng hơi thở.

Nếu bọn người hoàng đế có ở đây, nhất định sẽ nhận ra ngay. Cái hồ có khả năng chữa mọi vết thương, trị được bách bệnh, cải tử hồi sinh, được bao bọc bởi ánh sáng thần thánh, nhận được hết linh khí của mặt trăng và mặt trời, hồ Nhật Nguyệt trong truyền thuyết.

39. Chương 39

Sở Dực nhìn Sở Hiên đang ngơ ngác, ánh mắt không hề chớp lấy một cái, thở dài trong lòng. Qua mấy ngày nay được nghe kể, cậu cũng biết tầm quan trọng của Du Tử Khâm kia đối với caca như thế nào, nó cũng giống như ý nghĩa của Vũ Nương đối với cậu vậy, thậm chí còn hơn thế.

Nhưng để cho caca, người thân duy nhất trên đời này của cậu cứ từ từ bị hủy thì không thể được.

Nhìn hồi lâu, Sở Dực cũng mở miệng:” Caca, huynh đang làm gì vậy?”

Người nằm trên giường kia vẫn nằm yên, không hề có một động tĩnh nào.

Sở Dực nói tiếp:” Đệ biết cảm giác khi mất đi một người quan trọng là như thế nào, nhưng chẳng lẽ huynh định cứ như vậy, định tự hủy hoại mình sao? Người đó liệu có mong muốn huynh trở thành như vậy sao. Du Tử Khâm cực khổ nuôi huynh lớn, mạng của huynh là của nàng ta, huynh có quyền gì mà chấm dứt nó.”

Thấy đôi mắt của Sở Hiên hơi nhếch lên, cậu biết là mình đã nói đúng trọng tâm, Sở Dực tiếp tục nói:” Huynh bây giờ là đang lãng phí sinh mạng của mình. Khi Vũ Nương chết, đệ không còn một ai bên cạnh, chân thì bị tàn phế,nhận hết mọi sự khi dễ, nhưng đệ vẫn cố gắng sống. Huynh có biết vì sao không?”

Nói tới đây, đôi mắt Sở Dực nhòe đi, hình ảnh Vũ NƯơng chết lại bắt đầu hiện về trong trí nhớ của cậu. Những ngày tháng không có Vũ Nương, không có ai bên cạnh, thật khổ sở và cô đơn biết bao. Cậu lén cầu xin một công công thiêu xác Vũ Nương, sau đó đựng vào hủ, lúc nào cũng mang bên mình, ngày ngày, cậu luôn nói chuyện với hủ tro cốt.

Có đôi lúc, quá khổ sở, quá tủi thân, cậu từng nghĩ tới chuyện tự tử, nhưng khi nhìn thấy tro cốt của Vũ Nương, cậu lại thôi.

Cậu nhớ, người đã từng nói, người không muốn ở trong cung, người muốn được chôn ở chỗ khác. Đó là mong muốn trước khi chết của người, vậy mà cậu cũng không làm được, cậu chết rồi, thì còn mặt mũi nào nhìn Vũ Nương. Hơn nữa, cậu còn chưa trả thù cho Vũ Nương.

Một giọng nói khàn khàn, thều thào vang lên, đánh vỡ khúc hồi tưởng của cậu:” Vì sao?”

Sở Dực bất ngờ, cậu ngược mắt lên nhìn, Sở Hiên lúc này đang nhìn cậu, không phải là ánh mắt vô hồn như trước nữa, mà đầy nghiêm túc, như thể câu trả lời của cậu rất quan trọng đối với hắn. Sở Dực lau nước mắt, nhìn thẳng vào mắt Sở Hiên, kiên định nói:

–“ Vì sao ư? Vì đệ đã từng hứa với Vũ Nương, đệ phải đưa người đến nơi nào đẹp một chút , yên tĩnh một chút, mà không phải là cái hoàng cung đầy rẫy sự nhơ nhuốc, bẩn thỉu đó. Hơn nữa, vẫn chưa trả thù cho Vũ Nương, làm sao đệ có thể chết được, những kẻ làm hại Vũ Nương, những kẻ đã gây nên sự đau khổ của đệ, đệ sẽ ghi nhớ từng người một.

Tuy lúc đó đệ chưa có khả năng trả thù, nhưng đệ sẽ chậm rãi chuẩn bị, một ngày nào đó, khi đệ có được năng lực, đệ nhất định phải giết tất cả bọn họ, tế vong linh của Vũ Nương. Dù sao, người đáng chết nhất là bọn họ, mà không phải là đệ, càng không phải Vũ Nương.

Lúc ấy đệ chỉ có một mình, còn bây giờ huynh có mọi người, có thể lực, nhưng huynh cả ngày chỉ muốn tự tử. Huynh là nữ nhi sao, Du Tử KHâm thật là đáng thương, nuôi nấng bao nhiêu năm lại nuôi ra một kẻ vô dụng, đến trả thù ình cũng không thể, suốt ngày chỉ biết chết.

Chẳng phải huynh có bản lĩnh lắm sao, có bản lĩnh thì đi mà giết bọn chúng, chứ đừng ở đây khóc tang nữa!”

Câu cuối cùng gần như là Sở DỰC đã hét vào mặt Sở Hiên, cậu đang rất kích động.

Sở Hiên ngơ ngác, không nói gì, dường như đang tiêu hóa những gì mà Sở Dực nói.

Sở Dực thấy vậy, chỉ để lại một câu:” Huynh hãy suy nghĩ kĩ đi.” – Niêm Cẩn từ ngoài cửa tiến vào, đẩy Sở Dực ra ngoài.

Niêm Cẩn đẩy Sở DỰC đến đại sảnh, hầu như tất cả những người quan trọng đều ở trong này, không thiếu một ai, thấy Sở Dực đến, Sở Phong đứng lên khỏi ghế, gấp gáp hỏi:” Thế nào rồi?”

Mọi người đều hồi hộp nhìn vào Sở Dực chờ đợi cậu trả lời. Tuy bị nhiều người nhìn chăm chăm, nhưng Sở Dực không hề nao núng, bình tĩnh rót ình một ly trà, đưa lên miệng hớp một ngụm, sau đó mới nói:” Những gì có thể nói, đệ đều nói hết rồi, còn lại, chỉ có thể xem huynh ấy nghĩ thế nào thôi.”

Mọi người rơi vào trầm ngâm. Qua mấy ngày, Sở Hiên vẫn bộ dạng dờ sống dờ chết, vì bị điểm huyệt , nên Sở Hiên không thể tự sát, nhưng ai cũng hiểu, không thể sử dụng cách này lâu dài, vì vậy mọi người đánh cuộc với nhau, cho người đi khuyên hắn, nếu như hắn vẫn cứ cứng đầu không nghe, thì thành toàn cho hắn.

Chứ nếu để hắn như vậy, cũng chỉ làm hắn thống khổ hơn mà thôi.

Và người được chọn, đương nhiên là người có cùng cảnh ngộ kiêm huynh đệ ruột thịt - Sở Dực rồi.

Sau khi nghe xong câu trả lời của Sở Dực, mọi người chỉ còn biết chờ. Tuy nói là đánh cuộc, nhưng không ai hy vọng tình hình xấu đi. Nếu Sở Hiên thật sự cứng đầu, mọi người không chắc, họ có thể trơ mắt nhìn Sở Hiên tự hủy mình hay không.

Một gia đình hốt hải chạy vào đánh vỡ sự yên lặng của đại sảnh. Liễu Nhất Dân nhăn mày:” Có chuyện gì?”

Gia đình thở hồng hộc, hình như là vì lúc này hấn chạy nhanh quá, mãi mà vẫn chưa nói được một câu hoàn chỉnh:” Lão trang chủ.....chủ nhân....chủ nhân....ăn..học học....người... muốn.....”

Sở Phong nghe được loáng thoáng có liên quan đến Sở Hiên, gấp gáp hỏi:” Sở Hiên hấn làm sao?”

-“Người...Người...ăn...”

Phong chạy lại, đưa cho gia đình một ly trà:” Uống một chút đi, từ từ nói.”

Tên gia đình nhận lấy ly trà, cúi đầu cảm ơn Phong, uống xong, hấn hít một hơi, vẻ mặt kích động nói to:” Chủ nhân muốn ăn cơm!”

==

Sở Hiên nằm trong phòng, đưa mắt ra nhìn cây hoa anh đào không có hoa, đây không phải là Đào Hoa sơn, nên hoa anh đào không hề nở quanh năm, mà chỉ nở vào mùa xuân.

Tử Nhi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ khiến cho bọn chúng, sống không được, chết cũng không xong. Sau khi khiến cho bọn chúng trả giá rồi, ta sẽ xuống đó với nàng, ta sẽ không để nàng đợi lâu đâu.

Ta từng nói, sẽ không để nàng rời xa ta, cho dù nàng xuống địa ngục, nhất định cũng phải chờ ta rồi mới đầu thai, biết không.

40. Chương 40

Tử Cẩm Thành, Dưỡng Tâm Điện.

Thái y bỏ bàn tay gầy gò, xanh xao của hoàng đế xuống, sau đó quỳ phịch xuống đất, cố gắng khiến cho giọng nói của mình như run run, khóc hô:” Hoàng Thượng băng hà rồi!”

Ngày hôm sau, tin tức này được truyền đi khắp đầu đường cuối hẻm. Hoàng đế thứ 15 của Diễm Quốc, Cảnh Thiên đế băng hà vào ngày 9 tháng 10 năm Cảnh Thiên thứ 23, hưởng dương 47 tuổi. Tang lễ được chủ trì bởi thái tử Sở Thanh Trạch vô cùng long trọng.

Đất nước không thể một ngày không vua, ba ngày sau, đại lễ đăng cơ của thái tử được tổ chức vô cùng lớn.

Trong sử sách của Diễm quốc, ngày 22 tháng 10, năm Cảnh Thiên thứ 23 là ngày đáng nhớ nhất. Đó là ngày đánh dấu mốc son chói lọi cho sự huy hoàng kéo dài hơn 1000 năm của Diễm quốc, của hoàng tộc họ Sở.

Ngày hôm đó, đại lễ đăng cơ của thái tử Sở Thiên Trạch vừa tiến hành được một nửa, thì bất ngờ, toàn bộ Tử Cẩm Thành bị một đoàn quân bao vây, những người này ai cũng vô cùng tài giỏi, có thể lấy một địch trăm, họ đều mặc đồ đen và quan trọng là phần lớn trong số họ đều là người của Trích Tinh Lâu, tổ chức thế giới ngầm lớn nhất Diễm quốc.

Sau đó, Thập Nhị Hỏa Diễm-âm vệ thần bí nhất hoàng cung cũng xuất hiện sau mấy chục năm im hơi lặng tiếng. Đang lúc vắn vớ bá quan mừng thầm, cho rằng, Thập Nhị Hỏa Diễm đến cứu bọn họ, đồng thời bảo họ cho tân đế, điều đó cho thấy Sở Thanh Trạch là người tài đức vẹn toàn. Nhưng hành động sau đó của họ thì khiến cho ai ai cũng bất ngờ.

Thập Nhị Hỏa Diễm đưa ra chứng cứ chứng minh Sở Thanh Trạch âm mưu ám hại tiên đế, mưu sát huynh đệ ruột thịt, làm một kẻ bất nhân bất trung, bất hiếu, bất nghĩa, yêu cầu cường chế phế ngôi, bắt giữ chờ lệnh xét xử.

Tề Vương Sở Thiên Lâm, Hoàng hậu, Lan quốc công, Lan quý phi, Mục tướng- nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, Lạc Thừa tướng đều có phần trong này, lệnh lập tức bắt giữ, giam vào tông nhân phủ, đợi cho hoàng đế mới lên ngôi sẽ trừng trị sau. Lời của Thập Nhị Hỏa Diễm vừa dứt, liền có người đi lên khống chế Sở Thanh Trạch và Sở Thiên Lâm cùng với Lan quốc công, Mục tướng, Lạc Thừa tướng vào Tông Nhân Phủ, chờ xét xử. Người nhà của bọn họ thì bị giam vào đại lao.

Mọi chuyện vẫn chưa xong, lúc này, Hiền Vương, cửu hoàng tử đã mất tích bấy lâu nay lại xuất hiện cùng với một thiếu niên khoảng 15 tuổi. Thập Nhị Hỏa Diễm liền công bố : Hiền vương là người tài giỏi, đức cao vọng trọng, có tài, có đức, Thập Nhị Hỏa Diễm quyết định thuận phục, đề cử Hiền vương là hoàng đế đời thứ 16 của Diễm quốc.

Dù cho có người có ý kiến thì cũng không tiện phản đối. Tổ huấn của Diễm quốc đã quy định, nếu là hoàng đế do Thập Nhị Hỏa Diễm chọn thì không ai được phép có ý kiến, mà phải chấp nhận vô điều kiện, hoặc nếu bọn họ muốn phế ai thì cũng tương tự. Bởi vì Thập Nhị Hỏa Diễm bị trúng lời nguyện trung thành với hoàng gia nên tất nhiên sẽ không chọn người tùy tiện. Bây giờ mà phản đối, chẳng phải trái với tổ huấn sao.

Ngày hôm đó, đại lễ đăng cơ vẫn được tiến hành, nhưng nhân vật chính đã đổi thành người khác. Người dân Diễm quốc mặc dù thấy kì lạ nhưng họ cũng không quan tâm lắm, đối với họ, ai làm hoàng đế mà không được, miễn sao mang đến ấm no cho bọn họ thì họ sẽ ủng hộ người đó.

Ngày 22 tháng 10, con trai thứ hai của Cảnh Thiên đế, Hiền vương Sở Phong lên ngôi với sự ủng hộ của mọi người, lấy hiệu là Thiệu Huy, đại xá thiên hạ. Tuy nhiên, Thiệu Huy để vẫn chưa thành thân, nên không có tiến hành đại lễ phong hậu, mà chỉ có vài nha đầu thông phòng trước đó được phong làm tường tại, quý nhân.

Ngày 23 tháng 10, năm Thiệu Huy thứ nhất, vào buổi thượng triều đầu tiên của mình, hoàng đế đã giới thiệu ọi người tứ hoàng tử- người đã mất tích hơn 10 năm, nay đã trở về, đó cũng chính là thiếu niên 15 tuổi có mặt tại đại lễ đăng cơ.

Thiệu Huy để ra lệnh phong tứ hoàng tử Sở Hiên là Xích Lung vương, nhận lấy binh phù, quản lí toàn bộ đội quân chính quy của Diễm quốc, đứng đầu võ tướng, phong cửu hoàng tử Sở Dực là Linh Lung vương, phụ trách quản lí lương thực, quốc khố, hệ thống điều tra xử án của Diễm quốc, đứng đầu quan văn.

Tuy nói không ai phản đối Sở Phong làm hoàng đế, nhưng dù sao trong những người bị nhốt tại tông nhân phủ, cũng có người của mình nên có một số quan lại tỏ vẻ không hợp tác với mệnh lệnh của Sở Phong đưa ra.

Tuy nhiên, bọn họ chưa vui mừng được lâu, Xích Lung vương Sở Hiên bắt chấp đây là tại trên triều, ra tay chém giết dã man những người phản đối đó, đến nỗi khiến họ chết không toàn thây, sau đó, chỉ thấy hắc dulong đôi mắt đỏ hằn đầy sát khí nhìn một lượt mọi người, khiến cho những người dù là từng chinh chiến sa trường cũng phải rét run, mồ hôi môi mềm mại, đổ au của mình, phun ra từng lời nói nhẹ nhàng:

-“ Các ngươi muốn chống lại sao?”

Giọng nói rất nhẹ, cứ như là bắt nguồn từ cõi âm khiến cho những người có mặt ở đây đều phải lạnh sống lưng. Đương nhiên lúc này, không còn ai dám nói gì. Tên này thật đáng sợ, nói giết là giết, không nể nang ai.

Có một vị quan thẳng thắn bước ra khỏi hàng chất vát:” Hoàng thượng, sao người có thể để hắc tử tung tự tác giết người như vậy trước mọi người, như vậy có còn coi quốc pháp ra gì không.”

Lời nói khiến cho người đang ngồi xe lăn uống trà nhàn nhã Sở Dực, lẫn người đang ngồi trên long ý được tỳ nữ quạt mát Sở Phong nhướng mày lên. Sở Phong cười cười, nhưng lời nói của hắc tử khiến mọi người không rét mà run:

-“ Giết bọn họ là hần đã nhân từ rồi,các người có muốn nếm thử cảm giác muốn chết mà không thể được không. Hừ, trẫm là hoàng đế, mệnh lệnh của trẫm là để cho các người tuân theo mà không phải là chất vấn , quốc pháp sao, trẫm chính là quốc pháp, các người nên nhớ, ở đây ai là vua, ai là thần,nếu như không rõ, ta không ngại tuyền lại toàn bộ quan lại, để cho tất cả các người đều được an nghỉ.”

Mọi người tất nhiên hiểu từ “an nghỉ” nghĩa là gì, vì vậy, không có ai dám nói nữa, ngay cả vị quan đã lên tiếng kia cũng đỏ đầy mồ hôi.

Sở Phong nhìn khắp đại điện, sau đó nói:” Nếu không có việc gì thì bãi triều, về việc xét xử mấy người ám hại tiên đế, đợi trẫm suy nghĩ kĩ thì sẽ nói cho các người”. Sau đó đứng lên, phất tay áo bỏ đi.

Sở Hiên lúc này thấy không sao cả, ung dung bước đi, hần đi tới đâu, mọi người đều không dám thở mạnh, sắc mặt trắng bệch.

Niêm Cẩn đẩy xe lăn ra ngoài, khi đi qua vị quan kia thì dừng lại một chút, Sở Dực nhìn hần khinh miệt:” Không biết tốt xấu.” Sau đó rời đi.

Đường đường là mệnh quan triều đình, nay lại bị một đứa con nít vất mũi chưa sạch nói mình như vậy, người kia thẹn quá hóa giận, lao đến Sở Dực, hét to:” Tên tiểu tử kia, người dám !”- bây giờ hần đã hơi điên cuồng, không còn kiểm soát được mình, hậu đài thì vài ngày nữa sẽ bị trị tội, tương lai của hần coi như xong, Sở Phong là hoàng đế, Sở Hiên là đại ác ma, hần không làm gì được, nhưng một tên tiểu tử 10 tuổi, lại bị què cũng dám khinh thường hần, bất chấp tất cả, hần xông lên.

Nhưng chưa làm gì được Sở Dực thì hần lại dừng lại, sau đó từ từ ngã xuống, khi mọi người nhìn lại, thì thấy trên trán của hần là một cái phi tiêu hình ngọn lửa, mọi người lại nhìn Sở Dực, cái tay của hần vẫn giữ nguyên tư thế vung ra đằng sau, người cũng không hề quay lại, Niêm Cẩn lại như không có gì, lại gần đẩy hần đi.

Khi hần chuẩn bị khuất sau cửa, mọi người lại nghe được một giọng nói non nớt:” Ta là Linh Lung vương, không phải tiểu tử, nhớ kĩ.” Sau đó rời khỏi hoàn toàn.

Bá quan văn võ đợi cho không còn ai rồi, mới thở ra một hơi, đồng thời họ ý thức được, ba huynh đệ Sở gia, không phải là người mà bọn họ có thể chọc, từ nay về sau, bọn họ chỉ có thể an phận thủ thường, làm tốt công việc của mình, mong sao bảo vệ được mạng của mình.

Ba huynh đệ Sở gia tuy ai nấy đều không phải là kẻ dễ chọc, nhưng đồng thời cũng là những người quyền thế nhất Diêm quốc, sau ngày hôm nay, nếu là người thông minh chắc sẽ không dám chống lại bọn họ, vì vậy, cả ba người đều chưa thành thân này, đã trở thành một miếng thịt lớn cho những gia đình có con gái đến tuổi cập kê.

Riêng Sở Dực tuy chỉ có 10 tuổi, nhưng đến làm bạn học tập hay nha hoàn thì cũng là một cách hay.

41. Chương 41: Chương 41

Vào sáng ngày 25 tháng 10 năm Thiệu Huy thứ nhất, Thiệu Huy đế chính thức định tội và đề ra trừng phạt đối với những người có liên quan đến việc ám hại tiên đế.

Trong đó có Thái tử Sở Thanh Trạch, Tề Vương Sở Thiên Lâm và Mục hoàng hậu, Mục Tướng, Lan quốc công là chủ mưu, bị áp giải đến ngục môn quan xử chém, quá trình do chính Xích Lung vương giám sát.

Gia quyến của những người nói trên đều bị đầy làm nô, nữ quyến thì bị bắt làm quân kĩ, nam nhân thì phải làm nô dịch, đầy ra biên quan của Diêm quốc, đời đời chỉ cần nhà họ Sở còn tại, thì không được trở về.

Lạc thừa tướng chịu sự sai khiến của thái tử, âm mưu ám sát hoàng thân quốc thích, niệm tình từng có nhiều công hiến, nay bãi chức quan, cả nhà bị đầy đi làm nô, tất cả những quan lại, hoàng thân quốc thích nếu có hứng thú đều có thể nhận những người này về nhà sai bảo hoặc thậm chí bán người vào thanh lâu kiếm tiền đều được.

Mệnh lệnh vừa ban ra, hầu hết mọi người đều rõ, số phận của Lạc thừa tướng như thế nào, đã từng quyền cao chức trọng như thế, nay phải mặc cho người ta chà đạp, thà chết còn hơn.

Có nhiều người vì không chịu nổi nỗi nhục này, nên muốn tự sát cho xong chuyện, nhưng ngay sau đó họ lại được cứu chữa tận tình, dùng loại thuốc tốt nhất bảo trì tính mạng, nhưng sau đó chính là địa ngục trần gian mà bọn họ không bao giờ muốn nếm trải.

Những người đó sau khi được cứu, đều bị phân phát trở thành dược nhân để luyện thuốc, thử mọi loại độc cho thái y viện, có người thì trực tiếp bị đem ra làm thử nghiệm cho các loại cực hình mới do Xích Lung vương nghĩ ra, có thể nói là thống khổ vô cùng.

Tin này sau khi lan ra, mọi người đều ớn lạnh, nhất là sau khi được cho tận mắt nhìn thấy tình cảnh của bọn họ thì không ai là không phát khiếp, từ đó không ai dám tự sát nữa. Sự tàn bạo của Xích Lung vương, cũng được truyền đi ra dân chúng.

Những mệnh quan triều đình cũng được tổ chức ột buổi thưởng lãm những cực hình của Xích Lung vương, mọi người ngay cả mồ hôi cũng không dám lau, thậm chí, nhất định sau này đắc tội ai cũng không thể đắc tội Xích Lung vương, đắc tội người ta thì chết một cái là xong, còn hắn, hắn cũng sẽ giết người, nhưng trước đó hắn sẽ có đủ mọi cách cho người sống không bằng chết trước đã.

_

Tối hôm trước ngày chém đầu.

Hai huynh đệ Sở Hiên và Sở Dực đang ngồi trò chuyện trong tấm điện của mình thì một cung nữ chạy vào bẩm báo Lan Thái Phi đang ở bên ngoài.

Hai người còn chưa phản ứng thì liền nghe được tiếng ồn ào, một giọng nữ chua chát vang lên:” Các người to gan, dám cản đường thái phi, chẳng lẽ thái phi đi gặp con mình mà cũng phải xin phép sao, người đâu, lời tên nô tài không biết phép tắc này kéo xuống dưới.”

Sở Dực nhìn Sở Hiên một cái, sau đó ra lệnh:” Cho bà ta vào đi!”

Một lúc sau, một phụ nhân mặc một cái áo màu đỏ , trên đó thêu phượng hoàng bước vào. Thường thì màu đỏ và hoa văn phượng hoàng chỉ có hoàng hậu, thái hậu được sử dụng, nhưng nay hoàng hậu còn đang bị giam trong đại lao, sáng ngày mai sẽ bị xử trảm. Trong cung lại có ai không biết, Lan quý phi có hai đứa con trai giỏi giang, được hoàng thượng yêu thích, tình thân như thủ túc, được ban cho quyền lực và chức vị chỉ dưới hoàng thượng, vì vậy, trong các nữ nhân trong cung, bà đương nhiên là lớn nhất.

Hoàng thượng chưa lập hậu, hắc lại không có mẫu thân, chỉ cần hai đứa con trai bà còn, thì dù bà mặc phượng bào cũng có ai dám nói bà.

Hôm nay bà có chuyện muốn bọn chúng giúp đỡ, nên tìm đến, không ngờ thủ vệ lại dám cản trở bà, mama bên cạnh thấy vậy, lập tức tiến lên lập uy.

Khi bước vào tấm điện, đập vào mắt đầu tiên là hai thiếu niên tướng mạo tuấn tú ngồi ở vị trí chủ thượng. Người ngồi xe lăn đương nhiên là con trai thứ hai của bà – Sở Dực, vậy thì người đang mặc trường bào đen còn lại, nhất định là đứa con đã từng bị bà vứt bỏ 10 năm trước Sở Hiên.

Nhìn thấy bà bước vào, hai người lại không có ý tứ hành lễ, ngay cả ngồi cũng không mời bà ngồi khiến cho bà tức giận, lên tiếng:” Là người làm mẫu thân ta đây quá không có cảm giác tồn tại đi, nếu không, tại sao mà hai con trai của ta, thấy mẫu phi tiến vào lại không hề hành lễ.”

Hai người kia không hề có phản ứng gì, Sở Dực rót một ly trà, đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó uống một ngụm, Sở Hiên thì vẫn ngồi bên kia im lặng, từ đầu tới giờ cũng không có để ý tới Lan thái phi.

Thấy Lan thái phi ần ần tức giận, mama bên người lập tức lên tiếng giảng hòa, dù sao cuộc sống sau này của bà và nương nương, còn phải dựa vào hai người này:” Ấy dà! Hai vị vương gia, nương nương đây gần đây lúc nào cũng nhớ tới hai người, nhưng vì dạo này hai người quá bận rộn, nên hôm nay, khi vừa nghe tin hai vị vương gia có thời gian rảnh, liền lập tức tới đây thăm hai người.”

Nghe mama nói vậy, Lan Thái phi cũng biết là lúc này không nên gây chuyện với hai người này, dù sao mình cũng có việc nhờ họ, vì vậy gật đầu phụ họa.

Sở Dực để ly trà xuống, có chút không kiên nhẫn nói:” Ta nói, Lan thái phi đến đây là có chuyện gì thì mau mau nói đi, huynh đệ chúng ta không có nhiều thời gian đùa với các người.”

Lan thái phi nghe vậy liền tức giận, quát:” Ta là mẫu thân của các người !Các người dám đối với ta như vậy sao?”

Nghe Lan thái phi nói như vậy, cả hai người đều nhìn lại bà, Sở Hiên vẫn im lặng này giờ bỗng nhiên mở miệng:” Bà cho là tại sao ta giữ lại bà?” Thấy Lan thái phi không trả lời, hần tiếp tục:” chỉ vì năm xưa bà bỏ rơi ta, nhờ vậy mà ta mới gặp được nàng, cho nên, ta mới không giết bà, nếu không, chỉ dựa vào những việc bà làm, bà đã chết từ lâu rồi.” Giọng nói không mang một tia âm, đầy sát khí, đôi mắt hần lên vết đỏ nhìn vào Lan thái phi làm bà cảm thấy khó thở.

Tuy bà không hiểu Sở Hiên nói gì, nhưng mà, một kẻ bị bỏ rơi từ nhỏ thì làm sao có thể có tình mẫu tử với mình, huống chi người đó là kẻ giết người không gớm tay Xích Lung vương, bà còn sống mà hưởng thụ vinh hoa phú quý, đã là rất may mắn rồi.

Thấy bên Sở Hiên hết hy vọng, bà quay sang nhìn Sở Dực, chỉ thấy Sở Dực nhàn nhạt đáp:” Mẫu thân của ta chỉ có Vũ nương.” Nghe vậy, lòng của Lan thái phi chìm xuống đáy cốc.

Hai đứa con trai của bà, con trai ruột thịt, bà từng không coi chúng là người, chỉ là công cụ tranh sủng, nay hai đứa đều trở thành những kẻ quyền khuynh thiên hạ, lại không có đứa nào chịu nhận bà, âu cũng là quả báo.

Biết dùng chiêu nhân tình cũng không được, bà liền nói thẳng:” Hai con có thể tha cho ngoại công của các con không, dù sao, ông ấy cũng là ngoại công của các con.”

Sở Hiên đứng dậy, đi tới bên cạnh Lan thái phi, khí chất lạnh lẽo trên người hần làm bà và mama phát run, hần khẽ mở đôi môi đỏ au, nói:” Bà tốt nhất là không nên quan tâm những chuyện không đâu, chuyên tâm mà làm thái phi của mình. Chắc bà không muốn giống bọn họ chứ, dù sao bà cũng họ Lan mà.”

Sau đó đi tra ngoài, để lại Lan thái phi sắc mặt trắng bệch đứng đó. Sở Dực thì chuyên tâm thưởng trà, lại như vô tình nói:” Sau này không cần lấy cái danh mẫu thân tới đây hô to gọi nhỏ, nếu không, coi chừng mạng cũng không giữ được.” Dừng một chút:” Người đâu, đưa thái phi về tẩm cung.”

_

Ngày tiến hành chém đầu cũng đến.

Ngày hôm đó, là ngày đáng nhớ nhất của người dân Diêm quốc, nhất là những người đến xem cảnh chém đầu.

Từ trước tới giờ, sự tàn bạo của Xích Lung vương họ đều chỉ nghe qua lời đồn, vì vậy họ không ngờ, ngày hôm đó, họ lại được chứng kiến.

Khi đến giờ xử quyết, lúc đao phủ đang tiến lên pháp trường, bỗng nhiên Xích Lung vương ra lệnh cho bọn họ xuống, để tự hần hành hình, hần không muốn tốn thời gian.

Sau đó, dưới con mắt của bao nhiêu người dân Diêm quốc, Xích Lung vương tay cầm đao bước lên pháp trường, không nói một tiếng, bắt đầu điên cuồng chém giết, mọi người chỉ thấy hần vung đao loạn xạ, có người đứng gần đó, còn bị máu bắn vào người, hay một miếng thịt không biết của ai văng tới chỗ họ, làm bọn họ là oai oái.

Chưa đầy một nén nhang, tất cả những người tử tù đều bị xử quyết hết, trên pháp trường, máu thịt bầy nhầy, đã không thể nhận ra ai là ai. Xích Lung vương đứng đó, cả người hần dính đầy máu, ánh mắt hần đỏ lên, đầy sát khí, trong chốc lát, mọi người đều tưởng mình đã gặp được Tu La.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, nhưng không ai dám rời đi, họ sợ, nếu họ gây ra một tiếng động nào làm hần chú ý, người chết nhất định là mình.

Sử sách ghi lại, Xích Lung vương là người vô cùng tài giỏi, tinh thông binh lược, có tài quân sự, võ công cao cường. Đội quân thiết giáp do ông lập nên lập vô số chiến công, bách chiến bách thắng, giúp đất nước diệt thù trong giấc ngoài.

Khi ông còn sống, không một đất nước nào dám động đến Diêm quốc, đội quân do ông lập nên, tiếp tục được hậu nhân của ông kế thừa và phát huy, vẫn là đội quân mạnh nhất cho đến ngàn năm sau, khi thời đại thay đổi mới thôi.

Tuy vậy, nhưng Xích Lung vương lại là kẻ khát máu thành tính. Máu lạnh vô tình, giết người không gớm tay, không phân phải trái đúng sai, chỉ cần đắc tội ông, ông liền cho người đó sống không bằng chết, nếu chết thì không được toàn thây, là vị bạo vương khát máu nhất trong lịch sử của Diêm quốc, người người khiếp sợ.

42. Chương 42

Sở Hiên bước vào nơi sâu nhất của đại lao. Vì đây là nơi dành cho tử tù, hay những người phạm tội liên quan đến việc diệt cửu tộc, cho nên không thường được người ta quét tước đường hoàng, người ta thậm chí hay nhìn thấy mấy con gián, con chuột bò qua bò lại.

Lúc này đây, trong căn phòng giành riêng cho phạm nhân đặc biệt này, lại có một người. Nhìn kĩ thì đây là một nữ nhân, y phục trên người đã trở nên dơ bẩn, đầu tóc bù xù, vì ả luôn cúi gầm mặt xuống nên không thể nhận ra ả là ai.

Nghe thấy có tiếng bước chân, ả hoảng sợ ngược mặt lên nhìn, thấy người đến là Sở Hiên, trên gương mặt bẩn thỉu của ả hiện lên sự vui vẻ, ả chạy vội tới:” Sở caca, huynh tới rồi, huynh mau cứu Linh Nhi với, Linh Nhi không muốn ở đây, nơi này thực bẩn.”

Nhưng mà ả còn chưa chạm được vào vạt áo của Sở Hiên, thì đã bị hấn giơ chân lên, không thương tiếc đá ra xa. Nhìn gương mặt đầy sự ngạc nhiên của ả, hấn chỉ thấy nổi hận trong mình càng ngày càng dâng cao, không thể kiềm chế được.

Đúng vậy, người này chính là Lạc Thủy Linh, nguyên nhân trực tiếp khiến cho Du Tử Khâm rơi xuống vách Đoạn Trường.

Sở Hiên nhìn ả, một hồi lâu, mới thốt ra một câu:” Người rất thích ta sao?”

Lạc Thủy Linh e sợ nhìn Sở Hiên, nhưng cũng gật đầu.

–“Thích ta ở điểm nào?”

Nếu như là trước đây Sở Hiên hỏi câu này, ả sẽ không do dự mà trả lời “ huynh tuần tú, tài giỏi, quan trọng là huynh rất dịu dàng”, nhưng bây giờ thì ả không dám chắc, gương mặt như hung thần ác sát này, thật sự là Sở caca ôn nhuận như ngọc, nơi nơi đều tỏ ra chu đáo dịu dàng hay sao, mặt dù sự dịu dàng đó không dành cho ả.

Thấy ả không trả lời, Sở Hiên liền rút cây roi trong tay ra, quất ngay vào người ả:” Sao không trả lời.”

Đánh xong một lần, hấn không đợi cho Lạc Thủy Linh trả lời nữa, mà điên cuồng quất roi vào người ả, mỗi một lần rút, hấn lại gầm lên.

–“ Tại sao lại muốn làm hại nàng?”

–“Tại sao lại muốn cướp đi nàng?”

–“Tại sao lại muốn cướp đi thứ duy nhất của ta.”

–“ Người đáng chết, tất cả các người đều đáng chết, tại sao các người không chết hết đi, chỉ cần ta và nàng ở trên đời là được rồi!”

Sở Hiên điên cuồng quát roi, hắn không cần biết đó là địa phương gì, hắn chỉ muốn phát tiết nỗi hận trong lòng, hắn không dùng thứ khác, mà lại dùng roi, vì hắn không muốn Lạc Thủy Linh chết, ả chết rồi, thì hắn biết tìm ai tính sổ đây, hắn muốn ả còn sống, hắn muốn cho ả sống không được, muốn chết cũng không xong, nếu hắn không thoải mái, ả cũng đừng hòng chết tử tế, tất cả là do ả.

Liên tục bị roi quát vào người, Lạc Thủy Linh đau đến muốn chết đi, nhìn gương mặt hầm hầm sát khí, đôi mắt đỏ ngầu lên trông như ác ma hiện thế, thật sự đáng sợ. ả hối hận rồi, đến tận lúc này ả mới biết, cái gì mà dịu dàng, cái gì mà ôn nhu như ngọc, tất cả đều là làm cho Du Tử Khâm thấy.

Nhớ lại thì, những lúc chỉ có ả và hắn, có lúc nào hắn tỏ ra dịu dàng. Đây mới thật sự là bản tính của hắn, hắn vốn không phải người, hắn là một ác ma, một ác ma đáng sợ.

Nhưng bây giờ dù có nhận ra, cũng đã muộn rồi, ả không thể quay đầu, lại, Du Tử Khâm đã chết, hắn nhất định sẽ không tha cho ả.

Quát đã rồi, Sở Hiên mới dừng lại. Nhìn Lạc Thủy Linh máu thịt bầy nhầy, trên người không có chỗ nào lành lặn, thoi thóp nằm ở chỗ đó. Hắn cảm thấy sáng khoái, là con tiện nhân này khiến cho hắn và nàng phải xa nhau mãi mãi, ả bị như vậy, là đáng.

Hạ nhân đưa đến cho Sở Hiên một bát nước, hắn cầm lấy, bước đến gần ả, hỏi:” Biết gì đây không?”

Lạc Thủy Linh vô cùng sợ hãi, nhưng ả đau quá, đau đến không còn sức để nhúc nhích.

Sở Hiên mỉm cười, tay cầm bát nước hất lên người Lạc Thủy Linh. Bát nước đựng tới nét thương, Lạc Thủy Linh liền cảm thấy một trận đau xót, đây rõ ràng là nước muối, trên người Lạc Thủy Linh bây giờ, không chỗ nào không có vết thương, xối nước muối lên, không nói cũng biết kết quả.

Sở Hiên nhìn thấy Lạc Thủy Linh đang quần quai la hét ở chỗ kia, hắn liền cười lớn. Lạc Thủy Linh vì quá đau đớn, liền có ý định cắn lưỡi tự tử, ả không thể chịu nổi nữa.

Phát hiện ra ý định của ả, Sở Hiên nhanh một bước, dùng tay bẻ gãy cằm của ả, đôi mắt sắc lạnh của hắn nhìn xuống Lạc Thủy Linh bây giờ đã nhìn không ra hình người:” Muốn chết sao, không dễ vậy đâu, ta muốn ngươi, phải từ từ, trả giá cho tất cả những việc ngươi đã làm.”

Thấy Lạc Thủy Linh đang trừng mắt nhìn mình, Sở Hiên liền tát ả một cái:” Ngươi dám trừng ta, ngươi tưởng ngươi vẫn còn là thiên kim tiểu thư Thừa Tướng phủ sao, quên nói cho ngươi, người nhà của ngươi, đã bị ta dày làm nô hết rồi, có người thì bị làm nô dịch, có người thì bị bán làm kĩ nữ, còn có nam nhân bị bán vào nam quán làm nam kĩ, ta không hề giết bọn họ, ngươi thấy ta có nhân từ không?”

Càng nghe Sở Hiên nói, Lạc Thủy Linh càng khiếp sợ, như vậy thì còn tệ hơn cái chết, hắn không phải là người, là ác ma, hắn là một con quỷ, nếu lúc này Lạc Thủy Linh còn nói được, nhất định ả sẽ hét lên như thế.

Thấy Lạc Thủy Linh không trả lời, Sở Hiên liền liên tiếp giáng những cái tát xuống:” Sao không trả lời, ngươi là xem thường ta sao, ngươi nghĩ ngươi có tư cách đó sao. Hả?!”

Sở Hiên là người luyện công, những cái tát của hắn không phải bình thường, cộng thêm này giờ bị tra tấn, Lạc Thủy Linh liền chịu không nổi, ngất đi.

Thấy vậy, Sở Hiên buông ả ra, đứng lên, dùng cái khăn người hầu đưa qua, lau tay cho sạch, sau đó ném khăn đi, phân phó:” Không được để ả chết.” Sau đó rời đi.

Hắn sẽ không để ả chết dễ dàng như vậy, những cực hình mà hắn nghĩ ra, vẫn chưa dùng tới đâu

Từ đó, cứ hai ba ngày, mỗi khi nhớ đến cái chết của Du Tử Khâm, Sở Hiên liền tìm đến Lạc Thủy Linh, hành hạ ả thừa sống thiếu chết mới thôi, nhưng ngay sau đó, lại cho người điều trị ả, không cho ả tự tử. Những ngày tháng như vậy, vẫn còn tiếp diễn.

43. Chương 43

Sở Hiên có tấm điện của mình ở hoàng cung, tấm điện của hấn và Sở Dực đều nằm trong cung Càn Thanh – cung điện của hoàng đế. Sở Phong sắp xếp như vậy một phần vì tin tưởng hai người một phần cũng là vì tiện cho việc thương thảo cung vụ. Vương gia mà lại có tấm điện trong hoàng cung, đủ thấy mức độ sủng ái cũng như tin tưởng của hoàng đế đối với bọn họ.

Là hai vị vương gia dưới một người trên vạn người, đương nhiên phải có phủ đệ của mình, nhưng hai người ai cũng là người kiêu ngạo, đối với những phủ đệ đã được xây dựng trước đó thấy chướng mắt, vì vậy ra lệnh cho người sửa sang lại theo ý muốn của mình.

Điều này làm cho Sở Phong rất là đỏ mắt, chính ta đây là hoàng đế mà còn phải dùng đồ xài lại, các người chỉ là vương gia mà sao kiêu ngạo thế.

Thật ra lúc đầu làm hoàng đế không phải do Sở Phong chọn, hấn vốn là một kẻ thích nhàn rỗi, mọi chuyện đều muốn phân cho người khác làm, còn mình thì lông bông suốt ngày. Tuy nhiên, sau khi hạ gục đám người thái tử thì phải có một người lên làm hoàng đế, người lên làm hoàng đế, dù là ai cũng sẽ kiêng kị thế lực của bọn họ, vì vậy chúc vụ hoàng đế này chỉ có thể do huynh đệ bọn họ làm.

Lúc đầu mọi người chọn Sở Hiên, hấn là người có võ công, thực lực cũng như thế lực mạnh nhất trong đám, chỉ mỗi Trích Tinh Lâu cũng đủ cho hấn tung hoành, huống chi hấn còn có một cái kho tiền rút hoài không hết Liễu Gia trang, tài lực đầy đủ, nhưng ngay sau đó ý tưởng liền bị bác bỏ.

Tính tình Sở Hiên quá độc đoán lại khát máu, cho hấn lên làm hoàng đế, chưa tới một năm, không biết quan lại Diêm quốc còn lại mấy người, chính hành động của hấn trong buổi thượng triều đầu tiên đã chứng minh điều đó, không hỏi không rằng, cứ thế ra tay giết người, bây giờ không còn Du Tử Khâm bên cạnh, không ai có thể kiềm chế hấn được.

Thời gian qua hấn tranh thủ luyện công, U Minh công cũng đã luyện thành, bây giờ Liễu Nhất Dân cũng không chắc có thể đối phó với hấn.

Sở Hiên không được, thì chỉ có thể là Sở Phong. Lúc đầu khi nghe tin tức này, hấn thiếu chút học máu chết, ai mà muốn cái ghế đó chứ, hấn cũng không muốn làm nam kỹ, làm hoàng đế, phải cưới con của các đại thần vào cung, sủng hạnh ai cũng phải cân nhắc, như vậy, hấn thà mình bị đoạn tụ còn hơn.

Sở Phong liền la oai oái, tiến cử Sở Dực, nhưng cái đứa mặt lạnh, tối ngày ra vẻ ông cụ non này lại lần đầu tiên biểu hiện ra bộ mặt thương cảm, đôi mắt ngân ngấn nước lã chã khóc:” Đệ mới có 10 tuổi, nếu lên ngôi, không biết sẽ bị ép thành cái dạng gì nữa, hơn nữa, chân đệ lại tàn phế, ...”

Gương mặt muốn bấy nhiêu đáng thương có bấy nhiêu, làm ọi người không khỏi thương cảm, vì vậy Sở Phong dưới sự ép buộc của mọi người, lên ngôi hoàng đế. Nhưng cũng may là mọi người hứa hẹn sẽ củng cố lực lượng cho hấn, sau này hấn muốn làm thế nào thì làm thế ấy, không cần nhìn mặt ai.

Mà Sở Phong cũng không khiến mọi người thất vọng, có lẽ do thích rảnh rỗi, nên hấn rất có biệt tài nhìn người, dù là ai, hấn cũng sẽ nhìn ra chỗ hữu dụng của họ, vì vậy mới nói, công việc của hấn bị phân phát hết, hoàng đế là hấn, chính thức rảnh rỗi.

Sở Hiên nhìn một lượt phòng ngủ của mình, sau đó tiến tới bên giường, cầm lấy bộ y phục màu hồng của Du Tử Khâm, để lại trên bàn một phong thư, rồi quay lưng, không hề lưu luyến, đi ra ngoài.

Mọi chuyện của hấn đều đã xong, đã đến lúc đi rồi, hấn, đã không còn kiên nhẫn nữa.

_

Vách Đoạn Trường, Sở Hiên ngồi bên vách núi, thơ thần nhìn xuống. Hôm nay, kẻ thù của hấn đã bị tiêu diệt hết, nhưng hấn lại không thấy vui. Nếu có thể chọn, hấn tình nguyện mình không có gì hết, chỉ cần có nàng ở bên cạnh hấn là được.

Nếu như hấn là một kẻ không xứng đáng có được sự ảm áp, thì ngay từ khi hấn 5 tuổi, lúc hấn vẫn chưa có tình cảm gì, sao không để cho hấn chết đi. Đàng này ông trời lại để cho hấn gặp nàng.

Để cho hắn nếm được sự ngọt ngào đó, để cho hắn cảm nhận được sự ấm áp đó, để hắn biết yêu thương, ghen ghét, hạnh phúc khi được ở bên nàng. Nếu như đã để cho hắn có được rồi, vì sao lại nhẫn tâm cướp đi mọi thứ của hắn.

Hắn chỉ muốn cùng nàng sống cuộc sống yên vui bình đạm mà thôi, vì sao bọn người kia hết lần này đến lần khác bọn họ lại không để hắn yên. Rõ ràng chỉ còn thiếu một chút, nàng có tình cảm với hắn, chỉ là chưa phát hiện ra mà thôi, hắn chỉ còn đợi cho nàng thừa nhận tình cảm của mình, thì hắn có thể có được nàng.

Hắn nhất định sẽ thú nàng, chỉ duy nhất một mình nàng, sau đó hắn sẽ không để ý chuyện gì nữa, cả hai cùng nhau sống ở Đào Hoa sơn, yêu thương nhau, sau đó sinh ra vài đứa trẻ, con trai thì giống hắn, con gái thì giống nàng.

Hắn sẽ cùng con trai, con gái giành sự chú ý của nàng, con gái lâu lâu sẽ tìm đến hắn làm nũng, mách lẻo việc caca vừa bắt nạt bé, con trai thì hứng thú với võ học, thường xuyên đòi hắn dạy cho, sẽ cùng hắn ra ngoài đi săn, sau khi về tới nhà thì lập tức khoe chiến lợi phẩm cho nàng thấy.

Đến khi bọn chúng lớn một chút, bọn chúng sẽ có gia đình riêng, lúc đó sẽ chỉ còn lại hắn và nàng, không ai làm phiền hai người, hắn lại vì nàng họa mi, sủng nịch nàng, dung túng tính tình càng lúc càng nóng nảy của nàng, cùng nàng qua một đời.

Cuộc sống hạnh phúc như vậy, rõ ràng chỉ thiếu một chút, là hắn có thể đạt được rồi, rõ ràng chỉ thiếu một chút.

Tử Nhi, nếu nàng không còn, thì không còn gì cả, không có cuộc sống hạnh phúc, không có con trai, con gái. Tử Nhi. Ta rất nhớ nàng. Chờ ta một chút, ta sắp tới bên cạnh nàng rồi, chúng ta sẽ cùng nhau đầu thai, lần này tốt nhất là chúng ta được ở bên nhau từ đầu, là thanh mai trúc mã, lần này, ta nhất định phải lớn hơn nàng, để nàng không thể dùng cái bộ dạng trưởng bối để nói chuyện với ta nữa.

Tử Nhi, ta đến bên nàng đây.

Sở Hiên đi đến bên vách núi, có lẽ vì sắp chết, bao nhiêu kí ức giữa hắn và nàng từ từ hiện lên, rõ mồn một. Hắn nhớ, khi mà hắn tuyệt vọng nhất, nàng đã đến bên hắn, chăm sóc hắn, vì hắn mà hy sinh tính mạng, nhớ đến những cái hôn trộm, những chuyện hắn làm khi nàng ngủ, nếu nàng biết được, chắc sẽ rất tức giận, nhớ tới gương mặt hồng hồng của nàng khi tiếp xúc thân mật với hắn, rõ ràng lúc đó nàng đã có tình cảm với hắn nhưng lại còn ngu ngốc, không nhận ra.

Nhớ đến lúc hắn và nàng đón tết ở Thanh Hà trấn, lúc đó nàng nói, “sang năm chúng ta đón tết trên núi nhé.” Thật ra lúc đó hắn chỉ muốn ở riêng bên cạnh nàng. Càng nhớ tới nhiều kỉ niệm, miệng hắn bất giác cong cong, ở bên nàng, hắn rất hạnh phúc.

Nàng rất tin tưởng hắn, đối tốt với hắn vô điều kiện, ngay cả việc mình là người từ thế giới khác đến, nàng cũng nói cho hắn biết, nàng không sợ hắn nghĩ nàng là yêu nghiệt hay sao. Đúng là ngốc mà.

Chợt, Sở Hiên mở mắt ra.

Khoan đã, thế giới khác, mượn xác hoàn hồn, đúng rồi, Tử Nhi vốn là mượn xác hoàn hồn, nếu như nàng đã có thể làm một lần, vậy có thể xảy ra điều đó lần thứ hai không.

Hắn suy nghĩ một lúc, cảm thấy có lí.

Ông trời đã an bày cho nàng đến đây, thì không thể nào dễ dàng để nàng đi như vậy được, liệu Tử Nhi có còn trở lại không.

Không được, nếu nàng trở lại thì sao. Tử Nhi, nàng sẽ trở lại đúng không, nàng không yên tâm về ta như vậy, nhất định sẽ trở lại với ta, đúng hay không, đã có thể một lần mượn xác hoàn hồn, vì cớ gì không thể có lần thứ hai.

Một hy vọng le lói trong đầu hắn, khiến cả người hắn như bừng sáng. Tử Nhi nhất định sẽ trở lại, nhất định là như thế.

Sở Hiên với suy nghĩ đó, hắn không tự tử nữa, quay lưng bước đi, trước khi rời khỏi, hắn quay lại nhìn vách đoạn trường một cái, Tử Nhi, mau quay trở lại đó, nếu không, ta không chắc ta có đủ kiên nhẫn chờ nàng

trở về.

Sâu bên dưới vách đoạn trường, bên trong hồ Nhật Nguyệt, bây giờ là buổi sáng, mấy con cá tung tăng bơi lội trong dòng nước trong xanh, trên không là mấy con bướm, con ong, bay qua bay lại, chăm chỉ, kiếm mật ỉnh.

Một con bướm ngũ sắc bay xuống giữa hồ, đậu vào chóp mũi của Du Tử Khâm. Bây giờ, nhìn Du Tử Khâm không thể nhận ra vết thương nào nữa, làn da trong suốt, trắng như tuyết, mịn màng, thủy thủy nộn nộn như da em bé mới sinh, đôi môi đỏ hồng tự nhiên chứ không tái ngắt như lúc đầu, hàng mi dường như dài hơn, cong cong, mái tóc đen tuyền mềm mượt chìm vào trong dòng nước, bông bênh, yếu điệu như một nàng tiên cá.

Nhìn Du Tử Khâm lúc này, giống như một thiếu nữ 16 tuổi, đẹp lung linh. Chỉ là bây giờ, mi nhân vẫn cứ nằm yên ở đó, đôi mắt nhắm chặt, yên tĩnh nằm ở đó.

Mấy con bướm khác cũng bị nàng thu hút, rủ nhau đậu trên cơ thể nàng, được một lúc, lại bay đi, mấy con khác lại thế chỗ, vậy mà Du Tử Khâm vẫn không phản ứng gì, cứ nằm ở giữa hồ, trông gương mặt nàng như đang ngủ say, chỉ là không biết, khi nào sẽ tỉnh lại.

Bên trên lỗ hổng của hang động, mặt trời mọc rồi lặn, mặt trăng lại thế chỗ, cứ thế tuần hoàn, sự sống vẫn cứ tiếp diễn

44. Chương 44

10 năm sau.

Theo thời gian, kinh thành Lâm An cũng đổi mới rất nhiều. Nhờ vào chính sách trị vì của Thiệu Huy đế, Diêm quốc đã phát triển với một mức độ kinh ngạc, Xích Lung vương dẫn quân tiêu diệt giặc ngoài, những đất nước láng giềng âm mưu thôn tính Diêm quốc đều bị đánh đến mức phải làm chư hầu, nhờ vậy mà thực lực của đất nước ngày càng mạnh.

Linh Lung vương tinh thông thiên văn địa lí, vào 6 năm trước ra nghiên cứu ra cách gieo trồng mới khiến cho nông dân được bội thu, lương thực chẳng những đủ để ăn mà còn có thể đem đi trao đổi, mua bán với nước khác.

Thiệu Huy đế là một hoàng đế sáng suốt, tiến hành đàm phán với các nước, mở cửa, tăng cường trao đổi hoàng hóa, giao lưu văn hóa, học tập những cái hay, những kinh nghiệm tốt đẹp của nước khác về, áp dụng với Diêm quốc, khiến đất nước ngày càng phát triển, nhân dân ấm no.

Đất nước phát triển như vậy, khiến cho người dân rất hạnh phúc, và kính trọng, nể phục với Thiệu Huy đế, vì vậy mà những câu chuyện trà dư tửu hậu về Thiệu Huy đế và hai vị vương gia luôn được người ta nhắc đến nhiều nhất.

Bây giờ là mùa xuân, là mùa mà bách hoa đua nhau nở rộ, khoe sắc. Đối với Diêm quốc, hoa anh đào là quốc hoa, đương nhiên sẽ chiếm số lượng nhiều hơn những loại khác. Thời tiết có chút lạnh, vì dù là mùa xuân, nhưng thời gian này là đầu xuân, trong không khí vẫn còn mang cái nét se lạnh của mùa đông.

Trong tửu lâu lớn nhất kinh thành Nhất Túy Gian, mọi người ra vào tấp nập, dòng người cứ nối tiếp nhau không dứt, điều đó cũng đủ để thấy, tửu lâu này làm ăn tốt đến như thế nào.

Tuy là tửu lâu lớn nhất kinh thành, thậm chí là lớn nhất nước, nhưng vì đất nước đang phát triển, nhân dân bắt đầu giàu lên, nên việc lâu lâu đến để uống với nhau ly rượu, ăn những sơn hào hải vị cũng không phải là điều quá khó đối với mọi người.

Lúc này đây, ở giữa tửu lâu, bên dưới đại sảnh có 4 người đang ngồi uống trà. 4 người này trong giống thư sinh, chắc là người đi tham gia thi cử năm nay. Họ ngồi có lẽ cũng đã được một lúc, chợt, một người trong đó, nói:

-“ Diễm quốc chúng ta có hoàng đế bệ hạ anh minh, võ thì có Xích Lung vương, Văn thì có Linh Lung vương, chẳng lẽ lại sợ cái bọn mọi rợ Hung Nô sao?”

Người áo trắng ngồi cùng bàn liền lên tiếng:” Bởi vậy mới nói, quân Hung Nô to gan là thế, dám lâm le xâm lăng nước ta, nhưng chưa kịp giương móng vuốt lên, liền bị Xích Lung vương kéo 3 vạn quân đến đánh không còn một mảnh.”

Như đã nói, những câu chuyện liên quan đến hoàng đế và hai vị vương gia luôn là đề tài được mọi người yêu thích, vì vậy chẳng bao lâu, câu chuyện của họ đã thu hút những người xung quanh. Một người trông giống như trương phi, thân người to lớn, có hơi thô lỗ nói:

-“ Hung Nô nghĩ bọn họ là ai chứ, bệ hạ cho chúng yên ổn mấy năm thì tưởng là chúng ta sợ bọn hần, phải sứ thần qua đây thì vênh vào muốn chết, chọc lão tử ngứa mắt, vừa rồi Xích Lung vương tiêu diệt bọn chúng, thật làm cho chúng ta mát lòng mát dạ mà.”

Mọi người xung quanh đều gật gù đồng ý với người kia. Lúc này lại có người nói:” Thì đó, cử công chúa qua hòa thân, vậy chẳng phải cô công chúa đó phải do chúng ta định đoạt hay sao, đằng này bọn họ còn ngông cuồng, chỉ đích danh người ta muốn người ta làm phu quân ả, cũng không xem mình có bao nhiêu cân lượng.”

Vị thư sinh áo vàng vừa rồi cũng lên tiếng:’ Ta nghe kể, lúc đó bệ hạ của chúng ta liền cười như không cười hỏi lại ả” sau đó người áo vàng bắt đầu giả bộ dạng của hoàng đế:” Công chúa tưởng nam nhân Diễm quốc chúng ta là nam kĩ cho người lựa chọn sao?” khiến ả xấu hổ muốn chết.”

Mọi người liền tỏ vẻ khinh bỉ đối với hành động của công chúa, đồng thời tán đồng lời nói của hoàng đế. Dù sao đi nữa, không ai muốn trở thành phu quân của cô công chúa đó, người Hung Nô vốn đã thô lỗ, không biết lễ nghĩa, lấy qua rồi, không biết bản thân sẽ như thế nào.

Chợt, một người trong số đó cười gian:” Cũng tội cho cô công chúa kia, chọn ai không chọn lại chọn trúng Xích Lung vương, còn uy hiếp Xích Lung vương nếu không lấy ả thì ả sẽ nói vua Hung Nô tấn công chúng ta. Ruốc cuộc chẳng những không lấy được Xích Lung vương , mà còn khiến cho người tức giận, liền tập kết thiết giáp quân, tấn công tiêu diệt Hung Nô, giờ đây, hoàng tộc Hung Nô cũng không còn, huống gì công chúa.”

Cái bàn trong cùng, sát bên cửa sổ này giờ chỉ có một người ngồi, trên người phục sức cho thấy là từ nơi xa đến, bên cạnh là một bọc hành lý nhỏ. Khi nghe đến đây, đôi mắt luôn bị những đóa hoa anh đào hấp dẫn liền tập trung về phía này, trông có vẻ rất hứng thú.

Bên kia vẫn tiếp tục câu chuyện, một lão giả trông hơi lớn tuổi cảm thán nói:” Xích Lung vương uy vũ sa trường, là một vị tướng tài, là niềm tự hào của Diễm quốc, chỉ mỗi tội, quá hung ác.”

-“ Phải đó, mọi người còn nhớ không, lúc trước Tổng thượng thư nghĩ muốn tác hợp Tổng tiểu thư với vương gia, nhưng hoàng thượng không đồng ý tứ hôn, rồi không hiểu sao, trong buổi đại thọ của Tổng lão phu nhân, Tổng tiểu thư quần áo không chỉnh tề bị vương gia chém giết dã man, sau đó treo xác ngay cổng thành, còn tuyên bố nếu như có người nào không có mắt, đánh chủ ý với người, thì sẽ có kết cục tương tự. Từ đó về sau, không một ai dám tiến cử con gái nhà mình làm Xích Lung vương phi nữa, sợ chưa làm được vương phi đã mất mạng rồi.”

-“ Dã man vậy sao? Người ta là nữ nhi đó, còn treo xác ngay cổng thành? “

Mọi người bắt đầu đua nhau kể lịch sử khát máu của Xích Lung vương, mười năm, cũng đủ để người dân nhận thức rõ ràng về độ khát máu của Xích Lung vương, nhất là người dân ở kinh thành.

Cũng có người tỏ vẻ nghi ngờ:” Thật ra Tổng tiểu thư đã làm gì khiến cho vương gia tức giận. Dù sao ta cũng không tin, vương gia giết người vô cớ.” Xích Lung vương chinh chiến sa trường, giữ bờ cõi cho người dân Diễm quốc cũng không phải là không công, cũng có một vài người đứng về phía hần.

Câu hỏi vừa nêu ra, lập tức nhận được một câu trả lời:” Tại vì Tổng tiểu thư đụng vào điểm mấu chốt của vương gia.”

Mọi người liền tò mò nhìn về phía người vừa phát biểu, người này vẫn còn rất trẻ tuổi, trên người mặc quần áo của gia đình. Thấy mọi người nhìn chằm chằm vào mình, hắn liền lên tiếng:” bất cứ ai có ý đồ muốn làm vương phi của vương gia đều đáng chết, vương gia nhất định sẽ không tha cho người đó.”

-“ Tại sao? Vương gia chẳng lẽ không muốn thành thân?”

Người kia liền tiếp lời:” Không phải, là ngược lại, vương gia đã có vương phi, mặc dù ta chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng vương gia hình như rất yêu vương phi, tất cả những người muốn cướp đi những thứ của vương phi đều bị vương gia trừng phạt. Trong phủ, những nha hoàn có ý định leo lên giường vương gia đều bị người giết chết.”

Mọi người à lên một cái, sau đó hỏi:” Sao người biết nhiều quá vậy?”

Người kia mỉm cười:” Vì ta là gia đình trong Xích Lung vương phủ.”

Mọi người lúc này mới hiểu, vì sao hắn lại rõ ràng như thế. Lúc này mới có người cảm thán:” Xích Lung vương có vương phi, sao ta chưa bao giờ nghe nói. Mọi người có từng nghe chưa.?”

Ai cũng lắc đầu. Tên gia đình kia, thần thần bí bí nhìn xung quanh, sau đó nhỏ giọng nói:” Ta cũng chưa bao giờ thấy vương phi, nhưng trong phủ luôn có đầy đủ vật dụng cho nữ chủ nhân do đích thân vương gia chọn, trong viện của vương gia cũng có đầy đủ vật phẩm cho nữ nhân, quản gia của chúng ta luôn nói đó là dùng cho vương phi sử dụng, nhưng những thứ đó chưa bao giờ được đụng tới.” Nói tới đây, nhìn xung quanh:” Ta nghĩ...vương phi chết rồi”

Câu nói này làm ọi người sửng sốt, bắt đầu có người cảm thán, thì ra Xích Lung vương là một người si tình nha, được một nam nhân như vậy yêu thương, còn vì mình mà không gần nữ sắc, thậm chí tàn bạo giết những người có ý định lên làm vương phi, không biết Xích Lung vương phi, là người như thế nào.

Câu chuyện lại bắt đầu chuyển sang Linh Lung vương và hoàng thượng, chỉ là lúc này không ai để ý tới, người vẫn ngồi bên cửa sổ kia, đã đứng lên rời khỏi.

45. Chương 45

Nằm ở phía ngoài cùng của kinh thành, trên một con đường tương đối vắng vẻ, xung quanh cũng không có mấy hộ gia đình, nhiều nhất, có lẽ là mấy cây hoa anh đào to lớn đứng ven hai bên đường đang nở hoa.

Tại đây, có một tòa phủ đệ to lớn, đập vào mắt đầu tiên là tượng hai con sư tử hung dữ đang há mồm như đe dọa khiến cho người ta khiếp sợ, đứng trước cánh cửa to lớn làm bằng gỗ thượng hạng là hai quan binh mặc giáp nghiêm túc đứng đó, làm hết bốn phận canh giữ của mình, chỉ cần kẻ nào chán sống muốn xông vào, thì thanh kiếm đeo bên hông kia sẽ chém đứt cổ của hắn.

Trên cùng là tấm bảng to lớn với dòng chữ Xích Lung Vương Phủ rỗng bay phượng múa được làm bằng vàng ròng, nghe nói, dòng chữ này là do chính Xích Lung vương viết nên, nhìn dòng chữ mạnh mẽ mà hữu lực, dòng chữ mang một khí thế uy nghiêm , mang một cỗ ngạo khí ngông cuồng mà ít ai có được, quả không hổ danh là Xích Lung vương.

Đừng nói là xông vào phủ, chỉ cần nhìn những gì trước mắt thôi là người ta đã đủ e sợ, chỉ là cái cổng mà còn mang khí thế như vậy, bên trong còn như thế nào.

Tuy nhiên, khác hoàn toàn với mọi người tưởng tượng.

Bên trong Xích Lung vương phủ, hầu như khắp nơi đều được trồng hoa anh đào, bây giờ đang là mùa hoa, hoa anh đào trong phủ nở rộ lên, khiến Xích Lung vương phủ như được nhuộm một màu hồng xinh đẹp.

Các nha hoàn làm việc không ngơi tay, nhưng không phải là bận rộn làm việc mà chậm rãi, chăm chú. Trong cái khung cảnh thơ mộng như vậy, con người ta rất dễ cảm thấy thanh thản, tâm hồn dễ chịu, gió

nhẹ thổi qua một cái, là đồng loạt các nhánh hoa liềm lung lay, mang theo những cánh hoa màu hồng bay lả tả khắp nơi.

Thường thì vào lúc này, người quét tước của Xích Lung vương phủ sẽ tương đối thanh thoi, bởi vì họ không cần phải quét cánh hoa, cứ để cánh hoa rơi trên đất, tạo thành một kung cảnh không sai.

Hà Mộc vội hướng Đào Uyển đi tới, Đào Uyển là viện của vương gia, nơi đây không phải ai cũng có thể tùy tiện bước vào, những người có thể vào đều được chỉ định trước, còn những người còn lại, nếu dám loạn bước vào thì nhất định sẽ bị giết không cần hỏi.

Đào Uyển được xây dựng gần giống như ngôi nhà của Sở Hiên và Du Tử Khâm ở Đào Hoa Sơn, nhưng không phải là giống hoàn toàn, dù sao thì, ở Đào Hoa Sơn xung quanh đều là núi, lại ở trên cao, khung cảnh mang một ý vị khác.

Hà Mộc bước và Đào Uyển, nhìn khung cảnh, ông lại một lần nữa cảm thán. Năm xưa, vì phải đi báo tin nên ông không thể ở bên cạnh vương gia, đến cuối cùng, ông cũng không gặp được vương phi lần cuối. Tuy là nói, vương gia cứ như vậy là không nên, nhưng đối với ông, không ai có thể thay thế được vị trí của vương phi, người ở Tịnh Các càng không thể.

Tìm xung quanh không thấy vương gia, ông liền đến thư phòng, hầu như Đào Uyển đều sẽ không có nha hoàn hầu hạ, bọn nha hoàn đều chỉ phụ trách quét tước mỗi ngày xong thì phải li khai ngay. Tại Đào Uyển, cũng chỉ có ám vệ và Lôi luôn bên cạnh Sở Hiên. Lúc Hà Mộc tới, Lôi đang đứng ngoài cửa, Hà Mộc chỉ gật đầu nhẹ coi như chào hỏi, dù sao, Lôi cũng là một người ít nói.

Lôi cũng gật nhẹ chào lại, xong lại im lặng. Hà Mộc đến trước cửa, lên tiếng:” Vương gia, nô tài là Hà Mộc.” Vốn Hà Mộc không cần phải xưng nô tài, nhưng có nói sao ông cũng không chịu, nói là không muốn phá vỡ quy củ, nên cứ tự xưng là nô tài, Sở Hiên cũng không có cách.

Bên trong liền truyền ra một giọng nói trầm thấp:” Vào đi.”

Hà Mộc liền tự mở cửa bước vào, bên trong thư phòng, một người đang ngồi trước một cái bàn, tay vẫn không ngừng lướt trên giấy, nhìn là thấy người này đang họa cái gì đó, Hà Mộc tới gần, thì thấy bức tranh vẽ một cô nương áo hồng đang nằm dài trên một cái giường nhỏ để ở ngoài trời, trên môi đang nở một nụ cười thật tươi, cô nương này không quá đẹp, nhưng thanh tú, dù là tranh nhưng người ta vẫn có thể cảm nhận được cảm giác thanh khiết, thoải mái mà cô nương này mang lại.

Hà Mộc rất quen thuộc với cô nương này, vì đây chính là Du Tử Khâm, ông lại đưa mắt nhìn xung quanh, khắp nơi trong thư phòng đều là tranh của Du Tử Khâm, lúc cười, lúc ngủ, lúc trồng rau, lúc nấu ăn,rất nhiều, tất cả đều sinh động vô cùng. Chẳng những ở thư phòng, mà ở khắp các gian phòng trong Đào Uyển này đều có tranh của Du Tử Khâm, năng hiện diện khắp nơi, cứ như nàng chưa bao giờ chết. Mà có lẽ trong lòng Sở Hiên, Du Tử Khâm vốn không hề chết đi.

Hà Mộc bắt đầu bẩm báo:” Trang sức, quần áo mới của vương phi đề đã được chuẩn bị xong, chỉ chờ lúc nào vương gia có thời gian liền có thể qua xem, lựa chọn. Hoàng thượng có phân phó, lát nữa Trịnh tiểu thư sẽ qua đây, muốn vương gia mang Trịnh tiểu thư đi theo, để lựa chọn quần áo.”

Nghe tới đây, Sở Hiên vẫn đang cúi đầu chăm chú vẽ tranh ngẩng đầu lên. Mười năm trời, không phải là một thời gian ngắn, đủ để khiến một nam nhân trưởng thành.

Sở Hiên giờ đây, đã hoàn toàn mất đi vẻ ngây ngô khi còn niên thiếu, thay vào đó là sự thành thục, ổn trọng của một nam nhân trưởng thành, đôi mắt hoa đào theo thời gian ngày càng trở nên yêu diễm, nhưng không còn mang nét cười như trước mà là một nét sắc bén, thâm thúy, khiến người khác nhìn vào không rét mà run. Hàng lông mày rậm rạp, nhưng lại âm thầm, mang theo một nỗi buồn sâu sắc.

Sở Hiên khẽ nhướn mày lên:” Nhị ca càng lúc càng chiều hoàng tẩu rồi, hắn không biết, nếu ta mất đi kiên nhẫn thì sẽ như thế nào ư?” Lời nói mang theo sát khí khiến nhiệt độ của căn phòng giảm xuống. Vì hâm mộ tình cảm của Sở Hiên, cả Sở Phong lẫn Sở Dực đều chỉ muốn lấy một thê tử, và lấy người mình thật sự yêu.

Cách đây 1 năm, Sở Phong đã lấy con gái của Trịnh thái phó TRịnh Đông Bằng là TRịnh Phi, lập làm hậu, sau đó chỉ sủng một mình nàng, trong cung không hề có phi tần nào khác. Trịnh tiểu thư trong miệng Hà

Mộc là Trịnh Tâm Ngữ, muội muội của hoàng hậu.

Trịnh Tâm Ngữ không biết như thế nào lại rất thích Sở Hiên, luôn muốn nhờ hoàng thượng tứ hôn cho hai người. Sở Phong dưới áp lực của thế tử, cũng đành tuân theo, chỉ là không dám tứ hôn, chỉ dám tạo cơ hội cho cả hai gặp mặt nhiều một chút. Hơn nữa, hắn cũng không muốn Sở Hiên tiếp tục như vậy. Chỉ là Sở Phong không ngờ, hắn lại loạn điểm yên ương.

Nghĩ nghĩ, Sở Hiên lại nhếch môi lên, nói:” Thông báo cho cửu đệ, bảo hắn lát nữa đến đây, đi cùng với ta.”

Hà Mộc cúi đầu vâng lệnh, sau đó lui ra, nhưng chỉ đi được vài bước, lại nghe Sở Hiên nói:” Tịnh các có động tĩnh gì không?”

Hà Mộc quay lại, cung kính nói:” Thấm Như My mấy ngày trước đòi dâng canh bổ cho vương gia, đã bị nô tài cảnh cáo, còn lại thì mọi việc đều bình thường, không có gì khác lạ.”

Thấm Như My là con gái một quan viên ngũ phẩm, cách đây hai năm được vương gia đưa về phủ. Lúc ai cũng nghĩ đây sẽ là Xích Lung vương phi, thì vương gia lại làm những việc người ta không thể ngờ.

Vương gia chỉ cho Thấm Như My ở tại Tịnh Các, cách rất xa Đào Uyển, hơn nữa trong hai năm không hề có ý đi gặp nàng ta, thậm chí còn không cho danh phận, người trong phủ chỉ gọi nàng ta là Thấm cô nương, riêng Hà Mộc thì có thể trực tiếp gọi họ tên nàng ta. Sở Hiên phân phó Hà Mộc, nếu Thấm Như My có gì khác thường thì thông báo ngay cho hắn biết.

Hà Mộc cũng không hiểu ra sao, nhưng vẫn tận tâm làm việc, tuy Thấm Như My này có vài phần giống vương phi, nhưng ông vẫn không có thiện cảm nổi, may mà vương gia cũng không thích nàng ta. Đối với ông, chỉ có vương phi mới xứng với Sở Hiên.

Khi Sở Hiên nghe đến canh bổ, trong ánh mắt sắc lạnh lóe lên hàn quang, sao đó phân phó:” Nếu không có gì thì thôi, cảnh cáo nàng ta, nên yên phận một chút, nếu không, tự gánh hậu quả.”

Hà Mộc liền gật đầu, sau đó lui ra.

Trong phòng chỉ còn một mình Sở Hiên, hắn đưa tay vuốt dọc theo gương mặt trong bức tranh, động tác nhẹ nhàng như đang vuốt ve thứ trân báu trong cuộc đời, đôi mắt hoa đào nay ảm đạm, hắn thều thào nói:” Nàng vẫn chưa chịu quay lại sao?”

46. Chương 46

Trịnh Tâm Ngữ đứng trước Xích Lung vương phủ, đưa tay vuốt vuốt mái tóc, cảm thấy vẫn chưa vừa lòng, quay qua hỏi nha hoàn Trần Nhi:” Ta thế này có được không?”

Trần Nhi mỉm cười chọc ghẹo:’ Đẹp lắm ạ, bảo đảm sẽ làm lóa mắt vương gia luôn.” Tiểu thư nhà nàng hể cứ nhắc đến chuyện vương gia là trở nên lóng ngóng như vậy. Nhưng mà vương gia chẳng bao giờ để ý đến, Trần Nhi thật cảm thấy không đáng, vương gia còn không bằng người kia đâu, người kia luôn quan tâm tiểu thư, chỉ là quá kín đáo, nên tiểu thư khó mà nhận ra.

Trịnh Tâm Ngữ nghe Trần Nhi nói vậy, mỉm cười, sau đó hai người đi thẳng vào Xích Lung vương phủ.

Trịnh Tâm Ngữ vừa vào phủ, liền gặp Hà Mộc đang đứng chờ sẵn, đi lại mỉm cười hỏi:” Hà thúc, vương gia đâu?” Trịnh Tâm Ngữ biết, tuy chỉ là một quản gia, nhưng địa vị của Hà Mộc trong lòng Sở Hiên rất cao, không kém gì hai huynh đệ của huynh ấy.

Hà Mộc cung kính nói:” Vương gia và Linh Lung vương đều đang chuẩn bị, Trịnh tiểu thư vui lòng chờ một lát, hai người sẽ xong ngay”. Thái độ của Hà Mộc tuy không lạnh không nhạt, nhưng có thể nói là khá tốt, ít nhất là tốt hơn so với thái độ đối với Thấm Như My.

Tuy Trịnh Tâm Ngữ cũng thích vương gia nhà ông, nhưng Trịnh Tâm Ngữ chỉ là một cô bé, người vẫn còn rất non nớt, lại ngây thơ, không giống như cái người ở Tịnh các, lúc nào cũng đầy âm mưu quỷ kế, lại tự mình là thông minh, xem mọi người đều là kẻ ngốc.

Hà Mộc dù sao cũng đã lớn tuổi, ông ta ăn muối còn nhiều hơn Thẩm Như My ăn cơm, làm sao có thể không nhận ra tâm tư không đứng đắn của Thẩm Như My.

Trịnh Tâm Ngữ nghe nói còn có Sở Dực, liền nhảy dựng lên:” Cái gì? Linh Lung vương cũng tới đây, tại sao hẳn cũng tới chứ?”

Hà Mộc thấy thái độ của Trịnh Tâm Ngữ thì buồn cười, nhưng vẫn cố làm ra vẻ nghiêm túc:” Vương gia sợ tiểu thư đi với ngài ấy cảm thấy nhàm chán, nên gọi Linh Lung vương đi cùng.”

Trịnh Tâm Ngữ mếu máo,Trịnh Tâm Ngữ luôn rất sợ Sở Dực, rõ ràng cũng chẳng lớn hơn nàng mấy tuổi,nhưng người lúc nào cũng lạnh lùng, mỗi lần nhìn nàng,nàng đều có cảm giác hẳn muốn ăn tươi nuốt sống nàng, không biết kiếp trước nàng có mắc nợ hẳn không nữa. Hôm nay khó khăn lắm hoàng thượng mới đồng ý hẹn Xích Lung vương đi chơi với nàng, ai ngờ bây giờ lại thêm hẳn.

Tuy rất bức mình, nhưng Trịnh Tâm Ngữ cũng chỉ đành chấp nhận, cơ hội được đi với Xích Lung vương không nhiều, hôm nay không thể vì lí do này mà bỏ lỡ được.

Nghĩ vậy nên Trịnh Tâm Ngữ ngoan ngoãn ngồi chờ, còn Hà Mộc thì xin cáo lui, để làm việc khác.

Ngồi trong đại sảnh hồi lâu, Trịnh Tâm Ngữ bắt đầu thấy chán, vì thế cùng với Trần Nhi đi dạo xung quanh, có thể nói, cảnh sắc ở Xích Lung vương phủ thật không sai, cả phủ trồng rất nhiều hoa anh đào, mùa này mà đi ngắm hoa thì không còn gì tuyệt bằng, chỉ là Xích Lung vương quá tàn bạo, không ai dám tới phủ của hắn ngắm hoa cả.

Đang đi được hồi lâu, Trịnh Tâm Ngữ bỗng nhìn thấy một bóng dáng yếu đuối đứng bên hồ, bên cạnh là một nha hoàn mặc áo hồng. Một nữ nhân ăn mặc quý giá xuất hiện ở Xích Lung vương phủ, không cần nghĩ cũng sẽ đoán được là ai.

Nhìn thấy Thẩm Như My, Trịnh Tâm Ngữ liền không kìm được bước tới gần, nha đầu Trần Nhi thậm chí không kịp cản, chỉ lẩm nhẩm:” Nguy rồi” sau đó thần sắc ảo não đuổi theo.

Trịnh Tâm Ngữ bước tới gần Thẩm Như My, dường như nàng ta cảm nhận được điều gì, nên xoay người lại, đối diện với Trịnh Tâm Ngữ.

Trịnh Tâm Ngữ nhìn thấy gương mặt của nàng ta, liền tỏ vẻ khó chịu, sẵng giọng nói:” Tại sao người lại ra đây?” Thẩm Như My này, ý có gương mặt giống người đó, liền nghiễm nhiên ở lại Xích Lung vương phủ, còn ra vẻ như nữ chủ nhân ở đây, thật khiến nàng tức chết mà.

Thật ra ngay từ đầu Trịnh Tâm Ngữ vốn không hề thích Sở Hiên, Sở Hiên vốn nổi danh là bạo vương,một tiểu thư như nàng làm sao có thể thích hẳn chứ. Chỉ là, vào một ngày của một năm trước, lúc đó Sở Hiên bị bệnh nặng, Hoàng thượng là huynh trưởng, tất nhiên phải đi thăm, hôm đó nàng nghịch ngợm, cũng xin tỳ tỳ cho đi theo.

Khi đến Xích Lung vương phủ, nhìn thấy cả phủ trồng toàn hoa anh đào, nàng cũng rất ngạc nhiên, không ngờ một bạo vương như Xích Lung vương cũng thích loại hoa này. Lúc đó,vì tò mò nên nàng đã lén chạy đi một mình, với ý niệm tham quan trong phủ.

Đi một hồi, nàng vô tình nhìn thấy một căn phòng không khóa cửa, vì vậy nên đã đi vào, sau này nàng mới biết, căn phòng đó là thư phòng của vương phủ, cũng sau này nàng mới biết, sau khi biết nàng đi vào căn phòng đó, Xích Lung vương từng muốn giết nàng, cũng nhờ hoàng thượng cầu xin mãi, Xích Lung vương mới tha cho nàng một mạng.

Khi bước vào, nàng đã rất bất ngờ, vì trong phòng toàn là tranh, hơn nữa, trong tranh chỉ vẽ một người, người này lại là nữ nhi.

Rất nhiều bức tranh, vẽ cô nương đó, lúc ngủ, lúc cười, ... nói chung là đủ cả, thậm chí còn có bức tranh vẽ hai người,nữ nhân thì nằm lên chân nam nhân ngủ, người nam nhân thì vuốt tóc nữ nhân, đôi mắt nhìn nữ nhân đó rất dịu dàng.

Nàng nhận ra người nam nhân đó, vì người này chính là Xích Lung vương, vị vương gia nổi danh tàn bạo, khát máu. Thì ra, hắn đã từng có vẻ mặt như thế, dịu dàng như thế nhìn một nữ nhân.

Còn người nữ nhân, lúc đầu nàng tưởng đó là Thẩm Như My, lúc đó đã vào phủ được một năm. Nhưng khi nhìn kĩ lại, thì không phải, Thẩm Như My chỉ giống người trong tranh có bảy phần, hơn nữa, khí chất của nữ nhân đó, Thẩm Như My không có, đó mà một loại khí chất thanh khiết, nhẹ nhàng, khiến người ta dễ chịu.

Lúc đó, nàng đoán, Thẩm Như My cũng chỉ là thể thân. Còn nữ nhân này, mới thật sự là người Xích Lung vương yêu. Một nữ nhân có thể khiến Xích Lung vương yêu đến như vậy, vì nàng mà không thành thân. Một kẻ máu lạnh, khi nhìn nàng, ánh mắt lại dịu dàng như thế, thật khiến cho người ta hâm mộ.

Sau khi về, nàng quần quít hoàng thượng, hỏi về chuyện của cô nương đó, lúc đầu, hoàng thượng có sao cũng không chịu nói, nhưng may mà tỷ tỷ cũng hiểu kì, nên hoàng thượng mới kể cho hai người nghe.

Sau khi biết, Xích Lung vương từng có một đoạn chuyện cũ như vậy, nàng cảm thấy đau lòng giùm hắn, cũng minh bạch, vì sao Xích Lung vương phủ trồng toàn hoa anh đào, vì đó là loài hoa mà nữ nhân kia thích nhất, đồng thời hâm mộ nữ nhân kia, có thể có một người yêu nàng ta như vậy, chết cũng cam lòng.

Từ đó, nàng liền tìm mọi cách theo đuổi Xích Lung vương, mong sao mình có thể xoa dịu nỗi đau của hắn, nhưng đến nay vẫn không thành.

47. Chương 47

Nha hoàn bên cạnh Thẩm Như My tức giận, vừa định tiến lên một bước thì bị Thẩm Như My ngăn lại. Chỉ thấy Thẩm Như My cười nhẹ nhàng, hỏi:” Nơi đây là Xích Lung vương phủ, tại sao ta lại không được xuất hiện ở đây chứ? Ngược lại là Trịnh tiểu thư, tiểu thư lấy thân phận gì để nói chuyện với ta như vậy?”

Cách nói chuyện như thế mình là chủ nhân ở đây, còn ra vẻ ta đây, hừ, vốn chỉ là một kẻ thể thân, hơn nữa là kẻ thể thân không đủ tư cách, vậy mà dám đứng trước mặt nàng phách lối.

Người ta là thể thân, còn được người khác nhìn bóng nhớ hình, còn nàng ta, rõ ràng Xích Lung vương không hề ngó ngang gì tới, một năm không biết được gặp Xích Lung vương tới mấy lần.

Trịnh Tâm Ngữ vốn đã tức giận, nay lại càng tức giận, dựa vào cái gì một kẻ thể thân, con gái của một quan viên ngũ phẩm lại có thể lên mặt với mình, ai cho nàng ta lá gan đó. Trịnh Tâm Ngữ âm trầm nói:” Đùng có ra vẻ, người chỉ là một thứ đồ giả mà thôi.”

Thẩm Như My nghe Trịnh Tâm Ngữ nói vậy thì cứng đờ, sau đó lại nói:” Vậy Trịnh Tiểu thư, chẳng phải là làm một thể thân cũng không thể sao?” vào phủ hai năm, nàng cũng dần dần đoán ra mình là kẻ thay thế ột người nào đó. Bởi vì vương gia vốn không quan tâm tới việc nàng sống chết ra sao, người chỉ quan tâm, dung nhan của nàng có bị tổn hại hay không.

Nếu như có người hầu không tôn trọng nàng, người cũng không bao giờ quở, nhưng nếu làm dung nhan của nàng bị thương, người nhất định sẽ trị tội kẻ đó. Tuy nhiên, dù chỉ là kẻ thể thân, nhưng nàng sẽ lợi dụng điều này tiếp cận vương gia, mặc dù không được thoải mái vì mình là kẻ thay thế cho người khác, nhưng chỉ cần nàng được đến gần nam nhân cao cao tại thượng đó, thì điều đó có là gì.

Trịnh Tâm Ngữ nghe Thẩm Như My nói lại mình như vậy, thì rất tức giận, thở phì phì:” Ta mới không thèm làm kẻ thể thân.”

Thẩm Như My cười duyên:” Nha! Vậy Trịnh tiểu thư tiếp tục cố gắng.”

-“ Người...” Trịnh Tâm Ngữ tức giận kêu lên , đang muốn xông tới thì bị Trần Nhi ôm lại:” Tiểu thư, người bình tĩnh đi, nếu người làm bị thương gương mặt của nàng ta, thì vương gia nhất định sẽ lột da người, tiểu thư...!”

Lời nói của Trân Nhi khiến Trịnh Tâm Ngữ hoàn hồn lại, không cam lòng nhìn Thẩm Như My dương dương tự đắc, cũng bởi tại cái khuôn mặt đó, khiến nàng không dám làm bậy, thật tức chết mà.

Bộp bộp bộp.

Sở Dực được Niêm Cẩn đẩy đi ra từ một bụi cây gần đó, không biết hắn đã ở đó từ khi nào, đứa bé năm nào nay đã trở thành một nam nhân tuấn tú, trầm ổn, cả người toát ra một hơi thở âm trầm, nhìn Thẩm Như My cười như không cười. Phía sau Sở Dực là Sở Hiên, lúc này đang nhìn ngấm xung quanh, dường như mọi chuyện không hề liên quan tới hắn.

Sở Dực nhìn Trịnh Tâm Ngữ từ khi hắn đến thì đứng yên lặng ở đó như một đứa bé làm sai chuyện, nhếch môi cười, sau đó lại nhìn qua Thẩm Như My gương mặt trắng bệch đang đứng đó, nói:” Thì ra, Thẩm cô nương có miệng lưỡi lợi hại như vậy.” Thấy Thẩm Như My muốn nói gì, Sở Dực đưa tay làm động tác ngăn nàng ta lại, sau đó nói:” Chỉ là ta thắc mắc, từ khi nào, cô nương có thể tự ý đi lại ở trong vương phủ như vậy?”

Thẩm Như My nhìn Sở Dực đang chăm chú nhìn mình, lại nhìn sang Sở Hiên, thấy hắn chỉ lo ngấm hoa, không quan tâm bên này, thì cắn môi nói:” Đây là Xích Lung vương phủ, nô tỳ lại là người của Xích Lung vương, đương nhiên có thể tự do đi lại.”

Sở Dực nghe được câu trả lời như vậy thì cười nhẹ nhàng, trước mặt caca mà dám nói như vậy, thật đúng là không biết chết là gì.

Quả nhiên, Thẩm Như My vừa nói xong thì liền có một đôi tay nhanh như chớp, bóp chặt lấy cổ nàng, bóp mạnh, Thẩm Như My nhìn lại thì thấy gương mặt Sở Hiên đang âm ỉ sát khi nhìn nàng, gương mặt Thẩm Như My ngày càng trở nên tím.

Nha hoàn thiếp thân của nàng thấy vậy, liền quỳ xuống, khóc lóc cầu xin:” Vương gia bớt giận, vương gia bớt giận, xin người tha cho tiểu thư của nô tỳ đi...” chưa nói hoàn thì nha hoàn đó liền bị Sở Hiên dùng chân đá mạnh một cái, bay ra xa, đụng thật mạnh vào gốc cây anh đào thì mới ngừng lại, trong miệng phun ra một búng máu.

Sở Hiên nhìn Thẩm Như My, thấy hơi thở nàng càng ngày càng yếu thì mới buông ra, Thẩm Như My liền té luôn xuống đất, ra sức hít lấy hít để không khí.

Sở Hiên ngồi xổm trước mặt nàng ta, dùng đôi tay rắn chắc như sắt thép bóp lấy cằm nàng ta, lạnh lẽo nói:” Người nên cảm ơn cha mẹ người sinh ra cho người gương mặt như thế này. Nữ nhân của ta, hừ, nếu như lần sau còn dám phát ngôn bừa bãi, ta không ngại ướp xác người đâu, nhớ kĩ.” Sau đó buông nàng ta ra, đứng lên rời khỏi, Sở Dực và Trịnh Tâm Ngữ thấy vậy cũng chạy theo.

Đi ra tới đại sảnh, gặp Hà Mộc đang đứng đó, Sở Hiên phân phó:” Sai người canh giữ ở Tịnh các, nếu như các nàng còn dám đi lung tung, giết.” hắn không làm gì, thì nghĩ mình là người có đặc quyền sao, nữ nhân có thể đi ngang ở Xích Lung vương phủ, chỉ có một. Nghĩ đến người này, gương mặt liền trở nên nhu hòa.

Không đợi Hà Mộc phản ứng, Sở Hiên liền đi ra phủ, theo sau là bọn người Sở Dực.

_

Đường phố Lâm An thành lúc nào cũng rất náo nhiệt, bây giờ lại đang là mùa hoa, người người đi lại càng nhiều. Vào mùa này, thứ có nhiều nhất, chính là lễ hội, ngoài lễ hội đón năm mới, còn có Lễ tế Hỏa Thần cũng là một trong những buổi lễ quan trọng nhất của Diêm quốc.

Diêm quốc vốn thờ phụng Hỏa Thần, vị thần của sức mạnh, thiện chiến, dũng mãnh. người dân tin tưởng, Hỏa Thần sẽ phù hộ họ, khiến họ có thể chiến thắng trong mọi cuộc chiến, để người dân sống trong yên bình.

Và hôm nay, chính là ngày lễ tế Hỏa Thần, cũng không khó hiểu, tại sao Sở Phong lại chọn đúng ngày này để Sở Hiên đi cùng Trịnh Tâm Ngữ, lễ hội, là một hoàn cảnh tốt để phát sinh tình cảm.

Trịnh Tâm Ngữ vốn là một cô nương, ngày thường rất ít được ra ngoài, nên mỗi khi có cơ hội, nàng đều tận dụng hết thời gian để vui chơi, huống chi hôm nay là lễ hội, sẽ náo nhiệt hơn thường ngày. Lúc này, Trịnh

Tâm Ngữ đang tò mò xem người ta làm hình nhân, hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu của mình là gì, chỉ lo chăm chú nhìn.

Sở Dực lúc nào cũng phải coi chừng nàng, tránh cho nàng đi lạc, cô bé này, một khi hưng trí là quên hết tất cả, không làm hắn bớt lo được.

Sở Hiên nhìn không khí náo nhiệt xung quanh, bất giác nhớ tới khi hắn và Du Tử Khâm ở Thanh Hà trấn, lúc đó, là lễ hội cuối năm, lúc đó cũng rất náo nhiệt, nàng cũng đi chỗ này chỗ kia xem đủ thứ như một con sóc nhỏ. Bây giờ nhớ lại, hắn bất giác nở nụ cười, sau đó lại cảm thấy đau thương, Tử Nhi, nếu lúc này nàng ở đây thì tốt quá.

Trịnh Tâm Ngữ xem chán rồi, lại cầm một cái hình nhân hình bản thân bỏ vào trong tay Sở Dực, xong lại chạy đi nơi khác, Sở Dực vừa bức mình vừa buồn cười, thấy nàng chạy đi thì la lên:” Đừng chạy lung tung, coi chừng bị lạc.”

Nhưng người ta bây giờ làm gì để ý đến hắn, chẳng mấy chốc, đã khuất bóng, gương mặt Sở Dực âm trầm, đúng là một cô bé không biết nghe lời, hừ. Sau đó Niêm Cẩn liền đẩy hắn theo hướng Trịnh Tâm Ngữ. Trần Nhi lo lắng nhìn Sở Dực, rồi lại ảo não đuổi theo, làm nha hoàn như nàng, đúng là mệnh khổ mà.

Còn Trịnh Tâm Ngữ, sau khi chạy đi một hồi, mới phát hiện không thấy Sở Dực đâu, cả người bắt đầu hoang mang, khi nhìn thấy cảnh vật xung quanh rất lạ, nàng mới ý thức được một điều, nàng bị lạc. Trịnh Tâm Ngữ run rẩy, mồ hôi bắt đầu chảy, nguy rồi, người kia nhất định sẽ không tha cho nàng.

–“ Kẹo hồ lô đây, kẹo hồ lô đây!” Tiếng rao hấp dẫn Trịnh Tâm Ngữ, nàng lập tức chạy về phía ấy, quên bém đi chuyện lúc này.

Nàng chạy tới gần, hưng phấn hô:

–“ Cho ta một xâu!”

–“Cho ta một xâu!”

Trịnh Tâm Ngữ quay đầu lại, người kia cũng nhìn lại nàng. Đây là một cô nương trẻ, có lẽ khoảng bằng tuổi nàng. Cô nương có làn da trắng nõn, mịn màng như da em bé, trên đôi mắt to long lanh là hàng mi thật dài, rậm rạp, cong vút. Trên người mặc bộ y phục màu hồng nhạt, giấu trong cái áo choàng to lớn màu xanh, trên đầu đội mũ vào che khuất một phần bên trên khuôn mặt. Nét đẹp không phải dạng quyến rũ như yêu tinh, mà là vẻ đẹp thanh nhã, nhẹ nhàng như một tiên nữ.

Hai người nhìn nhau một chút, sau đó mỉm cười.

Lão bản rút ra hai xâu kẹo đưa cho hai người, Trịnh Tâm Ngữ vui vẻ nhận lấy, trả tiền. Cô nương kia cũng vậy, trả tiền xong, hướng nàng mỉm cười gật đầu, sau đó rời đi.

Cô nương kia rời đi thì Trần Nhi cũng chạy tới, thở hồng hộc:” Tiểu thư, tìm được người rồi!” thấy Trịnh Tâm Ngữ vẫn còn đang nhìn về một phía, Trần Nhi tò mò hỏi:” Sao vậy?”

Trịnh Tâm Ngữ nhìn nhìn một hồi, sau đó vẻ mặt rối rắm:” Người kia, hình như ta đã nhìn thấy ở đâu rồi thì phải.”

Trần Nhi cũng nhìn theo hướng đó,nhưng không thấy ai cả, không để ý hỏi:” Vậy sao?” Sau đó, dường như nhớ ra chuyện gì, la to:” Quên mất, tiểu thư, Linh Lung vương còn đang tìm người đó, nếu không mau quay lại..”

Chưa nói xong thì đã thấy Trịnh Tâm Ngữ tái mặt, kéo Trần Nhi chạy như bay:” Vậy còn chờ gì nữa, đi nhanh lên đi!”

Trần Nhi khóc trong lòng, tiểu thư, người ta còn một mà.

_

Trên một con đường gần đó, cô nương lúc này, đang cầm trong tay kẹo hồ lô, lâu lâu lại ăn một viên, chợt, nàng đưa tay gỡ cái mũ của chiếc áo choàng xuống, lộ ra toàn bộ dung nhan. Nếu như Trịnh Tâm Ngữ còn ở đây, nàng nhất định sẽ nhận ra đây là ai, người này, chính là cô nương trong rất nhiều bức tranh ở Xích

Lung vương phủ, là người mà Sở Hiên luôn luôn nhớ thương, người mà hắn luôn tâm tâm niệm niệm, Du Tử Khâm.

Du Tử Khâm kéo nón xuống, hít thở hương hoa thoang thoảng trong không khí, sau đó mỉm cười, cắn một viên kẹo hồ lô, hướng đến phía trước đi tới, nói:” Lâu rồi không thấy nhiều hoa anh đào như vậy, thật đẹp.”

48. Chương 48

Sở Dực im lặng nhìn Trịnh Tâm Ngữ đang cúi đầu đứng trước mặt, trên tay là cây kẹo hồ lô đang ăn dở, nhưng đoán chắc hiện tại cô bé này cũng không dám đưa lên miệng ăn nữa. Một bàn tay thì đang làm động tác thả ra nắm lại, sau đó lại thả ra rồi nắm lại thật chặt có vẻ như đang hồi hộp vô cùng.

Nhìn thấy im lặng đủ rồi, mới mở miệng nói:” Lần này biết lỗi chưa?”

Mặc dù giọng điệu rất nhẹ nhàng nhưng lại làm cho da đầu của Trịnh Tâm Ngữ run lên từng cơn, run run nói:” Biết lỗi rồi ạ...lần sau không dám nữa đâu.” Sau đó gơ lên ánh mắt tội nghiệp nhìn hắn, tưởng chừng như nếu hắn không tha thứ thì sẽ lập tức khóc ngay.

Sở Dực nhìn thấy thì thở dài, lấy khăn tay từ trong ngực ra lau lau giọt mồ hôi còn đang chảy trên trán Trịnh Tâm Ngữ, nhìn thấy nàng như vậy, hắn cũng không nở quát mắng nặng.

Trịnh Tâm Ngữ vì hành động của hắn mà thở ra một hơi, gương mặt vẫn còn đỏ bừng vì hồi hộp lúc nãy, khi thấy cảnh đó, trong phút chốc, hắn có xúc động muốn ôm nàng vào lòng, yêu thương nàng, chở che nàng, bảo hộ nàng, để nàng dù cho có mãi tùy hứng thì cũng sẽ không có ai hay thứ gì có thể làm hại được nàng, vì hết thấy đã có hắn thay nàng lo liệu.

Tuy nhiên, nghĩ tới cái chân của mình, mọi hoạt động của hắn lại trở nên cứng ngắt. Hắn tuy là vương gia, nhưng lại chỉ là một kẻ tàn phế, làm sao có thể xứng với nàng. Nàng ngây thơ khả ái như vậy, tốt đẹp như thế, rực rỡ như ánh mặt trời, không thích hợp với bóng tối âm u của hắn. Điều hắn có thể làm, chính là thủ hộ ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng.

Trịnh Tâm Ngữ thấy Sở Dực không có ý trách phạt mình, thì lại trở nên vui vẻ , hoạt bát trở lại, tung tăng khắp nơi, nhưng lần này không dám đi xa nữa.

Sở Hiên không biết này giờ đi đâu, bây giờ mới trở lại. Nhìn thấy gương mặt tuần tú của Sở Hiên, Trịnh Tâm Ngữ cuối cùng cũng nhớ ra mục đích của mình, chạy lại gần Sở Hiên, nhưng cách hắn một khoảng cách an toàn, sau đó ngọt ngào hô:” Hiên caca!”

Sở Hiên như có như không lướt qua gương mặt tằm tối của Sở Dực, cười nhạt. Những thứ mình muốn, thì phải đưa tay ra chiếm mới có thể trở thành của mình. Đệ đệ nếu vẫn còn không mau quyết định, thì Trịnh Tâm Ngữ nhất định sẽ trở thành của người khác, nàng ta dù sao cũng đã tới tuổi cập kê, Trịnh Đông Bằng nhất định sẽ tìm cách gả nàng ta đi.

Đi dạo một hồi, thời gian cũng qua nhanh, chẳng mấy chốc trời đã gần tối. Sở Dực gợi ý tìm một tửu lâu dùng bữa. Sau đó lại tiếp tục đi dạo. Chương trình đặc sắc nhất của buổi lễ Tế Thần, vẫn chưa tới.

Nam nữ Diễm quốc không quá bị các quy củ ước thúc, vào những ngày lễ như thế này, chỉ cần không phải là ở riêng với nhau, nam nữ đều có thể gặp nhau, nói chuyện tâm tình.

Vào cuối ngày của buổi lễ, sẽ có một hoạt động đặc biệt. buổi tối, vào lúc trước thời gian Hỏa Thần sinh ra một khắc, toàn bộ đèn đuốc đều sẽ đồng loạt phụt tắt, sau đó, những cặp nam nữ có tình ý với nhau sẽ tìm bóng hình nhau trong bóng tối, hoặc những người chưa có ý trung nhân cũng sẽ tham gia.

Vì trời tối, nên hầu như không thể thấy gì, chỉ có thể nhờ ánh trăng để khắc họa sơ sơ hình bóng của con người. Sau khi tìm người mình muốn tìm, thì nắm lấy tay người ấy, đợi cho qua một khắc, đèn sẽ đồng loạt được thắp lên.

Bây giờ, những người nắm tay nhau sẽ nhìn thấy người kia, nếu như người này đúng là ý trung nhân của mình, có nghĩa nhân duyên của hai người được Hỏa Thần phù hộ, sẽ hạnh phúc suốt đời. Nếu hai người đều chưa có ý trung nhân, thì có nghĩa hai người có duyên phận, tương lai sẽ nên duyên.

Cũng có trường hợp có ý trung nhân nhưng lại bắt sai người, điều này chứng tỏ bọn họ không có duyên, cũng phải, nếu như là người mình thương mà cũng bắt nhầm, thì cả hai chưa đủ yêu nhau, tương lai sẽ không chắc chắn, tuy nói là do bóng đêm, nhưng ít nhất có ánh trăng, có thể nhìn thấy hình dáng, nếu thật sự yêu nhau, thì sẽ tất sẽ nhận ra nhau.

Cũng nhờ tiết mục này mà nhiều mối nhân duyên được se thành công. Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều nghe theo điều này, dù sao đây cũng chỉ là lễ hội, tham gia cho vui cũng không sai.

Sở Hiên, Sở Dực, Trịnh Tâm Ngữ, Trần Nhi, Niêm Cẩn 5 người cùng nhau lên tầng hai của Nhất Túy Gian dùng bữa. Bàn của bọn họ nằm sát cửa sổ, tiện cho việc ngắm cảnh, trời tối, đèn đuốc được thắp nên khắp nơi, từ trên cao nhìn xuống, là một khung cảnh lung linh tuyệt đẹp.

Chợt, Sở Dực chăm chú nhìn vào một người bên dưới, người này mặc đồ màu trắng, trên người khoác áo choàng màu xanh, Sở Dực chăm chú nhìn vì thấy hành động vừa đi vừa ăn kẹo hồ lô của người này trông giống với Trịnh Tâm Ngữ, cảm thấy thú vị, nên nhìn theo.

Du Tử Khâm đang lang thang ngắm các đồ trang sức được bày bán, thì lại cảm giác có người nhìn mình, nhìn xung quanh tìm kiếm một hồi, chợt nhận ra ánh nhìn đến từ trên cao. Nàng ngước mặt lên, vừa vặn đối mặt với Sở Dực đang nhìn xuống. Du Tử Khâm bất ngờ, là hắc, sau đó hướng người đó cười cười, rồi nhanh chóng rời đi.

Sở Dực trên này nhìn chăm chăm xuống dưới với vẻ không thể tin được, sợ mình nhìn nhầm, hắc lấy tay dụi mắt, rồi lại nhìn xuống, bên dưới đã không còn ai. Niêm Cẩn bên cạnh thấy chủ nhân là lạ, lên tiếng hỏi:” Chủ nhân, có việc gì sao?”

Sở Dực vẫn đang nhìn xuống bên dưới, khẽ lắc đầu, sau đó thu hồi tầm mắt, nhìn sang Sở Hiên, Sở Hiên thấy hắc nhìn mình thì cũng không để ý, lo phân phó chương quầy đem đồ ăn lên.

Sở Dực nhìn trong giây lát, lại cúi đầu, lúc này, hắc không nhìn lầm, đúng là nàng ta, nhưng, dung mạo quá trẻ, hay chỉ là người giống người. Suy nghĩ rối rắm một hồi, hắc quyết định, dù là ai, khi mọi chuyện chưa chắc chắn, hắc không thể nói cho caca biết. Với độ để ý của caca đối với người đó, không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Dùng cơm xong, trời cũng tối hắc, cả bọn ngồi ngắm cảnh một lát, chờ cho sắp đến thời khắc Hỏa Thần sinh ra, thì mới xuống. Trịnh Tâm Ngữ rất muốn đi xem khắp mọi nơi, nhưng mọi người đều đồng ý ngồi lại, nàng cũng chỉ có thể chấp nhận, buồn bực ngồi cắn điểm tâm.

Đợi một hồi, đám người cũng quyết định xuống dưới. Bây giờ đường phố bắt đầu đông hơn, đâu đâu cũng thấy những cặp, những nhóm người đi chung với nhau, sắp tới thời khắc đặc biệt, mọi người ai cũng hưng phấn.

Trịnh Tâm Ngữ ý chiến chiến đấu hừng hực, quyết tâm, cho dù thế nào cũng phải bắt được Sở Hiên, vì vậy, chỉ cần Sở Hiên đi đâu, nàng liền theo đến đó, để đến khi đèn tắt, nàng ngay lập tức sẽ bắt được Sở Hiên, không cần phải đi tìm.

Trần Nhi nghe xong kế hoạch của nàng, rồi rầm nói:” Nhưng mà tiểu thư, như vậy đâu có giống, thế này là chơi ăn gian.”

Trịnh Tâm Ngữ không cho là đúng nói:” Nhưng nếu không dùng cách này, sẽ không tài nào bắt được vương gia. Dù sao, cứ bắt được là được, Hỏa Thần chắc không so đo đâu.”

Lời trò chuyện của hai nữ nhân đều bị đám nam nhân nghe được, Sở Hiên không có phản ứng gì, Sở Dực đen mặt, còn Niêm Cẩn, đừng nhắc tới hắc, hắc đang ôm bụng ngồi xồm xuống, cười to.

Sở Hiên cũng không quan tâm Trịnh Tâm Ngữ ra sao, dù sao, đệ đệ nhất định sẽ không khiến cho nàng gặp chuyện gì. Lúc này, hắc nhân nhả nhìn ngắm mấy cây trầm của người bán hàng, chọn trong đó một cây

trâm hình hoa anh đào, hỏi giá, sau đó trả tiền luôn, định bụng, đem cây trâm này về, bỏ vào hộp trang sức cho nàng.

Khi Sở Hiên quay đầu lại, một hình bóng quen thuộc chợt lướt qua hần, Sở Hiên định thần lại, nhìn theo hướng đó, trùng hợp, người này cũng nhìn sang thứ gì bên cạnh, khiến cho Sở Hiên có thể nhìn thấy một bên mặt của người đó. Tuy chỉ là một bên mặt, nhưng 10 năm nhớ thương, 10 năm đợi chờ khiến cho hần chẳng những không thể quên, mà càng lúc càng khắc sâu hình bóng ấy trong tim.

Sở Hiên thì thầm trong miệng “Tử Nhi”, sau đó từ từ bước theo hướng đó mà đi, nhìn thấy bóng dáng ấy khuất sau đám đông, Sở Hiên nóng nảy kêu lớn :” TỬ NHI!” sau đó, hần xô đẩy mọi người, làm mọi cách để có thể nhanh đến bên cạnh bóng dáng ấy, bóng dáng mà cho dù có nằm mơ, hần cũng mong gặp lại.

Hành động của hần khiến ọi người đều bất ngờ.nghe từ trong miệng hần gọi “ Tử Nhi”, Sở Dực nghĩ” Chẳng lẽ caca cũng nhìn thấy người đó.”

Trịnh Tâm Ngữ nguyên bản muốn đuổi theo, nhưng ở đây quá đông người, nàng không thể chen ngay ra được, nên đành bỏ cuộc, chỉ có thể chậm rì rì cùng với đám người Sở Dực, hướng bên kia đi tới.

Bên này, Sở Hiên sau khi tới nơi, đã không còn nhìn thấy Du Tử Khâm đâu, hần nhìn xung quanh, thấy toàn người là người, nhưng người hần yêu thương, thì lại không nhìn thấy. Cảm giác khi người đang tuyệt vọng, ông trời lại cho người hy vọng, thì rất là tuyệt, nhưng ngay sau đó, ông trời lại cướp đi hy vọng của người, thì tất cả những chịu đựng, những đè nén bấy lâu nay của người, không còn có thể kìm chế được nữa.

Trong đám đông, Sở Hiên gào lên:” Tử Nhi! Tử Nhi! Là nàng phải không? Tử Nhi, nàng mau ra đây đi, ta cầu xin nàng, nếu thật sự là nàng, thì nàng mau ra đây đi, ta sắp không chịu nổi nữa rồi, Tử Nhi!” trong giọng nói còn mang chút run run.

Hành động của hần khiến ọi người chú ý, tuy rất thắc mắc nhưng thấy thần sắc hơi điên cuồng của hần, không ai dám đến gần.

Chợt, đèn phụt tắt, vạn vật chìm vào bóng đêm vô tận, chỉ có ánh trăng trên cao kia là vẫn chiếu sáng.

Đèn tắt, mọi người cũng bắt đầu đi tìm kiếm ý trung nhân của mình, Trịnh Tâm Ngữ cứ bị người này đẩy, người kia xô, khiến nàng loạn choạng, không biết mình đang ở tại chỗ nào.

Một người đẩy Trịnh Tâm Ngữ, khiến cho nàng chưa kịp đứng vững, thì đã sắp ngã, khi nàng tưởng rằng mình sẽ ngã xuống, một đôi tay mạnh mẽ ghì lấy nàng, lật nàng một cái, khiến Trịnh Tâm Ngữ ngồi vào trong lòng hần, một tay thì ôm lấy thắt lưng nàng, một tay thì đẩy những người tới gần ra xa, không cho bọn họ tiếp cận.

Trịnh Tâm Ngữ nhận ra ngay người đỡ lấy mình là ai, thấy hần bảo vệ mình, không cho ai có thể chạm vào mình.Trong giây lát, Trịnh Tâm Ngữ cảm thấy thật an toàn, mặc dù đôi tay kia đang như gọng sắt ghì lấy nàng, nhưng, lần đầu tiên nàng lại cảm nhận được sự dịu dàng ẩn sâu trong đó, khiến cho nàng trở nên ngơ ngác, chỉ biết dựa hết cơ thể lên người kia, giao hết bản thân cho hần.

Sở Dực cứng người trong phút chốc, sau đó, đôi tay càng thêm dùng sức, ôm chặt Trịnh Tâm Ngữ vào lòng, ít nhất, trong giây phút này, nàng là của hần.

Còn về Sở Hiên, khi đèn vừa tắt, thì ánh sáng cuối cùng trong lòng hần cũng tắt theo. Chờ đợi nàng 10 năm, chỉ với một suy đoán mơ hồ, một hy vọng nhỏ nhoi rằng nàng sẽ quay về, 10 năm cũng dần dần bào mòn ý chí của hần, khi thấy hình bóng nàng lại một lần nữa biến mất, hần biết, hần không thể kiên trì thêm được nữa.

Hần đã quá mệt mỏi, cuộc sống không có nàng, 10 năm, là quá sức đối với hần rồi. Hần không thể chờ được nữa, mọi hy vọng, đều đã phụt tắt theo ánh đèn kia. Hần cứ đứng yên như vậy, trong đám đông, gặm nhấm sự tuyệt vọng, cô đơn dâng trào trong hần, dù cho hần đang ở tại nơi lễ hội náo nhiệt.

Bóng dáng của hần cô đơn, đứng ở nơi đó, bị bóng đêm bao phủ thêm phần đen tối, u ám.

Một đôi tay nhỏ bé từ đằng sau ôm lấy hần, nhẹ nhàng, dịu dàng, mang theo hương vị của ngày xưa, đôi tay ấy vòng ra trước hần, ôm lấy vòng eo thon nhưng rắn chắc của hần, khiến cho hần cứng lại, cảm giác, thật quen thuộc.

Người đằng sau, ôm chặt lấy hắn, đầu dán sát vào tấm lưng to lớn của hắn, dịu dàng như muốn xóa đi toàn bộ bóng tối trong lòng hắn.

Sở Hiên đứng im, không dám động đây, hắn sợ, đây chỉ là một ảo giác, một khi hắn động đây, ảo giác sẽ biến mất.

Một tiếng nói dịu dàng như dòng nước trong trẻo, gọi tên hắn:” Tiểu Hiên.”

Tiếng gọi này, khiến cho đầu hắn như muốn nổ tung, mọi cảm xúc kìm nén bấy giờ hoàn toàn bộc phát. Hắn đưa tay, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trước người mình, dùng sức thật mạnh như sợ người kia chạy mất.

Phụt, đèn đồng loạt được thắp lên, cả một vùng như sáng bừng lên, mọi thứ bắt đầu hiện rõ ràng trước mắt mọi người.

49. Chương 49

Một khắc tràn đầy bóng tối, đã có nhiều người hữu duyên tìm được nhau, duyên phận của họ được Hỏa Thần phù hộ, từ nay về sau, bạch đầu giai lão, bên nhau suốt đời.

Xung quanh mọi người nói cười vui vẻ, các nữ nhân thì thẹn thùng đứng bên nam nhân-người mà lúc này họ đã bắt được tay, các nam nhân thì đang tỏ vẻ phóng khoáng, hào hoa của mình, mong sao, cô nương của đời mình có thể vì thế mà biết được nhiều điểm tốt của mình hơn. Có những người đã biết nhau từ trước, thì bắt đầu đàm chuyện cưới hỏi, khi nào thì đưa sính lễ.

Không khí thật náo nhiệt, nhưng, Sở Hiên hiện giờ không còn nghe được gì, không còn thấy được gì, dường như hắn đang ở trong một thế giới câm điếc, xung quanh không một tiếng động nào, hắn chỉ có thể cảm giác được đôi tay mềm mại, ấm áp này đang ôm lấy hắn.

Du Tử Khâm gặp Sở Hiên không có phản ứng gì, chỉ đứng đó, tay thì dùng sức nắm chặt tay nàng, như sợ nàng chạy mất. Nàng thử buông tay ra thì hắn bắt chợt lại dùng nhiều sức hơn, mạnh đến nỗi, nàng tưởng hắn đang muốn bẻ gãy tay mình.

Mặt Du Tử Khâm nhăn thành một đoàn vì đau đớn, nàng nhin không được, rên lên một tiếng, khẽ nói:” Tiểu Hiên, đau quá!” nàng không dám quát hắn, vì nàng không dám cũng không nỡ.

Hắn vẫn như vậy, lúc nào cũng sợ mất đi nàng, lúc nào cũng lon lảng, có một ngày, nàng sẽ rời khỏi hắn, và sự việc 10 năm trước, khiến cho tính cách này càng nặng thêm, giống như một căn bệnh nan y, không thể nào trị được.

Nghe tiếng nàng gọi tên mình, Sở Hiên hơi cứng người, sau đó, hắn từ từ nới lỏng lực đạo, chậm rãi xoay người lại, nhưng không hề buông nàng ra, một tay vẫn nắm rất chặt tay nàng.

Nhìn thấy dung nhan kia, dung nhan mà hắn đã tâm tâm niệm niệm 10 năm trời, sau 10 năm trời, dung nhan khi xưa lại càng thêm diễm lệ, càng thêm xinh đẹp, nhưng hắn biết, đó chính là nàng, dù cho dung nhan nàng có thay đổi như thế nào đi chăng nữa, nàng vẫn mềm mại như vậy, ấm áp như vậy, khiến cho trái tim lạnh lẽo của hắn, ấm lên, một lần nữa.

Sở Hiên đưa tay lên, nhẹ nhàng mà thành kính vuốt má nàng, cảm nhận được nàng đang dùng gương mặt của mình, cọ cọ lại bàn tay của hắn, hắn bắt giác cảm thấy thỏa mãn, giờ phút này hắn mới chân thật cảm thấy sự hiện diện của nàng, nàng thật sự đã trở về bên cạnh hắn.

–“ Thật sự là Tử Nhi.” – giọng nói có phần mê man.

Du Tử Khâm dịu dàng nhìn hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhìn chằm chằm nàng, nói:” Là Tử Nhi, Tử Nhi đã trở về rồi, Tử Nhi đã về bên cạnh tiểu Hiên rồi.”

Nghe nàng nói, hắn lại đưa tay kia lên vuốt má nàng, khẽ nâng mặt nàng lên, ngắm thật kĩ, đưa tay vuốt mắt nàng, sau đó là cái mũi thon thon, cuối cùng là đôi môi hồng nhuận.

Sờ một hồi, cảm nhận được hơi ấm của nàng, gương mặt lạnh lẽo bao nhiêu năm nay của hắn, lại ánh lên nụ cười, hắn cười thật dịu dàng, miệng lẩm nhẩm:” Tử Nhi đã trở về rồi, thật sự nàng đã trở về bên ta rồi.”

Bao nhiêu đó làm sao thỏa mãn được sự kích động trong hắn. Hắn bỗng bẻ thốc nàng lên , miệng kêu to:” “ Tử Nhi đã về bên ta thật rồi, Tử Nhi, Tử Nhi, Du Tử Khâm!”

Hành động của hắn khiến ọi người chú ý, rất nhiều người quay đầu lại nhìn, cũng khiến cho bọn người Sở Dực vừa đi tới nhìn thấy.

Trịnh Tâm Ngữ có thể nói là lần đầu tiên nhìn thấy Sở Hiên như vậy, đường đường Xích Lung vương, tàn bạo, khát máu, vậy mà bây giờ lại cười ngây ngô như đứa trẻ, hơn nữa, còn bế một nữ tử trong tay. Hắn chẳng phải là không thích đụng nữ nhân sao, chỉ trừ người kia.

Trịnh Tâm Ngữ nghe Sở Hiên gọi tên Du Tử Khâm, nàng liền nhớ ra, đây chẳng phải là tên của cô nương trong tranh sao, nhưng, chẳng phải là người đó chết rồi sao, vậy người này là ai.

Nhìn thấy sự thắc mắc trong mắt Trịnh Tâm Ngữ, lại nhìn thấy gương mặt của Sở Hiên, Sở Dực nói:” đó thật sự là Du Tử Khâm.”

Trịnh Tâm Ngữ nghe vậy thì ngạc nhiên, nàng vẫn còn đang nghĩ, liệu đây có phải lại là một thể thân nữa không, bây giờ nghe Sở Dực khẳng định như vậy, nàng lại càng thắc mắc:’ Chẳng phải, nàng ta chết rồi sao?’

Sở Dực mặt không biểu tình nhìn nàng, nhàn nhạt nói:” Ai nói nàng ta đã chết.”

Trịnh Tâm Ngữ định nói là hoàng thượng, nhưng dường như nghĩ tới cái gì, hơi dừng lại một chút, đúng nha, đâu có ai nói nàng ta đã chết, họ chỉ nói, nàng rút xuống vách Đoạn Trường,nhưng không có ai nói nàng đã chết.

Chỉ là, người rút xuống vách Đoạn Trường, còn có thể sống sao, hơn nữa, nàng ta mất tích mấy năm, cộng thêm biểu hiện của Sở Hiên, treo tranh nàng ta khắp nơi, làm nàng tưởng. Thì ra, nàng ta vốn không chết.

Biết tin này, Trịnh Tâm Ngữ không biết nên vui hay nên buồn.

50. Chương 50

Trịnh Tâm Ngữ mặt đầy phức tạp nhìn vào hai người đang ôm nhau trên phố. Nam nhân tuấn mỹ, đôi mắt hoa đào khi xưa luôn lóe ra sắc lạnh nay lại dịu dàng vô cùng, bàn tay to lớn bế bổng nhữ nhân lên cao, cuối cùng, Trịnh Tâm Ngữ đã có thể nhìn thấy biểu tình dịu dàng mà bấy lâu bay nàng vẫn luôn muốn nhìn thấy.

Từ khi nhìn thấy các bức tranh trong phủ Xích Lung, nàng đã nghĩ, bộ dạng dịu dàng, trân trọng của bạo vương Sở Hiên sẽ như thế nào nhỉ. Nay nàng đã nhìn thấy, nhưng, sự dịu dàng đó, lại không dành cho nàng.

Nữ tử ấy, rất xinh đẹp, không phải xinh đẹp theo kiểu khuynh quốc khuynh thành, cũng không phải xinh đẹp theo kiểu kiêu mị mà là một vẻ đẹp dịu dàng, hài hòa, đến mức, hào tan tăng bằng trong lòng Xích Lung vương.

Trịnh Tâm Ngữ không thể nói rõ trong lòng nàng lúc này là như thế nào. Nàng từng nghĩ, nàng rất thích Xích Lung vương, nhưng nhìn thấy tình cảnh này, nàng lại không hề có cảm xúc tức giận như tỷ tỷ nói, có chăng cũng chỉ là một chút tiếc nuối, một nam tử chung tình như vậy, cuối cùng lại không phải là của nàng.

Sở Dực thấy Trịnh Tâm Ngữ cứ nhìn theo hướng Sở Hiên và Du Tử Khâm ngăn người, lại tưởng rằng nàng thương tâm, dù sao, nàng cũng thích caca lâu như vậy. Trong lòng hắn rất khó chịu, khó chịu vì nàng đau lòng vì nam tử khác, nhưng, hắn có tư cách gì khó chịu với nàng chứ.

Gặp lại Du Tử Khâm, Sở Hiên tất nhiên có rất nhiều điều để nói, vì vậy, không nói không rằng, bắt thành linh bế Du Tử Khâm, dùng khinh công bay đi mất.

Caca cũng đi rồi, vậy mà Trịnh Tâm Ngữ vẫn còn đang ngơ ngác. Sở Dực cuối cùng là không đành lòng nhìn nàng như vậy, lên tiếng gọi:” Trịnh Tâm Ngữ!”

Tiếng gọi của Sở Dực làm Trịnh Tâm Ngữ giật mình, không hiểu sao hết nhìn Sở Dực, chỉ thấy hấn ngoắc ngoắc tay, ý bảo nàng tới gần.

Mặc dù không biết Sở Dực muốn làm gì, nhưng Trịnh Tâm Ngữ vẫn ngây ngốc đi lại.

Sở Dực mặc dù phải ngồi xe lăn, nhưng tướng hấn cao ráo, so với một tiểu cô nương như Trịnh Tâm Ngữ, hấn cũng đã cao tới cổ nàng. Trịnh Tâm Ngữ vừa tới gần, Sở Dực liền dễ dàng đem Trịnh Tâm Ngữ kéo xuống, để nàng dựa vào lòng mình, bàn tay thì vuốt vuốt đầu nàng, nhẹ giọng nói:” Không sao, có ta ở đây.”

Khi Sở Dực kéo nàng xuống, Trịnh Tâm Ngữ rất là bất ngờ, khi khoang mũi ngập tràn mùi đàn hương của ai kia, hai má Trịnh Tâm Ngữ nóng lên, giãy giụa muốn thoát ra, nhưng Sở Dực lại dùng sức rất lớn, khiến nàng không thể thoát ra được. Đang lúc muốn lên tiếng hỏi thử hấn bị làm sao, thì lại nghe giọng nói của hấn, không có châm chọc, không có lạnh lùng, chỉ có vô hạn ôn nhu nói “ không sao, có ta ở đây.”

Đây là, an ủi nàng sao, vì Xích Lung vương với Du cô nương được đoàn tụ, nên bây giờ, hấn sợ nàng thương tâm sao. Cảm nhận được lòng ngực ấm áp của hấn, từng ngón tay hấn đang vỗ về nàng, Trịnh Tâm Ngữ bất giác nghĩ, có lẽ, dự định dằng mà nàng luôn muốn cảm nhận được, không nhất thiết đến từ Xích Lung vương, sự dịu dàng ấy, trong giây phút này đây, nàng đã cảm nhận được rồi.

Tuy biết hấn đang hiểu lầm, nhưng nàng cũng không muốn lên tiếng giải thích. Hiếm lắm mới có thể chiếm tiện nghi của hấn, nàng mới không ngu đâu. Vì vậy Trịnh Tâm Ngữ càng ra sức cọ cọ vào lòng Sở Dực, khiến hấn tưởng nàng đang ủy khuất, bàn tay lại càng ôm chặt nàng hơn.

_

Sở Hiên cũng không đưa Du Tử Khâm đi đâu, mà hấn lập tức đưa Du Tử Khâm trở về Đào Uyển trong Xích Lung vương phủ. Lúc hấn vào, vì là dùng khinh công, nên không hề kinh động đến ai, vì vậy cả vương phủ vẫn chưa biết gì về sự xuất hiện của Du Tử Khâm.

Tuy được Sở Hiên ôm trong lòng, nàng chỉ có thể nhìn thoáng qua cảnh vật của Đào Uyển, nhưng Du Tử Khâm không nén nổi xúc động, hấn vẫn chưa hề quên nàng. 10 năm nay, ngày ngày nhìn ngắm khung cảnh như vậy, hấn nghĩ gì, 10 năm, không có nàng bên cạnh bầu bạn, hấn tịch mịch biết bao nhiêu.

Vừa vào phòng, Sở Hiên liền bắt ngờ đặt Du Tử Khâm lên giường, sau đó như hổ nhào tới, ngậm lấy đôi môi mềm mại của nàng, hôn tới tấp.

Du Tử Khâm cũng rất bất ngờ, vốn muốn phảng kháng, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hấn của hấn, dù đang hôn môi nhưng vẫn nhìn chăm chăm mình, như sợ mình biến mất, Du Tử Khâm đành thôi, để mặc Sở Hiên tùy ý giày xéo.

Sở Hiên hôn rất bá đạo, mạnh mẽ, không giống như sự dịu dàng mà hấn vẫn luôn thể hiện trước mặt nàng. Hấn dùng lực mút mạnh, cường thế cuốn lấy lưỡi của nàng, khuấy động trong khoang miệng nàng, không để cho Du Tử Khâm có thời gian thở.

Phát tiết hồi lâu, hấn mới bình tĩnh lại, buông tha cho Du Tử Khâm đang thở dốc, đôi môi bị cắn đến sưng tấy lên, còn chảy máu. Hấn dịu dàng liếm lấy vết máu trên môi nàng, nhìn tiểu nhân nhi trong ngực, hấn cảm thấy thỏa mãn, cuối cùng, nàng cũng đã trở về.

Đợi cho Du Tử Khâm không còn thở dốc nữa, hấn mới mở miệng nói:” Tại sao bây giờ nàng mới xuất hiện, ta đã chờ rất lâu, đến nỗi, ta sắp không kiên nhẫn nữa rồi.”

Giọng Sở Hiên rất bình tĩnh, nhưng Du Tử Khâm biết, 10 năm qua, hấn trải qua không hề dễ dàng. Nhưng nàng cũng không muốn như vậy, nếu được, nàng ước gì có thể bay ngay tới bên cạnh hấn, nhưng nàng không thể.

Du Tử Khâm bắt đầu nhỏ giọng kể về những việc nàng đã trải qua trong thời gian qua.

Thực ra, Du Tử Khâm mới tỉnh lại cách đây hai năm trước. Lúc đó, nhìn hoàn cảnh xung quanh cộng thêm việc nàng đã sống lại, trên người không có thương tích, nàng đã biết, mình đang ở tại Hồ Nhật Nguyệt.

Nhưng sau đó, nhìn xung quanh bị bao vây bởi những vách đá, nàng lại không biết phải ra ngoài như thế nào. Du Tử Khâm đành phải ở trong đó 11 tháng. Trong 11 tháng, nàng sống bằng cách uống nước hồ, và luôn cố gắng tìm cách ra, Du Tử Khâm nghĩ, nàng đã có thể vào được, tất nhiên phải có con đường nào đó.

Cuối cùng, vào một ngày, nàng đã có thể tìm được đường ra, thì ra, phải dùng máu của mình, mới mở được cánh cửa hanh dẫn tới hồ.

Sau khi ra ngoài, nhìn hai bên là hai vách núi đá cao ngất ngưỡng, như không thấy được tận cùng, Du Tử Khâm lại lâm vào tuyệt vọng. Qua vài ngày suy nghĩ, một hy vọng chợt lóe lên trong đầu Du Tử Khâm.

Bộ tộc Thần Nhân luôn canh giữ hồ Nhật Nguyệt, thì nhất định phải ở đâu đó gần Hồ, thời thời khắc khắc canh giữ bên hồ. Tuy nàng không biết vì sao mình lại xuất hiện tại Đào Hoa Sơn, nhưng nàng không muốn suy nghĩ nữa, đây là hy vọng duy nhất của nàng, nàng đã không còn cách nào khác.

Vì vậy, buổi sáng, Du Tử Khâm lang thang khắp nơi tìm kiếm nơi ở của bộ tộc Thần Nhân, buổi tối, nàng lại vào trong hang động nghỉ ngơi, uống nước hồ.

Không biết có phải là do tổn thương hay không, năng lực của Du Tử Khâm vẫn chưa khôi phục được, vì vậy, nàng vẫn không có cách nào nhìn thấy Sở Hiên.

Hoa Sơn Trà: mọi người muốn bù nhưng Trà không có thời gian đánh máy a.

ai đang đợi thịt cũng đừng quá thất vọng nhé, sắp có rồi.

51. Chương 51

Vách Đoạn Trường tuyệt đối không nhỏ, Du Tử Khâm phải mất rất nhiều thời gian mới có thể tìm được nơi ở của bộ tộc Thần Nhân, nhưng rất tiếc, hiện giờ đã không có ai ở đó.

Không thể không khen người của bộ tộc này về khoản xây nhà, dù là ngôi nhà nằm trên vách núi ở Đào Hoa sơn hay ngôi nhà ở sâu trong hang động này, cái nào cũng thuộc dạng khó tìm nhưng đầy đủ tiện nghi.

Tại nơi đó, Du Tử Khâm đã tìm được thứ mình cần, ngoài những vật dụng không đáng lưu ý, thì có một quyển bút kí và bản đồ của vách Đoạn Trường.

Theo quyển bút kí, các đời của bộ tộc Thần Nhân đều có nhân số rất ít, luôn trụ tại gần hồ Nhật Nguyệt để có thể canh giữ hồ, tuy nhiên, thời gian trôi qua, thế giới bên ngoài cũng thay đổi, con người càng có nhiều bản sự, khiến cho bộ tộc Thần Nhân quanh năm suốt tháng luôn ở trong thâm sơn cùng cốc không còn có thể đối phó được nữa.

Vì thế, hậu nhân đời thứ 30 của bộ tộc quyết định, thay đổi nơi ở, sống hòa nhập với người bên ngoài, một mặt, học tập những bản sự của họ, một mặt, che giấu tông tích.

Đọc đến đây, Du Tử Khâm đã hiểu vì sao mình lại xuất hiện tại Đào Hoa sơn. Tuy nói là sống hòa nhập với người khác, nhưng người của bộ tộc quanh năm sống ẩn cư, không giao thiệp với đời đã quen, nên mới xây dựng một nơi như ngôi nhà ở Đào Hoa sơn, không quá gần người, nhưng cũng là một nơi cách xa thế tục.

Sau đó, nhờ tấm bản đồ, Du Tử Khâm đã tìm được đường rời khỏi vách Đoạn Trường, dù sao, người của bộ tộc cũng không phải thần tiên, có khả năng bay lượn, đương nhiên phải có một con đường bộ khác để ra ngoài chứ. Cho đến khi tìm được đến kinh thành, thì đã là 2 năm sau.

Trong căn phòng sang trọng nhưng cũng đầy ẩm cúng, khắp phòng treo đầy những tấm màn bằng gấm Vân La, Du Tử Khâm nằm trong lòng Sở Hiên, kể từng chuyện, từng chuyện mà nàng đã trải qua, giọng nói của nàng ngọt ngào, thanh thúy, mang theo một chút ủy khuất, tựa như con mèo nhỏ đang mong đợi chủ nhân vuốt ve, an ủi.

Sở Hiên yên lặng ôm nàng, đôi tay cứ vuốt qua ngũ quan của nàng, nghe nàng ở trong lòng hân nỉ non, cảm thụ hơi ấm của nàng, ngửi mùi hương của nàng, tận hưởng cảm giác có nàng ở bên cạnh, cuối cùng, nàng đã trở về bên cạnh hắn.

Khi nghe nàng kể xong, hắn mới hỏi:” Vậy là nàng đã đến kinh thành được một thời gian rồi?”

Du Tử Khâm ở trong lòng hắn “uh” một tiếng, sau đó, nàng lại nghe giọng hắn trầm xuống hắn:” Vì cái gì, không tới tìm ta?” – Vì cái gì không tới tìm hắn, tìm hắn không hề khó, thử hỏi, trong kinh thành này, danh tiếng của Xích Lung vương Sở Hiên có ai mà không biết, vì vậy, nàng không thể không biết hắn ở đâu, nhưng qua một thời gian như vậy, nàng lại không hề đi tìm hắn, lí do là gì.

Nàng không tìm hắn, chẳng lẽ nàng không muốn gặp hắn, trong kinh thành, đâu đâu cũng có đầy những lời đồn về sự độc ác của hắn, sự tàn bạo của hắn. Nàng nhất định là đã nghe thấy, đó là lí do nàng không muốn gặp hắn sao, nàng sợ hắn, chán ghét hắn vì hắn độc ác. Nếu không phải tại lễ hội hắn nhìn thấy nàng, không biết chừng nàng đã không trở về.

Nghĩ đến đây, cả người Sở Hiên tỏa ra một cỗ lệ khí, khóe mắt bắt đầu đỏ lên, đôi tay đang ôm nàng cũng từ từ tăng lực đạo mạnh đến nỗi như muốn bóp chết nàng, khảm nàng vào trong lòng, không cho nàng có thể rời xa hắn.

Không khí xung quanh thay đổi cùng với lực đạo của người nào đó càng lúc càng mạnh khiến cho Du Tử Khâm cảm thấy khó thở, nhận thấy người kia đang khác thường, Du Tử Khâm liền lên tiếng giải thích:” Không đến không phải vì sợ sao, cửa lớn vương phủ, có thể để người khác tùy tiện đi vào sao. Không chừng ta còn bị xếp vào thành phần khả nghi, giết ngay không cần hỏi.”

Quả nhiên khi nói xong, lực đạo ở eo đã giảm bớt. 10 năm rồi, hắn vẫn như vậy, vẫn là đứa bé to xác đầy cảm giác bất an, muốn được an ủi, muốn được dỗ dành.

Sở Hiên thấy nàng nói cũng có lí, sau đó lại hỏi:” Những lời đồn về ta trong thành...nàng...” nói đến đây, hắn lại im bặt.

Du Tử Khâm đương nhiên hiểu hắn muốn nói gì, nàng rướn người, giang tay khoác lên cổ hắn, mắt nhìn thẳng vào sự tăm tối trong ánh mắt hắn, nhẹ nhàng nói:” Ta không quan tâm nhiều lắm, trong mắt người khác, tiểu Hiên là hiền vương cũng được, bạo vương cũng được, nhưng trong mắt ta, Sở Hiên mãi vẫn là người yêu ta nhất, quan tâm ta nhất.... là đồng dưỡng phụ của ta.” Nói xong, tại bạc môi đang mím lại của hắn hôn một cái.

Tựa hồ không nghĩ nàng sẽ nói như vậy, ánh mắt của Sở Hiên từ âm u chuyển thành tựa tiểu phi tiểu:” Ta là...đồng dưỡng phụ của nàng?”

Du Tử Khâm hất mặt lên, ra vẻ kiêu ngạo nói:” Còn không phải sao? Chẳng đừng quên, là ai nuôi nấng chàng, tuy không ngờ lại nuôi ra kết quả ngoài ý muốn” Sau đó Du Tử Khâm cos Conan, làm dáng nói:” Nhưng mà, Sự thật vẫn chỉ có một mà thôi.”

Hành động của nàng khiến hắn bật cười thành tiếng, đến cả lồng ngực cũng chấn động, nàng vẫn như vậy, tính nết như trẻ con, dù cho năm tháng có trôi qua, nàng vẫn là bộ dáng mãi không trưởng thành, hơn nữa, bây giờ diện mạo lung linh của nàng như vậy, nhìn còn nhỏ hơn hắn nhiều.

Sở Hiên cười cười, nheo đôi mắt hoa đào lại nói:” Nếu ta đã là đồng dưỡng phụ của nàng, thì cũng phải có quyền lợi của đồng dưỡng phụ chứ.”

Du Tử Khâm ngơ ngác nhìn hắn:” Quyền lợi gì?”

Sau đó, nàng chỉ thấy hắn dùng tốc độ nhanh như chớp, đè nàng xuống giường, đôi môi hắn bắt được môi nàng, bắt đầu hôn, liếm mút, cắn, hấp lấy, quyến lấy môi nàng, đôi tay thì từ từ mò vào vạt áo của nàng.

Có lẽ do nụ hôn của hắn quá mê hồn, quá điêu luyện, khiến nàng mơ màng, cũng có thể do thời gian dài không được nghỉ ngơi, đầu óc Du Tử Khâm dần dần mờ mịt, sau đó, chìm vào bóng đêm.

Sở Hiên đang hưng trí bừng bừng thì lại cảm nhận được, thiên hạ dưới thân mềm nhũn, sau đó, từng đợt hít thở đều đều vang lên. Nhìn gương mặt đang say ngủ của nàng, lại nhìn cự vật vẫn đang đứng thẳng của hắn, Sở Hiên nghiêng răng ken két, Du Tử Khâm, lần sau, ta bắt nàng phải trả đủ.

Sau đó, hắn lại nhẹ nhàng ôm lấy nàng, thả mẫn giường xuống, cùng nàng chìm vào giấc ngủ. Đã lâu lắm rồi, hắn mới lại có thể ôm nàng ngủ như thế này.

Hoa Sơn Trà: sẽ có thịt, nhất định có thịt, thỉnh mọi người chờ, đừng nóng.

52. Chương 51

Vách Đoạn Trường tuyệt đối không nhỏ, Du Tử Khâm phải mất rất nhiều thời gian mới có thể tìm được nơi ở của bộ tộc Thần Nhân, nhưng rất tiếc, hiện giờ đã không có ai ở đó.

Không thể không khen người của bộ tộc này về khoản xây nhà, dù là ngôi nhà nằm trên vách núi ở Đào Hoa sơn hay ngôi nhà ở sâu trong hang động này, cái nào cũng thuộc dạng khó tìm nhưng đầy đủ tiện nghi.

Tại nơi đó, Du Tử Khâm đã tìm được thứ mình cần, ngoài những vật dụng không đáng lưu ý, thì có một quyển bút kí và bản đồ của vách Đoạn Trường.

Theo quyển bút kí, các đời của bộ tộc Thần Nhân đều có nhân số rất ít, luôn trụ tại gần hồ Nhật Nguyệt để có thể canh giữ hồ, tuy nhiên, thời gian trôi qua, thế giới bên ngoài cũng thay đổi, con người càng có nhiều bản sự, khiến cho bộ tộc Thần Nhân quanh năm suốt tháng luôn ở trong thâm sơn cùng cốc không còn có thể đối phó được nữa.

Vì thế, hậu nhân đời thứ 30 của bộ tộc quyết định, thay đổi nơi ở, sống hòa nhập với người bên ngoài, một mặt, học tập những bản sự của họ, một mặt, che giấu tông tích.

Độc đến đây, Du Tử Khâm đã hiểu vì sao mình lại xuất hiện tại Đào Hoa sơn. Tuy nói là sống hòa nhập với người khác, nhưng người của bộ tộc quanh năm sống ẩn cư, không giao thiệp với đời đã quen, nên mới xây dựng một nơi như ngôi nhà ở Đào Hoa sơn, không quá gần người, nhưng cũng là một nơi cách xa thế tục.

Sau đó, nhờ tấm bản đồ, Du Tử Khâm đã tìm được đường rời khỏi vách Đoạn Trường, dù sao, người của bộ tộc cũng không phải thần tiên, có khả năng bay lượn, đương nhiên phải có một con đường bộ khác để ra ngoài chứ. Cho đến khi tìm được đến kinh thành, thì đã là 2 năm sau.

Trong căn phòng sang trọng nhưng cũng đầy âm cúng, khắp phòng treo đầy những tấm màn bằng gấm Vân La, Du Tử Khâm nằm trong lòng Sở Hiên, kể từng chuyện, từng chuyện mà nàng đã trải qua, giọng nói của nàng ngọt ngào, thanh thúy, mang theo một chút ủy khuất, tựa như con mèo nhỏ đang mong đợi chủ nhân vuốt ve, an ủi.

Sở Hiên yên lặng ôm nàng, đôi tay cứ vuốt qua ngũ quan của nàng, nghe nàng ở trong lòng hắn nỉ non, cảm thụ hơi ấm của nàng, ngửi mùi hương của nàng, tận hưởng cảm giác có nàng ở bên cạnh, cuối cùng, nàng đã trở về bên cạnh hắn.

Khi nghe nàng kể xong, hắn mới hỏi:” Vậy là nàng đã đến kinh thành được một thời gian rồi?”

Du Tử Khâm ở trong lòng hắn “uh” một tiếng, sau đó, nàng lại nghe giọng hắn trầm xuống hắn:” Vì cái gì, không tới tìm ta?” – Vì cái gì không tới tìm hắn, tìm hắn không hề khó, thử hỏi, trong kinh thành này, danh tiếng của Xích Lung vương Sở Hiên có ai mà không biết, vì vậy, nàng không thể không biết hắn ở đâu, nhưng qua một thời gian như vậy, nàng lại không hề đi tìm hắn, lí do là gì.

Nàng không tìm hắn, chẳng lẽ nàng không muốn gặp hắn, trong kinh thành, đâu đâu cũng có đầy những lời đồn về sự độc ác của hắn, sự tàn bạo của hắn. Nàng nhất định là đã nghe thấy, đó là lí do nàng không muốn gặp hắn sao, nàng sợ hắn, chán ghét hắn vì hắn độc ác. Nếu không phải tại lễ hội hắn nhìn thấy nàng, không biết chừng nàng đã không trở về.

Nghĩ đến đây, cả người Sở Hiên tỏa ra một cỗ lệ khí, khóe mắt bắt đầu đỏ lên, đôi tay đang ôm nàng cũng từ từ tăng lực đạo mạnh đến nỗi như muốn bóp chết nàng, khảm nàng vào trong lòng, không cho nàng có thể rời xa hắn.

Không khí xung quanh thay đổi cùng với lực đạo của người nào đó càng lúc càng mạnh khiến cho Du Tử Khâm cảm thấy khó thở, nhận thấy người kia đang khác thường, Du Tử Khâm liền lên tiếng giải thích: "Không đến không phải vì sợ sao, cửa lớn vương phủ, có thể để người khác tùy tiện đi vào sao. Không chừng ta còn bị xếp vào thành phần khả nghi, giết ngay không cần hỏi."

Quả nhiên khi nói xong, lực đạo ở eo đã giảm bớt. 10 năm rồi, hắn vẫn như vậy, vẫn là đứa bé to xác đầy cảm giác bất an, muốn được an ủi, muốn được dỗ dành.

Sở Hiên thấy nàng nói cũng có lí, sau đó lại hỏi: "Những lời đồn về ta trong thành...nàng..." nói đến đây, hắn lại im bặt.

Du Tử Khâm đương nhiên hiểu hắn muốn nói gì, nàng rướn người, giang tay khoác lên cổ hắn, mắt nhìn thẳng vào sự tầm tối trong ánh mắt hắn, nhẹ nhàng nói: "Ta không quan tâm nhiều lắm, trong mắt người khác, tiểu Hiên là hiền vương cũng được, bạo vương cũng được, nhưng trong mắt ta, Sở Hiên mãi vẫn là người yêu ta nhất, quan tâm ta nhất.... là đồng dưỡng phụ của ta." Nói xong, tại bạc môi đang mím lại của hắn hôn một cái.

Tựa hồ không nghĩ nàng sẽ nói như vậy, ánh mắt của Sở Hiên từ âm u chuyển thành tựa tiểu phi tiểu: "Ta là...đồng dưỡng phụ của nàng?"

Du Tử Khâm hất mặt lên, ra vẻ kiêu ngạo nói: "Còn không phải sao? Chẳng dừng quên, là ai nuôi nấng chàng, tuy không ngờ lại nuôi ra kết quả ngoài ý muốn" Sau đó Du Tử Khâm cos Conan, làm dáng nói: "Nhưng mà, Sự thật vẫn chỉ có một mà thôi."

Hành động của nàng khiến hắn bật cười thành tiếng, đến cả lồng ngực cũng chấn động, nàng vẫn như vậy, tính nết như trẻ con, dù cho năm tháng có trôi qua, nàng vẫn là bộ dáng mãi không trưởng thành, hơn nữa, bây giờ diện mạo lung linh của nàng như vậy, nhìn còn nhỏ hơn hắn nhiều.

Sở Hiên cười cười, nheo đôi mắt hoa đào lại nói: "Nếu ta đã là đồng dưỡng phụ của nàng, thì cũng phải có quyền lợi của đồng dưỡng phụ chứ."

Du Tử Khâm ngơ ngác nhìn hắn: "Quyền lợi gì?"

Sau đó, nàng chỉ thấy hắn dùng tốc độ nhanh như chớp, đè nàng xuống giường, đôi môi hắn bắt được môi nàng, bắt đầu hôn, liếm mút, cắn, hấp lấy, quỳen lấy môi nàng, đôi tay thì từ từ mò vào vạt áo của nàng.

Có lẽ do nụ hôn của hắn quá mê hồn, quá điêu luyện, khiến nàng mơ màng, cũng có thể do thời gian dài không được nghỉ ngơi, đầu óc Du Tử Khâm dần dần mờ mịt, sau đó, chìm vào bóng đêm.

Sở Hiên đang hưng trí bừng bừng thì lại cảm nhận được, thiên hạ dưới thân mềm nhũn, sau đó, từng đợt hít thở đều đều vang lên. Nhìn gương mặt đang say ngủ của nàng, lại nhìn cự vật vẫn đang đứng thẳng của hắn, Sở Hiên nghiêng răng ken két, Du Tử Khâm, lần sau, ta bắt nàng phải trả đủ.

Sau đó, hắn lại nhẹ nhàng ôm lấy nàng, thả mản giường xuống, cùng nàng chìm vào giấc ngủ. Đã lâu lắm rồi, hắn mới lại có thể ôm nàng ngủ như thế này.

Hoa Sơn Trà: sẽ có thịt, nhất định có thịt, thỉnh mọi người chờ, đừng nóng.

53. Chương 52

Sáng sớm, trời có hơi lạnh một chút, nhưng không làm trở ngại những con chim nhỏ cất tiếng hót chào buổi sáng. Bầu trời không có nắng, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi, khiến những cánh hoa anh đào rời cành, bay lả tả. Một vài cánh hoa bay lạc vào phòng, bay tới phòng ngủ và dừng chân trên gương mặt mịn màng của thiếu nữ.

Dường như cảm nhận được điều gì, hàng mi thiếu nữ hơi run run, sau đó, nàng mở mắt.

Du Tử Khâm xoa đôi mắt nhập nhèm vì vẫn còn buồn ngủ của mình, nhìn qua bên cạnh, lúc này đã không có ai, chắc hẳn đã đi đâu đó, nàng ngồi trong chốc lát cho tỉnh táo, sau đó mới từ từ bước xuống giường.

Vì Đào Uyển được xây dựng giống với ngôi nhà trên Đào Hoa sơn nên Du Tử Khâm không mấy khó khăn khi tìm nước rửa mặt. Khắp Đào Uyển lúc này không có ai, thường thì nha hoàn hay nô bộc không được tự tiện bước vào Đào Uyển, trừ khi có nhiệm vụ dọn dẹp, và hiển nhiên, bây giờ chưa phải là lúc đó.

Sau khi rửa mặt xong, Du Tử Khâm đi loanh quanh Đào Uyển tham quan một chút. Đi một hồi, nàng bước vào một căn phòng, nhìn khắp nơi treo đầy tranh của mình, Du Tử Khâm hơi sững sốt, sau đó nở nụ cười dịu dàng, đôi mắt hơi ướt ướt, đỏ ngốc này.

Sau khi đi xem một vài nơi nữa, cảm thấy không còn gì để nhìn nữa, Du Tử Khâm bước chân ra khỏi Đào Uyển, nàng cảm thấy hơi đói rồi.

Xích Lung vương phủ rất đẹp, lại rất lớn, khắp nơi trồng toàn hoa anh đào, lúc này lại đang là mùa hoa, nên cảnh vật càng thêm tuyệt mỹ, cứ chốc chốc lại có gió thổi qua, làm hàng loạt cánh hoa rơi xuống, hết hợp với khung cảnh yên tĩnh, khiến cho tâm tình Du Tử Khâm bất giác tốt hơn nhiều, chỉ là, sự yên tĩnh này không kéo dài được lâu.

Khi nàng đang mải mê nhìn ngắm xung quanh, thì một giọng nói vang lên, khiến cho Du Tử Khâm phải dừng lại.

Thẩm Như Mi cùng nha hoàn khó khăn lắm mới có thể đi ra Tĩnh Uyển, nàng vốn tính đi dạo vài vòng hít thở không khí, tìm lại cảm giác mình là nữ nhân duy nhất ở Xích Lung vương phủ, nhưng đột nhiên, tầm mắt lại nhìn thấy một người.

Đó là một cô nương trẻ, Thẩm Như My chỉ nhìn thấy bóng lưng của nàng ta, nàng ta mặc một bộ xiêm y màu hồng, vải dệt không quá xuất sắc, nhưng được mặc trên dáng người yếu điệu thướt tha kia làm cho người ta bất giác không để ý nó.

Chỉ dáng người thôi mà đã như vậy, lần đầu tiên, Thẩm Như My có cảm giác bị uy hiếp. Nàng ta mặc không phải là trang phục nha hoàn của Xích Lung vương phủ, chứng tỏ nàng ta không phải hạ nhân.

Đã không phải hạ nhân, lại còn đi lung tung trong Xích Lung vương phủ, vậy thì thân phận của cô nương này rất đáng ngờ, Thẩm Như My không nhịn được lên tiếng: “Đứng lại!”. Nàng từ từ bước tới, dù là thân phận gì, Thẩm Như My nàng cũng quyết không để nàng ta dè dặt cười cổ mình.

Du Tử Khâm quay đầu lại nhìn người vừa mới gọi mình, khi nhìn thấy dung nhan của nhau, cả hai người lẫn nha hoàn của Thẩm Như My đều sững sốt. Có thể không sững sốt sao, khi mà dung mạo của cả hai giống nhau đến bảy phần, tuy nhiên, dung mạo của Du Tử Khâm có phần xuất sắc, hiền hòa hơn.

Thẩm Như My thất thần nhìn gương mặt Du Tử Khâm trong giây lát, sau đó bình tĩnh trở lại. Nàng nghĩ, lại thêm một kẻ thế thân rồi sao, vương gia, người yêu người đó đến vậy sao, đến giờ, người vẫn không quên ư.

Lại nhìn gương mặt Du Tử Khâm, Thẩm Như My xem như đã biết, người này mai sau sẽ là tỷ muội của mình, cùng mình hầu hạ người kia. Nghĩ đến đây, lại nhìn gương mặt thủy nộn của Du Tử Khâm, Thẩm Như My lại nổi lên cơn ghen ghét, tuy vậy, nàng ta vẫn dịu dàng nói :

-“ Ta là Thẩm Như My, muội muội, phương danh là gì?”

Nhìn Thẩm Như đang dùng giọng yếu điệu kêu mình là “muội muội”, Du Tử Khâm bất giác cau mày, nàng thì khi nào có tỷ tỷ rồi. Muội muội, nàng ta gánh nổi sao, tuổi của nàng ta, làm con gái của nàng còn được, vậy mà lại dùng giọng điệu như bề trên nói chuyện với nàng, nàng ta là ai, chẳng lẽ, hẳn...

Nghĩ tới nàng ta có thể là người của hắn, tâm trạng Du Tử Khâm trầm xuống, Sở Hiên, người đừng làm ta thất vọng, nếu không, ta không ngại, vứt bỏ người.

Vì tâm trạng khó chịu, Du Tử Khâm không trả lời câu hỏi của Thẩm Như My mà định bước đi luôn, nàng bây giờ, không muốn nhìn thấy nàng ta.

Thấy Du Tử Khâm quay mặt đi, không trả lời mình, Thẩm Như My liền tức giận, dám không để nàng trong mắt :” Đứng lại cho ta!”

Thấy Du Tử Khâm làm như không thấy mà vẫn cứ bước đi, Thẩm Như My càng tức, nàng ta cảm thấy thật nhục nhã, liền la to:” Nhứ Nhi, bắt nàng ta lại cho ta!”

Nhứ Nhi là nha hoàn của Thẩm Như My, nghe nàng ta phân phó như vậy, liền lập tức xông lên, bắt được tay Du Tử Khâm, dùng sức đè nàng lại. Thẩm Như My bước tới gần.

Du Tử Khâm vốn đã tức giận, nay lại bị đối xử như vậy, nàng trừng mắt nhìn Thẩm Như My, hét to:” Các người muốn làm gì?”

Thẩm Như My nói:” Làm gì ư? Người cũng gan nhỉ, dám xem thường ta, người tưởng bước chân vào vương phủ thì là có thể trở thành nữ nhân của vương gia sao, người đừng có nằm mơ, người cũng giống ta, chỉ là một kẻ thể thân mà thôi, dám xem thường ta, ta sẽ cho người thấy..”

Sau đó, Thẩm Như My trút những cái tát như trời giáng xuống, giống như bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu sự không cam tâm, bao nhiêu điều mà nàng ta phải chịu đựng đều được trút lên người Du Tử Khâm.

Nàng ta vốn chỉ là con gái một quan viên ngũ phẩm, tuy cũng là quan nhưng đứng trong cái kinh thành đầu đầu cũng toàn kẻ quyền cao chức trọng này thì có là gì, lúc trước, khi đi tham dự yến hội, nàng đều phải chịu sự khinh thường, khi dễ của người khác, nhưng lại không dám làm gì, nàng ta từng thề, mai sau nàng ta nhất định phải leo lên đỉnh cao, giẫm nát tất cả bọn họ dưới chân.

Và rồi, cơ hội của nàng ta đến, nàng ta được Xích Lung vương để mắt tới, lập tức, địa vị trong nhà của nàng khác hẳn, cảm giác được mọi người kính trọng, e sợ, cảm giác đứng trên cao ấy, khiến nàng không thể dứt ra được, nhưng nàng ta biết, những điều đó chỉ thật sự thuộc về nàng khi nàng trở thành nữ nhân thật sự của vương gia.

Nhưng, vào phủ đã hai năm, số lần nhìn thấy vương gia chỉ ở trên đầu ngón tay, nàng biết mình chỉ là một kẻ thể thân, nhưng nàng không ghét điều đó, nàng sẽ tận dụng gương mặt này, để thực hiện mục đích của nàng, nhưng nay, người ở trước mắt nàng, nàng ta là một trở ngại, nhất định phải bị loại bỏ.

Thẩm Như My điều chỉnh chiếc nhẫn của mình, sau đó giáng xuống mặt Du Tử Khâm, chẳng phải cũng chỉ là thể thân thôi sao, nếu vậy, chỉ cần một mình nàng là đủ rồi.

Du Tử Khâm chỉ cảm thấy mặt mình đau rát, sau đó, có gì đó ướt ươn ướt chảy ra, nàng đương nhiên biết đã xảy ra chuyện gì, gương mặt nhìn kẻ đang oán độc nhìn mình, nhờ vào những gì nàng ta vừa nói, Du Tử Khâm đã nắm bắt được một hai, vì thế nàng mở miệng:

–“ Người vốn chỉ là kẻ thể thân, vậy mà dám làm vậy với ta sao?”

Thẩm Như My dùng một lát, cười yêu mị nói với Du Tử Khâm :” Người tưởng người là ai, người nghĩ, vương gia sẽ vì một kẻ thể thân mà trị tội ta sao, ta nói cho người biết, không thể đâu, nếu gương mặt này không còn, người nhất định sẽ bị vứt bỏ thôi.”

Nghe Thẩm Như My nói đến đây, Du Tử Khâm cảm thấy vui vẻ, nếu như theo như nàng ta nói vậy, Sở Hiên không có đặc biệt sủng ái nàng ta, đối với kẻ thể thân, hẳn sẽ không xem trọng, nhưng, hẳn có lên giường với nàng ta không, điều này vẫn chưa thể xác định được.

Mặt Du Tử Khâm có một vết xước, nhưng không ảnh hưởng mấy đến gương mặt của nàng, khi nàng cười lên, đôi mắt cong cong, cái miệng hơi nhếch lên, khiến cho gương mặt bỗng bừng sáng lạ thường.

Thẩm Như My thấy Du Tử Khâm dù bị hủy dung nhưng khi cười lên cũng mỹ lệ như vậy, con người bỗng tối đi, trong cơn tức giận, Thẩm Như My giơ lên tay có đeo chiếc nhẫn quay vào trong của nàng lên, dùng hết sức mình giáng xuống, như vậy, thử xem nàng ta có còn cười được nữa hay không.

Nhìn thấy hành động của Thẩm Như My, Du Tử Khâm chợt hoảng, như vậy, gương mặt của nàng nhất định bị hủy, nàng không sợ bị hủy dung, nhưng nàng sợ đau a, Du Tử Khâm thử vùng vẫy, nhưng không được, Nhứ Nhi đang giữ chặt nàng. Mắt tay bàn tay kia sắp đến gần, Du Tử Khâm liền nhắm mắt lại, mong là sẽ không đau lắm.

- “ Tử Nhi!!!”

Hoa Sơn Trà: hà hà, nhiều bạn sẽ thất vọng đây. thôi, chương sau có thịt nhá

54. Chương 53: Chương 53

55. Chương 54: Chương 54

56. Chương 55

57. Chương 56

Một câu nói đơn giản của Trịnh Tâm Ngữ, khiến trong điện chột lâm vào yên lặng trong giây lát, Trịnh Phi vẫn đang giữ nguyên tư thế ăn nho không nhúc nhích, cung nữ phía sau đang cầm cây quạt lớn trong tay cũng đình chỉ động tác.

Trịnh Tâm Ngữ hoang mang nhìn mọi người, là sao, phản ứng này là sao, nàng vừa nói cái gì kinh thiên động địa sao, sao mọi người lại phản ứng kì quá vậy.

Không để cho nàng đợi lâu, cái người quanh năm suốt tháng chỉ muốn nằm trên giường nhỏ kia cuối cùng cũng có phản ứng, nàng ta từ từ ngồi dậy, chồm nho đang cầm trong tay cũng bị bỏ qua một bên, dùng đôi mắt hiện đang tròn tròn nhìn nàng, giọng điệu dè dặt như đang nói chuyện rất phi lí hỏi nàng:

-“ Xích Lung vương...ôm muội?” – Oa! Chuyện này, trời ạ, rất khó tin nha. Tuy việc theo đuổi tình yêu với Xích Lung vương của muội muội là do nàng khởi xướng, ách, chủ yếu là quá nhàm chán, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ nó sẽ thành công nha, cái tên sát tinh kia, vậy mà lại ôm muội muội, không phải là để dò xem mệnh môn nằm ở đâu, sau đó giết người diệt khẩu chứ.

Nghe Trịnh Phi hỏi như vậy, Trịnh Tâm Ngữ thành thật lắc đầu:’ Không phải, không phải.”- người ta muốn nói đến người khác cơ.

Vừa nghe Trịnh Tâm Ngữ phủ định xong, cơ thể Trịnh Phi lập tức như điều đứt dây, mềm oặt nằm xuống, bàn tay trái vươn ra, cung nữ bên cạnh liền cầm lấy chồm nho đặt vào tay nàng. Ở đằng sau, hai cung nữ đang cầm quạt cũng bắt đầu động tác, vẻ mặt ai nấy hết sức bình tĩnh, như thể muốn nói “ mọi chuyện đáng lí ra phải như thế.”

Trịnh Phi nằm lại trên giường nhỏ, nhìn muội muội mình đang rối rắm, bình tĩnh hỏi:”Nha, vậy ai?” – nàng nói mà, tên kia làm sao có thể ôm muội muội mình, huống chi, nàng nghe đồn, hắn đã tìm được người kia.

Trịnh Tâm Ngữ gương mặt hồng hồng, đầu cũng cúi xuống, hai con mắt liếc qua liếc lại, không dám nhìn thẳng vào đại tỷ mình, nhỏ giọng nói:” Là ... cái tên hay bắt nạt muội.”

-“À!” – Là tên kia sao, hừ, cuối cùng chịu không nổi rồi sao, phải nói, cái kế hoạch muốn muội muội bám lấy Xích Lung vương thật khôn ngoan mà, thấy chưa, hắn chịu không được, ôm muội muội của nàng rồi kìa, [mặc dù lúc đầu là do nàng nhàm chán, muốn học điên hai huynh đệ bọn họ thôi.]

Thấy Trịnh Phi chỉ à một tiếng, không có nói gì, Trịnh Tâm Ngữ nóng nảy:” Đại tỷ, tỷ nói đi, vậy là sao?”
-Nàng muốn biết, vì sao nàng sẽ có cảm xúc như vậy.

Trịnh Phi nhìn nhìn Trịnh Tâm Ngữ, tựa tiểu phi tiểu hỏi:

-“ Nha, vậy muội có ghét bị hắn ôm không?”

Lắc đầu, nàng còn hơi thích thích nữa, oa xấu hổ quá.

-“ Sẽ có cảm giác tim đập mạnh.”

Gật đầu.

- “ Tuy nhiên, lại cảm thấy, chỉ cần có hân bên cạnh, hết thấy sẽ không sao.”

Gật gật đầu.

- “ Hơn nữa, tự nhiên, muốn gửi mùi hương trên người hân.”

Đỏ mặt, gật gật đầu, đại tỷ, tỷ thật lợi hại, sao cái gì tỷ cũng biết hết trơn vậy.

Nhìn gương mặt nhỏ bé đầy hân mộ của Trịnh Tâm Ngữ, Trịnh Phi hất mặt lên, tay vuốt tóc, đương nhiên, ta cái gì mà không biết.

- “ Đại tỷ à, vậy, cuối cùng là muối làm sao vậy.?”

- “ Còn sao nữa, muối thích hân rồi, nhanh tay bắt lấy hân chứ sao.” – Vậy mà cũng hỏi.

Trịnh Tâm Ngữ nghe xong, gương mặt chợt đỏ dừ dội, trái tim nhảy tung tung, cẩn thận suy ngẫm, nha, là vậy sao, như vậy là thích sao, vậy, còn Xích Lung vương, nghĩ vậy, liền đem vấn đề ra hỏi đại tỷ.

Trịnh Phi vẻ mặt coi thường:” Cảm xúc của muối với Xích Lung vương, đơn giản chỉ là hân mộ mà thôi, muốn tìm một người chung thủy giống hân làm phu quân ấy mà.” – Nữ nhi thì luôn mong như vậy, chính nàng chẳng phải cũng thế còn gì.

Trịnh Tâm Ngữ lại tiếp tục hỏi:” Vậy tại sao, lúc đầu tỷ lại bảo muối thích Xích Lung vương.”

Động tác ăn nhỏ của Trịnh Phi dừng một chút, nhìn gương mặt mong đợi câu trả lời của mình kia, chết rồi, làm sao đây, bảo nàng làm sao trả lời, chẳng lẽ nói thẳng, là vì nàng nhầm chán phán bậy sao.

Trịnh Phi ngay lập tức tìm cách chuyển chủ đề:” Tâm Nhi, ta hỏi muối, nếu Linh Lung vương cưới vương phi thì sao?”

Quả nhiên, vừa nghe như vậy, Trịnh Tâm Ngữ lập tức không còn quan tâm chuyện vừa rồi, gương mặt ra vẻ thật sự suy nghĩ, sau đó lại nhăn lại, cả người khó chịu, la lên:” Tuyệt đối không được!”

Thấy Trịnh Tâm Ngữ không hỏi vấn đề lúc nãy nữa, Trịnh Phi thở phào, tùy ý nói:” Vậy muối muốn làm sao?”

Gương mặt lại trở nên rối rắm, một hồi sau, lại nói:” Nếu muối đã thích huynh ấy, vậy đương nhiên vương phi của huynh ấy, chỉ có thể là muối.”

- “Vậy muối tính làm như thế nào?” – Nói thôi không được đâu tiểu muội, phải hành động.

Trịnh Tâm Ngữ lần này lại không cần suy nghĩ lâu :” Đương nhiên là tận sức theo đuổi! Bắt huynh ấy phải lấy muối.”

Trịnh Phi lại hỏi:”Nếu như hân ghét muối, không muốn lấy muối thì sao?”

- “ Vậy thì sao? Có liên quan gì sao?” – Vấn đề này, vậy mà cũng hỏi, nếu huynh ấy không thích, thì làm cho huynh ấy thích là được.

Nghe Trịnh Tâm Ngữ trả lời, Trịnh Phi chợt sững ra một chút, sau đó lại cười cười , nàng quên nha, muối muối của nàng vốn là người cứng đầu, làm sao có thể vì chuyện như vậy mà bỏ cuộc, chỉ nhìn muối ấy từng theo đuổi Xích Lung vương thì biết. Quanh năm suốt tháng, bám lấy hân không ngừng nghỉ, vận dụng mọi quan hệ [hoàng thượng], mọi thời cơ, tiếp cận hân, khiến Xích Lung vương đau đầu không thôi.

- “ Hơn nữa, muối còn có hoàng đế tỷ phu nha, muối sẽ xin huynh ấy giúp đỡ.” – Nàng có nhiều cách để thành công nha, chỉ cần hoàng đế tỷ phu không hạ chỉ, sẽ không ai có thể làm vương phi của huynh ấy, trừ phi huynh ấy muốn, nhưng mà nàng sẽ không để tình huống ấy xảy ra.

Nghĩ nghĩ, Trịnh Tâm Ngữ đứng lên chạy ra khỏi điện:” Đại tỷ, muối có việc, muối đi trước!”

- “Muối muốn đi đâu?”

Tiếng của Trịnh Tâm Ngữ từ xa vọng lại:” Đi bồi dưỡng tình cảm với phu quân tương lai.”

Nghe thấy Trịnh Tâm Ngữ la to, Trịnh Phi đỡ khóc đỡ cười, nàng đoán, chỉ trong ngày hôm nay, khắp hoàng cung sẽ có lời đồn về “phu quân tương lai” của Trịnh gia Tứ tiểu thư. không biết khi nghe được lời đồn, hân sẽ phản ứng như thế nào.

Hừ, vốn là rất quan tâm muội ấy, lại cố tình tránh xa, chẳng phải chỉ là tàn phế sao, cũng không phải phương diện ấy không được, hân sợ Trịnh gia sẽ chê bai hân sao, hân nghĩ Trịnh gia là gì, nếu không phải đợi hân mở miệng, cha sẽ không không đề thân với nhà nào, thậm chí mặc uội ấy chạy nhảy trong cung với vương phủ sao.

Dù sao điều đó cũng rất tổn hại thanh danh của cô nương gia. Bây giờ muội muội cũng đã sắp đến tuổi thành thân, nếu hân không chịu lên tiếng, chẳng lẽ lại phải chờ hân. Trịnh gia cô nương, mới không phải kẻ bị động vậy, Linh Lung vương Sở Dục, người đợi đó mà tiếp chiêu đi.

Nghĩ nghĩ, lại đối với thiếp thân cung nữ phân phó:” Đem danh sách của những tiểu thư sẽ dự yến hội sắp tới đến đây”- Nàng phải xem xem, ai có thể trở thành đối thủ của muội muội, nếu muội muội đã hành động, vậy thì nàng cũng không ngồi yên.

Ừm, để xem, người này kha khá nè, người này cũng hợp để khai đao nè, người này, cầm kì thi họa đều tinh thông, vậy mà 18 tuổi rồi vẫn không chịu thành thân, hừ, nữ nhân thôi, học nhiều thứ như vậy làm gì, cũng không thể làm quan, bộ muốn tranh nam nhân với tỷ muội nàng sao.

Chà chà, yến hội sắp tới, vui à nha, lâu rồi không tận hưởng cái cảm giác ý thế hiếp người ra sao, hôm đó phải ăn nhiều một chút mới có sức ăn hiếp người khác.

58. Chương 57

Ngày hôm nay là một ngày đặc biệt, hôm nay, nhân lúc đào hoa trong ngự hoa viên nở rộ, hoàng hậu nương nương liền mở một yến hội thưởng hoa, tất cả tiểu thư khuê tú trong kinh thành, các mệnh phụ phu nhân, các quan viên, cũng như các công tử gia đều được mời.

Nhân buổi yến hội này, các vị phu nhân sẽ giúp con trai, con gái nhà mình tìm được nhà tốt, xem xem phẩm cách của con rể, con dâu tương lai như thế nào. Các vị công tử, tiểu thư cũng tranh thủ trao đổi, nhìn xem nếu có ai hợp ý với mình, thì về nhà nói cho trưởng bối, điều quan trọng nhất, trong buổi yến hội này sẽ được gặp những vị quyền cao chức trọng, vương tôn quý tộc, đặc biệt là hoàng thượng.

Các vị cô nương nếu như có thể được các quý nhân này vừa mắt, thì tương lai sẽ quý không thể nói, các vị công tử có thể nhân dịp này thể hiện tài năng của mình, biết đâu sẽ được trọng dụng.

Sáng sớm, mọi người đã dậy sớm chuẩn bị mọi thứ, cho đến buổi chiều, trời không nắng lắm thì lên đường, hướng hoàng cung đi đến.

Du Tử Khâm dưới sự giúp đỡ của nha hoàn Trữ Nhi, đã mặc xong y phục. Hôm nay nàng mặc bộ y phục màu trắng, thêu hoa màu hồng. Vì Du Tử Khâm không thích mặc y phục màu trắng thuần nên trên y phục có rất nhiều hoa văn tinh xảo hình hoa anh đào được thêu bằng chỉ hồng.

Gương mặt của nàng không cần trang điểm nhiều, có lẽ do ngâm mình trong hồ Nhật Nguyệt, nên làn da của nàng rất trắng, rất mịn màng, có thể sánh ngang với da của trẻ sơ sinh. Mái tóc đen mượt trải dài như một con sông yên ả, vì quá mượt nên rất khó tạo kiểu tóc, vì vậy Trữ Nhi chỉ có thể thắt một cái bím tóc ở phía sau cho nàng, dùng dây lục màu hồng buộc lại, lại lấy thêm những cây trâm cài nhỏ xinh đính lên, phía trước trán là một sợi dây bạc, có viên đá hình giọt lệ bằng đá mắt mèo ở giữa.

Chuẩn bị tất cả xong xuôi, Du Tử Khâm cùng Trữ Nhi đi ra đại sảnh, Sở Hiên, Sở Dục và Trịnh Tâm Ngữ cùng Hà Mộc, hạ nhân đang đứng chờ. Lần này tham gia yến hội, là vương phi tương lai như nàng, bên người không thể không có nha hoàn bồi, thế nên Sở Hiên phân phó Trữ Nhi đi theo bên cạnh nàng.

Trữ Nhi vốn là sát thủ của Trích Tinh Lâu, nhưng khi Du Tử Khâm trở lại, nàng lại được Sở Hiên đưa đến bên cạnh Du Tử Khâm hầu hạ.

Du Tử Khâm vừa bước ra đại sảnh, mọi người đang trò chuyện đều dừng động tác nhìn về phía nàng. Sở Dực chỉ quan sát nàng một chút, sau đó dời tầm mắt, nhưng Sở Hiên và TRịnh Tâm Ngữ thì lại nhìn chăm chăm vào Du Tử Khâm không chịu dời mắt, TRịnh Tâm Ngữ nhin không được bật thốt lên:

– “Đẹp quá!” – Cùng là nữ nhân, nhưng nhìn thấy dung mạo của Du Tử Khâm nàng còn không nhin được say mê, huống chi nam nhân. Nghĩ tới đây, TRịnh Tâm Ngữ quay phắt qua nhìn Sở Dực, thấy hắn đang nhìn chăm chăm mình, ánh mắt đều như nguyệt nha nhi, ngẫm nghĩ, thật ra mình cũng rất đẹp, huống chi, mình còn là người huynh ấy thích.

Thấy TRịnh Tâm Ngữ nhìn mình cười thật tươi, Sở Dực tuy mặt ngoài không biểu hiện gì nhưng trong tâm thì đang nghĩ sâu xa.

Tiếng của TRịnh Tâm Ngữ khiến Sở Hiên tỉnh táo lại, nhìn gương mặt diễm lệ của nàng, nghĩ đến lát nữa sẽ có nhiều tên nam nhân thối tha nhìn ngắm dung nhan này, hắn lại thấy tức giận, thật chỉ muốn giấu nàng cho riêng mình, mọi điểm tốt của nàng chỉ để một mình mình nhìn ngắm.

Hôm nay là tuy nói là hội ngắm hoa, nhưng thực tế là muốn dùng cơ hội này giới thiệu cho ngoại giới biết, Xích Lung Vương Phi tương lai là ai, để tránh cho tương lai có kẻ mắt mù, không biết thái sơn, khinh bạc người hoàng gia, vì vậy, Du Tử Khâm không thể không có mặt. Hắn quyết định, sau hôm nay, hắn sẽ không để nàng lộ mặt ở những yến hội công khia như vậy nữa tránh cho người mơ ước, về phần lễ thành thân, không sao, lúc đó có khăn trùm đầu mà.

Du Tử Khâm từ khi đi ra thì luôn chú ý Sở Hiên, thấy sắc mặt hắn hơi xấu, liền hiểu ngay hắn đang nghĩ gì, cái tên có thú độc chiếm cuồng này. Sau đó nàng nhìn mọi người trong sảnh, khẽ gật đầu với Sở Dực, TRịnh Tâm Ngữ một cái, Sở Dực cũng gật đầu chào lại, TRịnh Tâm Ngữ thì tặng cho nàng một nụ cười thật tươi.

Sở Hiên lúc này mới đến bên cạnh nàng, dùng bàn tay gạt đi sợi tóc mai của nàng, sau đó nhẹ nhàng nói: “Lát nữa vào cung, ta và cử đệ sẽ phải đi gặp hoàng thượng trước, sau đó mới tới gặp nàng. Vào yến hội rồi, liền mặc kệ người khác, TRịnh Tứ tiểu thư sẽ đi cùng với muội. Nếu có chuyện xảy ra, hoàng hậu và TRịnh tứ tiểu thư sẽ bảo vệ nàng.”

Du Tử Khâm nhu thuận nghe hắn căn dặn, đợi hắn nói xong thì gật đầu.

Sở Hiên thấy dáng vẻ diễm diễm mật mật của nàng, sợ lát nữa nàng lại bị người khác bắt nạt, liền nói thêm: “Lát nữa nếu có người gây sự với nàng, không cần lo lắng, cứ mặc sức trừng trị người đó.”

Du Tử Khâm ngẩng đầu nhìn hắn hỏi: “Bất kể là ai cũng được sao?” – Dù sao đây là kinh thành, quyền cao chức trọng có rất nhiều, nếu người bắt nạt nàng là người không thể đắc tội thì sao.

Lúc này không đợi Sở Hiên trả lời, TRịnh Tâm Ngữ đã nhanh nhẩu đến gần, nói: “KHÔNG sao không sao, thiên hạ này là của nhà họ Sở chúng ta mà.” – Đại tỷ từng nói, thiên hạ này là của nhà họ Sở, vì vậy, không cần sợ hãi ai cả, muốn gì thì cứ thẳng tay.

– “Nhà họ Sở chúng ta?” – Du Tử Khâm dùng ánh mắt thắc mắc nhìn TRịnh Tâm Ngữ, chẳng phải lúc này tiểu Hiên nói cô nương này là “TRịnh tứ tiểu thư” sao.

TRịnh Tâm Ngữ đương nhiên hiểu nàng đang thắc mắc cái gì, liền cười nói: “Đúng vậy, chúng ta sớm muộn gì cũng là người một nhà mà, tứ tấu.”

TRịnh Tâm Ngữ vừa nói xong, Sở Dực liền khẽ ho khụ khụ, Sở Hiên lẫn Hà Mộc đều dùng ánh mắt trêu tức nhìn hắn, ngay cả Du Tử KHâm cũng không nhin được nhìn sang, thì ra là vậy. Lại nhìn Sở Dực đang ngồi trên xe lăn, suy nghĩ, sau vụ này, nàng sẽ trị liệu chân cho Sở Dực.

Nàng vốn thích nghiên cứu y thuật, hơn nữa, trước khi rời khỏi hồ Nhật Nguyệt, nàng đã đem theo một ít nước hồ tới đây, vốn là tính dùng để phòng thân. Tuy nước hồ cũng có thể trị thương, nhưng sẽ tốn thời gian hơi lâu, nếu không nàng đã không hôn mê suốt 8 năm trong hồ, nếu như kết hợp với y thuật của nàng, vậy thì chân của hắn sẽ khỏi nhanh hơn.

Sau hi mọi người thương lượng xong, tất cả liền khởi hành. Sở Hiên và Du Tử Khâm một xe, do Âm, thuộc hạ của Lôi đánh xe, TRứ Nhi ở bên hầu hạ.

Sở Dực và Trịnh Tâm Ngữ một xe, Do Niêm Cẩn đánh xe, nha hoàn của Trịnh Tâm Ngữ là Trân Nhi theo hầu. Cả Sở Dực lẫn Sở Hiên đều không có thiếp thân nha hoàn hầu hạ, thậm chí cả Sở Phong, bên cạnh cũng chỉ có thái giám.

Xe ngựa đi được một hồi, liền tới cửa cung, mọi người liền xuống xe, bắt đầu đi bộ vào, đi được một khúc, Sở Hiên và Sở Dực liền chia ra, sau khi dặn dò hai người thêm một hồi, cả hai mới bằng lòng rời đi.

Du Tử Khâm đi theo Trịnh Tâm Ngữ đi đến ngự hoa viên – nơi diễn ra yến hội, khắp dọc đường, vì giữ hình tượng nên Du Tử Khâm không dám nhìn lung tung, nhưng chỉ nhìn những gì trước mắt, Du Tử Khâm không khỏi thầm than, thật xa hoa.

Khắp nơi đều được trang trí, chạm trổ thật tinh xảo, nha hoàn, thái giám đều rất quý củ, đều lo làm việc của mình, ai nấy đều mặc đồ hoa lệ, xinh đẹp, có thể so với các tiểu thư con nhà phú hộ bình thường, các nha hoàn có chức vị cao hơn, thì các vị tiểu thư ấy cũng không bằng.

Chỉ nha hoàn mà đã như vậy, cung phi đương nhiên phải càng hơn như vậy, hèn gì ai nấy đều muốn chen chân vào cung, cho dù là chung phu với người ta cũng cam chịu. Bất quá, hình như Thiệu Huy đế, hình như ngoài hoàng hậu ra, không có ai cả, Sở gia nam nhân, quả nhiên đều là nam nhân tốt.

Thật ra Du Tử Khâm không biết, Sở Hiên vốn là kẻ quái thai, ngoài nàng ra, hẳn sẽ không chấp nhận ai, Sở Dực thì vốn là cùng một mẹ với Sở Hiên, cũng phải chịu những điều tương tự, nên lối suy nghĩ cũng không khác lắm. Sở Phong thì khác, từ 10 năm trước, lúc chứng kiến Du Tử Khâm thà rơi xuống vực cũng không muốn kéo theo Sở Hiên, thì hăm mộ không thôi, từ lúc đó hẳn đã quyết định, nếu như có thể tìm được một người yêu mình và mình cũng yêu người đó giống như Sở Hiên và Du Tử Khâm, hẳn đời này sẽ không có nữ nhân khác.

Từ đó, ba nam nhân quyền khuynh nhất Diêm quốc, thậm chí là nhất thiên hạ, mỗi người cũng chỉ có một nữ nhân, mà trên thực tế, không ai có can đảm hướng bọn họ nhét người.

59. Chương 58

Đi một đoạn đường dài, mới có thể tới Ngự Hoa Viên, trên đường đi, Trịnh Tâm Ngữ luôn giúp nàng giới thiệu cảnh sắc đẹp trong hoàng cung, đồng thời nói về những quy củ cũng như những cách đối phó với các tiểu thư con quan luôn coi mình là quyền quý.

Khi bọn họ tới nơi, ở đó đã có rất nhiều người, họ chia làm nhiều nhóm, tất cả đều đang trò chuyện với nhau. Khi thái giám hô to “Nghĩa muội của hoàng hậu nương Du tiểu thư Du Tử Khâm cùng với tiểu thư nhà Trịnh thái phó Trịnh Tâm Ngữ tới”, mọi người đều nhìn về phía bọn họ, có người còn chỉ chỗ, nói nhỏ, không biết có phải do cảm giác của nàng không, sao nàng cảm thấy, người mà bọn họ đang nhìn, chính là nàng.

Vẫn cố tỏ ra bình thường, nàng không phải là người sợ một đám con nít nhìn vào mình, thấy TRịnh Tâm Ngữ đang nhìn nàng đầy lo lắng, Du Tử Khâm cười một cái, sau đó làm như không có chuyện gì, đi lại cây hoa anh đào gần đó ngắm hoa.

Trịnh Tâm Ngữ thấy vậy cũng lon ton đi theo, Tứ ca bảo mình phải bảo vệ tứ tẩu, vậy thì mình không được rời tứ tẩu ấy.

Cả Trịnh Tâm Ngữ lẫn Du Tử Khâm đều không có ý định giao hảo với đám người này làm gì, dù sao, điều đó là không cần thiết. Nhà họ Sở hiện nay không cần phải kiêng dè bất cứ kẻ nào, cả hai đều chỉ lo ngắm hoa, đàm luận về hoa.

Nhưng họ nghĩ như vậy, không có nghĩa là đám người kia cũng cho là như vậy, khi Du Tử Khâm đang giới thiệu cho Trịnh Tâm Ngữ cách làm mứt hoa đào thì một tiếng nói vang lên, đánh gãy bọn họ.

–“Trịnh tiểu thư!”

Cả hai người quay đầu lại, người đến không chỉ có một, tất cả có 8 người, trong đó, vị tiểu thư vừa kêu tên TRịnh Tâm Ngữ đi đầu tiên, có vẻ như cũng rất có địa vị.

Trứ Nhi đứng bên cạnh lập tức ghé vào tai nàng nói nhỏ: "Đây là Triệu Như Bích, là đích nữ của Vĩnh Nhạc Hầu, đứng bên cạnh nàng là Lưu Ái Tình, đích nữ của Binh Bộ thị lang, hai người sau lưng Lưu Ái Tình là hai tỷ muội, cùng là đích nữ nhà Tĩnh quốc công, lần lượt là Tĩnh Nhã, Tĩnh Hoan, còn lại đều là thiếp thân nha hoàn của bọn họ."

Du Tử Khâm nghe xong, chỉ khẽ gật đầu, đều là đích nữ à, vậy thì hẳn sẽ cao ngạo hơn người khác rồi. Nàng vẫn còn đang suy nghĩ, thì bên kia, Trịnh Tâm Ngữ cũng đã chào hỏi bọn họ.

Triệu Như Bích mỉm cười hỏi thăm Trịnh Tâm Ngữ: "Trịnh muội muội, bộ quần áo hôm nay muội mặc, thật là xinh đẹp."

Những người bên cạnh thấy vậy cũng vội tiếp lời, Tĩnh Hoan cười cười nói: "Đúng vậy, Trịnh muội muội hôm nay xinh đẹp như thế này, bộ xiêm y này đúng là tôn lên khí chất cao quý của muội đó."

Tĩnh Nhã đưa một tay lên, duyên dáng làm ra động tác che mặt vì xấu hổ, nói: "Phải đó, Trịnh muội muội vốn là người cao quý mà, mặc những bộ xiêm y như thế này, mới hợp, không giống một số người, chim trĩ mà đòi khoác phượng bào."

Lưu Ái Tình như có như không liếc nhìn Du Tử Khâm: "Trịnh muội muội, hôm nay muội mặc bộ quần áo này, lát nữa Xích Lung vương tới, nhất định sẽ mê muội à xem."

Ở đây, các nàng đều biết, tuy nói đây là yến hội ngắm hoa, nhưng thực chất là để giới thiệu Xích Lung vương phi tương lai. Cái gì mà nghĩa muội của hoàng hậu, chưa bao giờ nghe, chẳng phải là do thân phận quá thấp, cho nên mới khiến cho hoàng hậu phải nhận nàng ta làm nghĩa muội, như vậy có thể trở thành Xích Lung vương phi hay sao.

Nếu thật sự là như vậy, thì cô nương này cũng không có hậu đãi gì, chỉ dựa vào gương mặt để trở thành vương phi. Nam nhân Sở gia luôn là niềm mong ước của các thiếu nữ trong đây, ba người bọn họ, chính là kẻ có quyền lực nhất Diêm quốc, hơn nữa lại tuần mã hơn người, thử hỏi, ai mà không muốn.

Tuy hoàng thượng đã nói là sẽ không nạp thêm ai, nhưng điều này cũng không khiến bọn họ bỏ cuộc, lời hứa của nam nhân, ai tin. Linh Lung vương tuy à bị què, nhưng những điều kiện mà hắn có được, cho dù là bán thân bất toại cũng không sao. Về phần Xích Lung vương, hầu như mọi người ở đây đều không xem hắn là đối tượng, không ai muốn bán thân bị giết, họ chỉ có thể ôm ấp suy nghĩ trong lòng mà thôi, nhưng điều đó không có nghĩa, bọn họ sẽ chấp nhận người khác trở thành vương phi, có địa vị cao hơn bọn họ, huống chi đó còn là một người không hề có gia thế.

Du Tử Khâm bị bài xích, nàng đã thấy rất rõ ràng, ánh mắt bọn họ nhìn nàng không hề có thiện ý, tuy nhiên, nàng không quan tâm, bọn họ không chú ý nàng, vậy thì nàng cũng không cần để ý bọn họ, quay lại chuyên tâm ngắm hoa.

Trịnh Tâm Ngữ chỉ mỉm cười, nhưng không đáp lại bọn họ, nhưng khi thấy bọn họ không thêm hỏi thăm Du Tử Khâm, nàng liền lên tiếng: "Giới thiệu với mọi người, đây là tỷ tỷ ta, Du Tử Khâm." – giới thiệu xong, Trịnh Tâm Ngữ thấy là lạ, nàng nghe đại tỷ nói, hoàng đế tỷ phu còn phải kêu tứ tẩu một tiếng cô cô, như vậy, chẳng phải hoàng đế tỷ phu phải kêu mình là A di sao, vậy, huynh ấy, chẳng phải cũng kêu mình là a đi. Vậy. Mình có thể trở thành thê tử của huynh ấy chứ, nhưng tứ tẩu cũng có thể lấy tứ ca mà.

Mặc cho không khí bên kia giương cung bạt kiếm, bên này, Trịnh Tâm Ngữ đang bận tâm về tuổi tác, bối phận của mình và Sở Dục.

60. Chương 59: Chương 59

Sau khi Trịnh Tâm Ngữ giới thiệu Du Tử Khâm với mọi người, bọn họ chẳng những không tỏ thái độ hoan nghênh, mà còn xen lẫn xem thường, hừ, nghĩa muội của hoàng hậu ư, chỉ là loại dân đen không biết lai lịch, nói không chừng là cái dã chủng.

Triệu Như Bích thấy Du Tử Khâm không hề nhìn bọn họ, chỉ lo thưởng thức hoa anh đào thì nhú mày. Đứng bên cạnh nàng là Lưu Ái Tình liền cười như không cười nói:

-“Vị Du tiểu thư này cũng thật là có mặt mũi, này giờ người ta còn không muốn chào hỏi tởm muội chúng ta đây.”

Tĩnh Hoan, Tĩnh Nhã liền phụ họa :” Phải đấy, hay là , Du tiểu thư xem thường chúng ta.”

Triệu Như Bích thấy Du Tử Khâm vẫn không lên tiếng, liền cười cười nói:” Các vị muội muội đừng hiểu lầm, có lẽ. Vị Du tiểu thư đây, từ nhỏ sinh hoạt tại dân gian, nên không rõ hết các quy củ.”

Du Tử Khâm vẫn im lặng xem hoa, muốn nói nàng là cái dã nha đầu không hiểu quy củ chứ gì, nàng mới không cần nói chuyện với những người này, nghe nói ngu ngốc cũng có thể bị lấy, cứ nhìn bốn người chơi chung với nhau thì biết, tốt nhất là tránh xa chút.

Trịnh Tâm Ngữ tuy là người hơi ngây thơ, nhưng không có nghĩa là cái gì nàng cũng không hiểu, từ nhỏ nàng luôn sinh hoạt trong thế giới như vậy, sớm đã biết những câu nói kia là đang công kích Du Tử Khâm, mặt nàng liền trầm xuống, không thêm để ý có người ở đây, lôi kéo Du Tử Khâm :

-“Tỷ Tỷ, chúng ta qua bên kia đi, không cần để ý bọn họ.” – Thật ra nàng muốn kêu là tứ tẩu, nhưng bây giờ tứ tẩu vẫn chưa thành thân với tứ ca, nếu gọi loạn, không tránh khỏi bị cái đám tiểu thư này nói hư thanh danh, như vậy đối tứ tẩu không tốt.

Du Tử Khâm nhìn gương mặt nhăn nhó của Trịnh Tâm Ngữ, biết nàng ấy là thay mình bất bình, liền mỉm cười gật đầu.

Tuy nhiên, những người phía sau lại không tha. Lưu Ái Tình thấy bọn họ không thêm để bọn họ vào mắt, gương mặt liền hồng lên, tức giận nói với Trịnh Tâm Ngữ :

-“Trịnh tiểu thư, sao người có thể không có lễ nghi như vậy!” – Trước mặt bọn họ mà dám nói không để bọn họ vào mắt.

Tĩnh Nhã cũng nhìn chăm chăm vào hai người , nhẹ nhàng nói :” Trịnh tiểu thư, ta khuyên người, tốt nhất nên chọn người mà chơi, đừng tùy tiện chọn a miêu, a cẩu ngoài đường, để rồi từ từ mình cũng biến thành giống họ, không có một chút quy củ.”

Động tĩnh quá lớn, khiến ọi người đang xem hoa cũng chú ý. Bốn người Triệu Như Bích là những tiểu thư có tiếng trong kinh thành, chẳng những diện mạo tốt, gia thế cao, bọn họ còn nổi danh tài nữ, là người nổi bật trong số các cô nương ở kinh thành.

Bởi vậy, khi nhìn thấy bọn họ gây chuyện với hai người Du Tử Khâm, ai cũng không dám lỗ mãng xen vào, chỉ đứng bên cạnh xem, dù sao, thế lực của ba nhà này mà hợp tác, có thể khiến cho bất cứ ai trong bọn họ nan kham.

Du Tử Khâm quan sát, thấy mọi người phản ứng như vậy, liền cau mày, nàng thì không nói, nhưng còn có Trịnh Tâm Ngữ là muội muội ruột thịt của hoàng hậu, vậy mà bọn họ vẫn đứng bàng quan, xem ra, bốn vị cô nương này, thế lực cũng thật lớn, chỉ là không biết họ có phải đã quên, thiên hạ này, vẫn chưa đổi chủ.

Trịnh Tâm Ngữ bị Tĩnh Nhã nói như vậy thì tức giận, không kìm được la to :” Cấm miệng!”

Triệu Như Bích thấy vậy liền nhăn mày, đưa tay chặn Tĩnh Hoan đang muốn xông lên, đôi mắt như có như không liếc qua Du Tử Khâm, nói :” Trịnh muội muội, mọi người đều là tỷ muội với nhau, không tất vì một người không ra gì mà tổn thương hòa khí.”

Trịnh Tâm Ngữ gương mặt đỏ lên vì tức giận.

Du Tử Khâm sau khi nghe được câu “người không ra gì” thì gương mặt cũng khẽ biến. Nàng ta có thể nói bóng nói gió, nàng không để ý, nhưng hiện tại, nàng ta cũng đã trèo lên tới trên đầu nàng rồi, nếu nàng còn không phản ứng, trừ phi là nàng bị đứt dây thần kinh nhọc nhằn.

Du Tử Khâm từ từ đi lại chỗ Triệu Như Bích, mọi người đều nhìn nàng, đang nghĩ không biết nàng sẽ làm gì thì Du Tử Khâm đã đưa tay lên, giáng cho Triệu Như Bích một bạt tai.

Tiếng BỐP vang lên, khiến ọi người đều sửng sốt, ai cũng không ngờ Du Tử Khâm sẽ đánh Triệu Như Bích.

Du Tử Kham đánh xong, phủi phủi tay, sau đó thâm trầm nhìn Triệu Như Bích :” Đánh người, để cho người biết, lần sau không nên tùy tiện nói bậy.”- Hắn từng nói, nếu chướng mắt ai, thì cứ rat ay đánh người đó, mọi sự đều có hấn, không ngờ nàng lại thực hành nhanh như vậy.

Tĩnh Hoan là người tỉnh lại đầu tiên, nàng ta liền đưa tay, muốn tát Du Tử Khâm, nhưng bàn tay còn chưa đụng được vào Du Tử Khâm, thì Trứ Nhi bên cạnh đã nhanh tay bắt lấy tay nàng, bẻ một cái.

Tuy không gãy xương, nhưng lại làm Tĩnh Hoan đau đớn không thôi, nàng ta hét một tiếng, sau đó liền lùi lại.

Lưu Ái Tình nhìn Du Tử Khâm đầy sát ý, thâm trầm nói :” Du Tử Khâm, người khá lắm, dám rat ay với đích nữ Vĩnh Nhạc Hầu và Tĩnh quốc công, người chờ gặp chuyện đi!”

Trịnh Tâm Ngữ sau khi khôi phục lại thần trí, nghe thấy Lưu Ái Tình nói như vậy, liền lên tiếng:” Đánh nàng ta thì đã sao, nếu người còn nói bậy, đánh luôn người!” – Đứng tưởng là nàng không biết, mấy hôm trước, đại tỷ có đưa cho nàng “danh sách kẻ thù”, Lưu Ái Tình lẫn Triệu Như Bích đều có trong đó,

Hai người này, một người thì luôn “tình cờ” gặp phải Sở Dục, một người thì từ sáng tới tối, cứ gửi tranh chữ đến cho Sở Dục, mỹ danh viết “ nhờ Linh Lung vương chỉ giáo.”

Lưu Ái Tình nghe vậy liền xanh mặt:” Trịnh Tâm Ngữ, người đừng có quá đáng!”

Trịnh Tâm Ngữ liền tặng nàng một cái mặt hề. Du Tử Khâm đứngn bên cạnh nhìn thấy thì bật cười, đúng là nha đầu tinh quái.

Triệu Như Bích lúc này mới lên tiếng, giọng nói run run vì giận, gương mặt đã trở nên vằn vẹo, đối mắt hung ác nhìn vào hai người nói:” Người đánh ta, ta chính là đích nữ Vĩnh Nhạc hầu phủ, một dân đen như người mà dám đánh ta, ta Triệu Như Bích thề, sẽ không để người yên.”

Nói xong, nàng ta quay qua nhìn nha hoàn của mình:” Còn đứng chết ra đó, không nhìn thấy tiểu thư nhà người bị đánh sao?”

Nha hoàn, bà tử nghe vậy, liền xông lên, Lưu Ái Tình , Tĩnh Hoan, Tĩnh Nhã cũng lưu chon ha hoàn mình một ánh mắt, bọn họ thấy vậy, cũng cùng nhau hướng Du Tử Khâm và Trịnh Tâm Ngữ đi tới, mỗi nhục nhã hôm nay, nếu như không trả lại, bọn họ sẽ không yên.

Nói đi cũng phải nói lại, cũng đã gần 10 năm từ vụ chấn chỉnh triều cương năm ấy, mấy năm nay, các quan lại đều thành thật làm việc, không dám đắc tội với hoàng gia, hơn nữa, Sở Phong là người ái mộ nhân tài, chỉ cần có tài, có thể phục vụ cho hấn, cho dù có làm một vài chuyện quá đáng, hấn cũng mắt nhắm mắt mở.

Chỉ cần những chuyện ấy, không đụng đến điểm mấu chốt của hấn, không nguy hại cho lợi ích của nhà họ Sở, thì hấn không quản. Cũng vì vậy, những công tử, tiểu thư thường ngày được nuông chiều quá mức, luôn làm một vài việc sai trái, nhưng không bị trị tội, thì liền không biết trời cao đất dày là gì.

Giống như bốn người Trịnh Tâm Ngữ, nếu như chướng mắt ai, các nàng liền liên thủ lại, bài xích, nhục nhã người đó, nhưng chưa hề bị hoàng gia làm gì, trong nhà cũng không ai ngăn cản, liền nghĩ rằng quyền lực ở trong nhà lớn lắm, đến nỗi hoàng đế cũng phải e dè, vì vậy, bọn họ càng tự tung tự tác, không quan tâm đến hậu quả, bởi thế nên mới có việc hôm nay.

61. Chương 60

Nhìn những người kia đang từ từ tiến tới gần, Trứ Nhi lập tức đứng trước Du Tử Khâm và Trịnh Tâm Ngữ, khi đám nha hoàn hướng bên này đánh tới, Trứ Nhi liền ra tay, tốc độ rất nhanh, nhìn là biết là người có võ công, hơn nữa võ công không thấp. Du Tử Khâm biết, hấn sẽ không để một người vô dụng bên cạnh mình, nếu nàng đoán không lầm, Trứ Nhi là người của Trích Tinh Lâu.

Trứ Nhi ra tay không hề lưu tình, mặc cho đó chỉ là đám nữ nhân yếu đuối, những tiếng kêu rên lần lượt vang lên, hết người này đến người khác bị Trứ Nhi đánh văng ra ngoài, có người gãy tay, có người ôm bụng, thậm chí bọn họ còn không thể đứng lên.

Trịnh Tâm Ngữ đứng bên cạnh hưng phấn không thôi, luôn miệng hô lên :” Đánh hay lắm, đánh chết bọn chúng đi, đánh đi.”

Đám người Triệu Như Bích không nghĩ rằng mọi chuyện đều trở nên như vậy, tất cả đều há hốc mồm không nói được gì. Triệu Như Bích nhìn Du Tử Khâm và Trịnh Tâm Ngữ, ánh mắt đầy phần hận, gần từng tiếng nói:

-“Các người hay lắm, dám đánh người của Triệu Như Bích ta, như vậy thì đừng trách ta đây độc ác, các người cứ chờ coi.”

Du Tử Khâm không phản ứng gì, Trịnh Tâm Ngữ thì hướng bọn họ xem thường:” Hừ! Các người có thể làm gì được chúng ta.”

Triệu Như Bích nghe vậy thì cười:” Làm gì ư? Hôm nay nếu như các người ngoan ngoãn để bị đánh, thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa, nhưng nếu như các người lại dám chống lại ta, hừ, ta là đích nữ hầu phủ, là nữ nhi được hầu gia sủng ái nhất, các người nghĩ các người là ai, các người có thể đấu lại ta sao?”

-“Cả hai người bọn họ...đều là muội muội của bản cung.”

Giọng nói bất ngờ vang lên, khiến mọi người chú ý, tất cả mọi người đều hướng bên phát ra tiếng nói nhìn lại.

Đó là một nữ tử rất xinh đẹp, khác với vẻ xinh đẹp nhẹ nhàng của Du Tử Khâm, sự ngây thơ khả ái của Trịnh Tâm Ngữ, nữ nhân này, ngũ quan đều rất tinh xảo, cả người toát ra một cỗ mị khí, mỗi động tác gờ tay nhấc chân đều khiến cho người ta say mê, một yêu tinh trời sinh.

Nữ tử mặc một bộ xiêm y vô cùng tinh xảo, chủ đạo là màu cam nhạt, có thêu hình chim phượng, trên đầu không có quá nhiều trang sức, nhưng nổi bật lên giữa mái tóc đen tuyền được búi một cách bài bản là hi phía sau là kim thoa hình phượng, ngoài ra còn có rất nhiều cung nữ theo sau,.

Không khó để nhận ra, người này là ai. Mọi người liền đồng loạt quỳ xuống, kể cả đám người Triệu Như Bích, tất cả đồng loạt hô to:

-“Hoàng hậu nương nương cát tường.”

-“Bình thân!”

-“Tạ hoàng hậu nương nương.”

Trịnh Phi nhìn một loạt mọi người xung quanh, cả ngự hoa viên ồn ào lúc này bây giờ lại im phăng phắc, sau đó, ánh mắt của Trịnh Phi lại dừng lại ở chỗ bọn nha hoàn vừa bị Trứ Nhi đánh một chút, rồi lại chuyển đi, cuối cùng là dừng lại ở đám người Triệu Như Bích, sau đó không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn.

Một cung nữ phân phó hai thái giám đem một cái ghế dựa đến, Trịnh Phi liền ngồi vào, cả người như vô lực dựa vào ghế, sau đó mới lười biếng hỏi:

-“Triệu tiểu thư, đích nữ được sủng ái nhất của Vĩnh Nhạc hầu, bây giờ ta mới biết, muội muội của ta, thân phận còn thấp hơn cả người nữa đấy.”

Triệu Như Bích nghe vậy thì run run, gương mặt tái mét, nói:” Nương nương tha tội!”

Trịnh Phi lại làm như không để ý, hỏi tiếp:” Triệu tiểu thư, ta muốn hỏi một chút, lúc này tiểu thư nói sẽ không để yên cho hai vị muội muội của bản cung, vậy, tiểu thư là định làm gì?”

Không đợi cho Triệu Như Bích đáp lại, Trịnh Phi lại nói:” Nha! Triệu tiểu thư chẳng lẽ định dùng thế lực của Vĩnh Nhạc hầu đối phó với bọn họ sao?”

Triệu Như Bích nghe vậy thì càng run sợ, Lưu Ái Tình và Tĩnh Hoan và Tĩnh Nhã cũng quỳ yên lặng ở một bên.

Trịnh Phi lại nói tiếp: "Sao không nói gì? Im lặng nghĩa là thừa nhận phải không? Chà, thì ra Vĩnh Nhạc Hầu có thể lực đến như vậy cơ đấy, có thể không kiêng nể gì mà chống đối với bản cung, chống đối với hoàng tộc. À ở trong đó cũng không thể thiếu Binh Bộ Thị Lang với Tể Quốc công rồi, phải không?"

Lưu Ái Tình thấy Trịnh Phi chưa gì hết đã định cho nhà bọn họ cái tội chống đối hoàng tộc, liền quỳnh lên: "Nương Nương, không phải như vậy!"

- "Im miệng, bản cung đang hỏi ngươi sao, đúng là không có chút quy củ nào, Lý mama, vả miệng!"

Lý mama nghe vậy, lập tức tiến lên, giáng những cái tát xuống mặt Lưu Ái Tình, nương nương chỉ bảo vả miệng, nhưng không nói là vả bao nhiêu cái, thế nên Lưu Ái Tình cứ thế bị đánh thành đầu heo.

Trịnh Phi nhìn qua Tĩnh Hoan, Tĩnh Nhã ở bên cạnh, thấy cả hai đang trừng mắt nhìn mình, liền quát lớn: "Trừng cái gì trừng, cũng muốn bị đánh có phải hay không, vả miệng cho ta, vả đến khi gương mặt sưng đến mức không nhìn thấy đôi mắt mới thôi!"

Triệu Như Bích thấy cả ba người đều bị đánh, không biết dừng khí ở đâu, đứng lên, chỉ thẳng vào Trịnh Phi: "Hoàng hậu nương nương, bọn họ là con gái của Binh Bộ Thị Lang và Tể quốc công, ngay cả hoàng thượng đều phải nể ba phần."

Trịnh Phi khi nghe xong câu này thì rất sững sốt, sau đó nhìn Triệu Như Bích nở nụ cười. Cùng lúc đó, một giọng nói hùng hậu vang lên: "Vậy sao?"

Nếu như lúc đầu nghe thấy giọng nói của Trịnh Phi, vậy thì bây giờ, khi nghe thấy giọng nói của người này, mọi người là kinh sợ tột độ, bởi vì giọng nói này, không phải của ai khác, mà là của đương kim hoàng thượng, Sở Phong.

Sở Phong đi trước, theo sau là hai vị vương gia và các vị công tử hay quan viên trẻ tuổi.

Mọi người lập tức hướng bọn họ hành lễ, các quan viên cũng hành lễ với Trịnh Phi.

Sau khi xong xuôi, Sở Phong nhìn Triệu Như Bích, cười như không cười hỏi: "Từ khi nào, trẫm phải nể nang Vĩnh Nhạc hầu, Binh Bộ Thị Lang, Tể quốc công ba phần vậy?"

Chưa đợi cho Triệu Như Bích trả lời, từ phía sai Sở Phong, ba người nam nhân, thân mặc triều phục, cùng với ba vị phu nhân, lập tức quỳ xuống: "Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng, ấu nữ còn nhỏ, vẫn chưa rành thế sự, cho nên có chút phát ngôn bậy bạ, đắc tội hoàng thượng hoàng hậu, xin hoàng thượng hoàng hậu tha mạng."

Bên kia, Trịnh Phi nghe thấy vậy, khế hừ một tiếng: "Còn nhỏ tuổi, cũng đã 18 rồi, quá lứa lỡ thì rồi, còn không hiểu chuyện, các ngươi đây là không biết nuôi con sao?"

Mọi người lập tức bị câu nói của Trịnh Phi làm cho nghẹn khuất.

Từ Khi bước vào Sở Hiên liền lập tức đến bên Du Tử Khâm, kiểm tra nàng một chút, thấy không có việc gì, mới thoáng thả tâm. Đưa tay lên má nàng, nhẹ nhàng hỏi: "Có ai khi dễ nàng hay không?"

62. Chương 61

Câu nói của Sở Hiên vừa dứt, hầu như tất cả ánh mắt đều tập trung vào hai người, ngay cả Sở Phong đang đứng bên cạnh Trịnh Phi "đập lửa" hay Trịnh Tâm Ngữ đang khốc thút thít hướng Sở Dục cáo trạng cũng vậy.

Sở Hiên như là không nhận thấy tình huống, vẫn đang ôn nhu vuốt má Du Tử Khâm, trấn an nàng.

Xích Lung vương diện hạ cũng có lúc như vậy sao. Xem động tác ôn nhu đó kia, đôi mắt đầy tình ý, khóe miệng còn hơi hơi nhếch lên, mấy động tác này có độ khó rất là cao nha.

Mấy thiếu nữ có mặt trong Ngự Hoa Viên lúc này vừa ngạc nhiên, vừa say đắm nhìn bộ dạng thâm tình của Sở Hiên.

Là ai nói Xích Lung vương thị huyết như mà, là ai nói hần không thích nữ nhân, là ai nói hần tàn bạo thành tánh, là ai nói nếu như nữ nhân nào có ý đồ với hần đều bị hần giết thẳng tay, tất cả đều là hư cấu, xem người ta dụ dỗ chưa kìa.

Cũng bởi vậy mà từ lúc đó, có rất nhiều nữ nhân bắt đầu chuyển mục tiêu về Xích Lung vương, một người bừa có tài vừa có mao, lại quyền thế ngập trời, trước kia là vì lời đồn hần là một kẻ tàn bạo nên cho dù có muốn cũng không ai dám đánh chủ ý với hần, nhưng hành động ngày hôm nay của hần lại khiến những nữ nhân đó bắt đầu rục rịch tâm tư.

Chỉ là, nó cũng không tồn tại được lâu.

Nghe Sở Hiên hỏi, Du Tử Khâm không trả lời, chỉ vùi mình vào trong lòng Sở Hiên, cánh tay vòng qua hông hần, ôm chặt, trông có vẻ như vừa bị thiên đại ủy khuất.

Quả nhiên, Sở Hiên vừa nhìn thấy động tác của Du Tử Khâm, lệ khí liền bắt đầu nổi lên, đưa tay ôm nàng thật chặt, cả đôi mắt mới vừa rồi còn rất dụ dỗ nay lại nhuốm đầy sát khí.

Bảo bối của hần bị người ta khi dễ, bảo bối mà hần nâng niu trong lòng bàn tay, bảo bối mà hần suýt nữa là mất đi mãi mãi, vậy mà giờ đây, lại bị người ta khi dễ.

Sở Hiên quét mắt qua một vòng, không bỏ sót một ai, không khí của ngự hoa viên xuống thấp đến cực điểm, bất cứ ai bị hần nhìn vào đều có cảm giác khó thở, run rẩy, một áp lực vô hình đè nặng lên mọi người.

Sở Hiên nhìn xong, mới vỗ vỗ Du Tử Khâm đang trốn trong lòng hần, nói:” Không sao, đừng lo, những ai khi dễ Tử Nhi, ta giết kẻ đó, được không?”-Ngữ khí nhẹ nhàng như thể chuyện hần nói là quá đỗi bình thường.

Du Tử Khâm vẫn trốn trong lòng hần bây giờ mới rời khỏi, ngược mặt lên nhìn hần cười, Sở Hiên thấy vậy cũng thu bớt sát khí xuống, tránh làm nàng sợ.

Xong xuôi, hần hướng Sở Phong nói:” Hoàng huynh, những người này có thể giao cho đệ chứ!” – Vừa nói, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Sở Phong như muốn nói “nếu như ngươi nói không, ta sẽ không tha cho ngươi.”

Sở Phong khòe miệng giật giật một chút, nhưng cũng gật đầu.

Trịnh Phi và Trịnh Tâm Ngữ đều nhìn Du Tử Khâm bằng ánh mắt sùng bái, đây là cái gọi là đỉnh cao của cáo trạng sao, không cần tố về giận dữ (Trịnh Phi), không cần khóc lóc làm nũng (Trịnh Tâm Ngữ), không cần nói gì nhiều, thậm chí là không cần nói gì, đều có thể chinh người ta đến chết

.Những người này, giao vào trong tay Sở Hiên, thì không cần phải nghĩ nữa, có ai rơi vào tay Xích Lung vương mà có thể còn sống trở ra, nếu như người đó thật sự còn sống, thì đó mới thật sự là bi kịch của hần.

Mấy người Vĩnh Nhạc hầu thấy nữ nhi của mình sắp không xong, liền hô to :” Hoàng thượng khai ân, hoàng thượng khai ân, xin người hãy tha cho nữ nhi của chúng thần!”

Không đợi cho Sở Phong lên tiếng, Trịnh Phi liền mở miệng:”Các vị đại nhân làm vậy là sao, cứ như nữ nhi của các người rơi vào tay Xích Lung vương thì chết chắc vậy, đừng lo, Xích Lung vương tuy có chút hiểu lầm với mọi người, nhưng hần làm việc rất chi là công tư phân minh, sẽ không xử loạn.”

Ba người Vĩnh Nhạc hầu trầm nghĩ, hoàng hậu đúng là dám nói, cái gì gọi là chút hiểu lầm, đó là sự thật có được hay không, cái gì gọi là công tư phân minh, hần là kẻ nổi tiếng chyen bao che khuyết điểm có được hay không, nếu nữ nhi rơi vào tay hần, vậy thì đừng hồng sống trở ra.

Bọn họ vẫn không từ bỏ ý định của mình, tiếp tục cầu xin hoàng thượng, nhưng mà tất cả đều quên, trước mặt hoàng hậu, hoàng thượng không có quyền phát ngôn.

Quả nhiên, Trịnh Phi liền cười rục rờ hơn nói:” Nếu các vị đại nhân muốn vậy, vậy thì giao cho ta đi, ta cũng đang nhàn, uhm, để xem , hình như lúc này bọn họ còn nhục mạ hai vị muội muội, sau đó chỉ vào mặt ta hét to, cái này gọi là gì nhỉ....a đúng rồi, là miệt thị hoàng tộc.. ưm.. rồi gì nữa nhỉ...”

-“Hoàng hậu nương nương, mấy chuyện này sao có thể làm người nhục công, cứ giao cho Xích Lung vương là được,”_ Tỉnh quốc công không đợi cho Trịnh Phi nói hết, liền chen vào.

Nói giỡn sao, nếu giao cho hoàng hậu, nói không chừng bà ta còn có thể nghĩ ra cả đồng tội trạng, sau đó tru di cửu tộc như chơi, bọn họ tuy yêu thương nữ nhi, nhưng chưa đến mức hy sinh mạng sống của bản thân và cả gia tộc.

Tĩnh Nhã, Tĩnh Hoan cùng Triệu Như Bích và Lưu Ái Tình không tin được vào tai mình:” Cha, sao người có thể..”

Binh Bộ Thị Lang liền ngắt lời:”Câm miệng!” - dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn bọn họ, khiến cho tất cả đều không dám nói gì nữa.

Trịnh Phi nhìn bọn họ, làm bộ nói:” Thật sao, các vị đã suy nghĩ kỹ rồi chứ!”

-“Suy nghĩ kỹ rồi.”

-“Nha, vậy, chuyện này đành phiền Xích Lung vương vậy.”

Sở Phong bắt đầu nhìn thê tử mình, ánh mắt đầy sùng nịnh, sau đó nhìn mọi người xung quanh, phân phó:”Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện, thôi, tất cả đều về sớm đi!” – Dù sao mục đích của yến hội cũng đã đạt được, hơn nữa là đạt được thật thành công, hắc tin, sau yến hội hôm nay, không ai không biết tân Xích Lung vương phi, cũng không ai dám đắc tội nàng, nếu như lúc này hắc còn để đám nữ nhân này ở lại, khiến Phi Nhi mất hứng, nói không chừng, sẽ có thêm nhiều người xui xẻo.

Nghe lệnh Sở Phong, cả đám đều không tình nguyện rời đi. Trịnh Tâm Ngữ và Trịnh Phi liền đến gần Du Tử Khâm, Sở Hiên thấy vậy cũng tránh ra, bọn họ tương lai sẽ là chị em dâu, quan hệ cũng không thể quá nhạt, thân thiết một chút cũng tốt, sau này Tử Nhi nếu nhàm chán, cũng có thể tìm bọn họ giải buồn.(ca, đó là hoàng hậu, không phải hề.)

63. Chương 62

-“Đại tỷ, tỷ thật là giỏi!”

-“Hoàng hậu, ta thật khâm phục!”

-“Ầy! Hoàng hậu gì, chẳng phải chúng ta là tỷ muội kết nghĩa sao? Nói lại, ta còn phải gọi người là trưởng bối nữa kìa!”

-“A! mấy người đang chê ta già sao?”

Nhìn ba nữ nhân đang nói chuyện với nhau có vẻ rất hợp ý, Sở Phong cười cười, sau đó quay sang nói với Sở Hiên:

-“Tứ đệ, đó là Du tiên bối sao, nhìn hình dạng này, làm sao ta có thể gọi nàng một tiếng Cô Cô được chứ.”

Sở Dục đang ngồi trên xe lăn lập tức quay mặt đi chỗ khác, một bộ, “ta không quen với kẻ gốc này”, Sở Hiên nghe thấy lời của Sở Phong thì trầm mặc một chút, sau đó mới lên tiếng:

-“Nàng là thê tử của ta, đệ muội của người.”

Dường như giọng điệu của Sở Hiên quá âm trầm, nên người nào đó lập tức nhận ra.

-“Ách! Biết rồi biết rồi.” – Không có cô cô nào hết, nhân gia chỉ là nữ nhân của hắc, thê tử của hắc, được chưa.

Sở Hiên thấy Sở Phong tương đối thức thời, cũng không tiếp tục truy cứu, hắc rất ghét cái thân phận hậu bối này, vì đã từng là hậu bối của nàng, vì bản thân đã từng được nàng nuôi dưỡng, nên nàng cũng từng lấy lý do này từ chối hắc, bởi vậy hắc rất ghét ai nhắc tới chuyện, hắc từng là hậu bối của nàng.

Sở Phong thấy Sở Hiên không để ý đến mình, liền bắt chuyện với Sở Dục:”Tiểu Cửu, đệ suy nghĩ thông suốt rồi sao, quyết định ôm mỹ nhân vào ngực?”

Sở Dục ngẩng đầu lên, nhìn qua Trịnh Tâm Ngữ đang cười rất tươi ở bên kia, nói:”Đệ thật sự rất yêu nàng, nhưng, thân thể của đệ thể này, không xứng với nàng.”

Sở Phong không đồng ý nói: "Cái gì xứng với không xứng, chỉ cần là cả hai lưỡng tình tương duyệt là được rồi."

Sở Hiên bên cạnh chen vào: "Là nam nhân Sở gia, chỉ cần thích, thì ra sức chiếm lấy."

Sở Phong bên cạnh lại tiếp: "Đệ nghĩ rằng, để nàng ấy bên cạnh một người khác, đệ sẽ chịu được sao?"

Sở Dực ngẩng nhìn hai người, sau đó nói: "Không chịu được, đệ nhất định, sẽ giết người đó!" – giọng nói đã hơi hơi ẩn sát khí. Sau đó, ánh mắt lại nhu hòa, nhìn Trịnh Tâm Ngữ ở bên kia: "Bởi vậy, đệ đã quyết định không buông tay nữa. Từ khi nàng ấy nói, nàng ấy thích đệ, thì đệ đã không thể buông tay được nữa rồi."

Chính lúc này, giọng nói lạnh lẽo của Sở Hiên lại vang lên: "Nếu như sau này, nàng ấy tỉnh ngộ, vì cái chân tàn phế đó mà rời đi đệ thì sao?"

Sở Phong nghe vậy, liền kêu lên: "Sao lúc này lại nhắc tới chuyện ấy?" – Tên này khó khăn lắm mới quyết tâm được.

Sở Hiên không nhìn ánh mắt chỉ trích của Sở Phong, chỉ nhìn chằm chằm Sở Dực, đợi câu trả lời.

Sở Dực khi nghe thấy Sở Hiên nhắc tới chân của mình, thì hai mắt co rụt lại, sau đó, chuyển ánh mắt về Sở Hiên, nghiêm túc nói: "Nếu nàng ấy đã lựa chọn đệ, thì sau này, nàng ấy sẽ không còn cơ hội đổi ý nữa. Đệ sẽ hết sức cưng chiều nàng, bảo hộ nàng, cho nàng vinh hoa phú quý để bù đắp, nhưng tuyệt, không cho phép nàng rời khỏi đệ."

Nghe xong, Sở Phong vỗ vai Sở Dực một cái, nói: "Được lắm, vậy mới là nam nhân Sở Gia, vậy mới là Linh Lung vương chứ."

Sở Hiên thì cười nhẹ nhàng, lúc này mới làm như không để ý, hỏi: "Tứ tẩu của đệ, làm thế nào để trở về, chắc đệ biết chứ?"

– "Đệ biết." – Sở Dực thối mác nhìn Sở Hiên, chuyện này, khi tứ tẩu vừa trở về, thì huynh ấy đã nói cho bọn họ nghe, nhưng điều này, thì sao.

Mấy ngày nay, Sở Dực chỉ lo chuyện của Trịnh Tâm Ngữ, nên không để ý mọi chuyện, Sở Phong thì lo chuyện yến hội, nên cũng không quan tâm lắm, nhưng bây giờ, chuyện này lại được Sở Hiên nhắc lại, hơn nữa, lại trong hoàn cảnh này, nên Sở Phong chẳng mấy chốc liền nghĩ ra, có lẽ là người trong cuộc, không sáng suốt bằng người ngoài cuộc.

Chỉ thấy ánh mắt của Sở Phong sáng lên, đầy hưng phấn, hỏi một cách thấp thỏm, như sợ suy nghĩ của mình không đúng: "Tứ đệ, ý đệ là... Hồ Nhật Nguyệt?"

Sở Hiên gật đầu.

Sở Dực vẫn không hiểu ra sao cả, mày nhíu lại, đang đợi hai người giải thích.

Sở Phong sau khi thấy Sở Hiên gật đầu, liền biết mình đã đoán đúng rồi, quay sang Sở Dực, kích động nói: "Là Hồ nhật nguyệt, nước hồ có thể cải tử hoàn sinh, hưởng hồ chỉ là trị cái chân."

Sở Dực a một tiếng, nói vậy là, chân của hắn, cái chân đã bị tàn phế nhiều năm trời, nay, lại có người nói cho hắn, cái chân của hắn, có thể chữa được. Hắn thật kích động, như không dám tin.

Nhìn thấy vẻ mặt mê mang của hắn, Sở Hiên lại lên tiếng: "Tứ tẩu của đệ, chính là bằng chứng tốt nhất."

Sở Dực sửng sốt, đúng rồi, tứ tẩu, mười năm trước, tứ tẩu bị hạ độc, bị hủy dung, bị cắt đứt gân mạch, hơn nữa, còn rơi xuống vách Đoạn Trường, không gãy tay thì cũng gãy chân, nhưng nay, tứ tẩu lại như chưa có chuyện gì, cơ thể lại khỏe mạnh hơn trước.

Điều này, so với cái chân của hắn thì có là gì. Hắn không ngại mình bị tàn phế, nhưng hắn lo sợ, hắn sợ, Tâm Nhi sẽ không cần hắn, nàng, sẽ ngại cái chân của hắn, sẽ cảm thấy xấu hổ, sẽ chán ghét hắn, sẽ rời đi hắn.

Sở Phong càng kích động hơn, nói: "Vậy thì còn chờ gì nữa, ngày mai, ta sẽ cho người đi đến Hồ để lấy nước." – Huynh đệ của hắn sắp đạt được ước muốn, hắn rất vui.

Mười năm qua, bọn họ không chỉ là huynh đệ ruột thịt, mà còn là huynh đệ cùng vào sinh ra tử, trong lòng hẩn, ngoại trừ Phi Nhi, hai người huynh đệ này, chính là người quan trọng nhất đối với hẩn, hẩn luôn mong, bọn họ được hạnh phúc, tất cả bọn họ.

Sở Hiên lên tiếng ngăn lại:” Không cần, khi Tử Nhi về đây, có mang một ít về.”

Sở Phong thấy thế, quay sang Sở Dực,quàng tay qua vai hẩn, dùng giọng trêu đùa, đáng khinh nói:” Vậy là cửu đệ không còn lo lắng gì nữa, ta sẽ viết thánh chỉ tứ hôn, hay là cả hai thành thân cùng một lúc luôn đi, đỡ phải mất công, hơn nữa ta nghĩ, cửu đệ chắc chắn không đợi được.”

Sở Hiên cười cười:”Chủ ý không tồi.”

Sở Dực:”Đúng vậy! Chỉ tiếc, cái chân của đệ không thể nhanh khỏi, nếu không, vào ngày thành thân, đệ sẽ cho Tâm Nhi một tân lang mạnh khỏe, hoàn hảo.”

Sở Phong nghe vậy, không nói gì, cái này, hẩn không giúp gì được. Du Tử Khâm mất 8 năm để khỏi, cũng không thể để 8 năm sau mới tứ hôn đi, cho dù Trịnh Tâm Ngữ đồng ý, cửu đệ cũng không đồng ý, hơn nữa, thái phó, Phi Nhi, chắc chắn không đồng ý.

Lúc này, Sở Hiên lại nói:” Trường hợp của Tử Nhi, là do nàng ấy bị thương quá nặng, lại trúng độc, hơn nữa, lúc nàng ấy rơi xuống vách Đoạn Trường, có lẽ...nàng ấy đã chết rồi, cho nên mới tốn nhiều thời gian như vậy. Còn cửu đệ, hẩn chỉ bị cái chân, hơn nữa Tử Nhi nói, nàng ấy sẽ kết hợp với cả y thuật của mình để chữa trị, có lẽ sẽ kịp lúc thành thân.”

Sở Dực cảm thấy, hôm nay là ngày may mắn nhất đời hẩn, chẳng những hẩn biết cái chân của hẩn sẽ khỏi, hơn nữa, còn có thể khỏi trước khi thành thân, điều này, trước đây, thậm chí là mấy canh giờ trước, hẩn cũng không dám nghĩ.

Sở Dực nhìn hai người Sở Hiên, hẩn không nói gì, nhưng trong lòng hẩn, sẽ ghi nhớ phần thân tình này, hẩn sẽ không nói cảm ơn, vì bọn họ là huynh đệ, điều hẩn có thể làm, chính là sau này, cùng bọn họ cùng sống cùng chết, gian nan không từ.

Sở Dực lại nhìn sang Trịnh Tâm Ngữ, đúng lúc nàng cũng đang nhìn qua, vì thế nàng vẫy tay với hẩn, cười thật tươi. Nhìn gương mặt rạng rỡ của nàng, đôi mắt hẩn cũng nhu hòa theo, lại quay sang hai người Sở Hiên nói:

-“Chuyện này, đệ muốn giữ bí mật với nàng ấy, đệ muốn, tặng nàng ấy một kinh hỷ.”

Sở Hiên và Sở Phong nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Bên kia, giọng nói của Trịnh Phi truyền sang:”Nè,hàn huyền đủ chưa, ta đói lắm rồi!”

Sở Phong bên này vẫy tay, la to:’Vâng vâng, nường tử, vi phu tới liền.”- Nhìn bộ dạng, rõ ràng là sợ vợ, không có chút phong phạm đế vương gì cả.

Sở Hiên và Sở Dực lắc đầu, sau đó cũng hướng bên kia đi tới.

Hoa Sơn Trà: chương sau là chương cuối rồi. Hôm nay tâm trạng của Trà đặc biệt xấu, không biết viết chap này có bị ảnh hưởng gì không.

64. Chương 63

Một tháng sau.

Ngày hôm nay, kinh thành rất náo nhiệt, cả một đoạn đường dài đều được giăng đèn kết hoa, mọi người đều cùng nhau ủa ra đường phố, tiếng kèn, tiếng trống, tiếng nhạc náo nhiệt vang lên.

Hôm nay là ngày thành hôn của song vương, hai hôn lễ được cử hành cùng một lúc, khỏi phải nói cũng biết có bao náo nhiệt.

Tuy hôm nay là ngày thành hôn của hai vị vương gia, nhưng dân chúng khắp nơi đều dừng hết công việc, tụ tập trên đường phố góp vui, náo nhiệt, ai mà không thích.

Vì hai vị vương phi tương lai, một người là nghĩa muội của hoàng hậu, một người là Trịnh gia tiểu thư, nên địa điểm đón dâu đều là ở Trịnh gia.

Ngồi tại hai phòng khác nhau, cả hai tân nương đều đang rất hồi hộp, cho dù là Trịnh Tâm Ngữ hay Du Tử Khâm, đây đều là hôn lễ đầu tiên, cũng là duy nhất của họ.

Ngoài cửa, càng ngày càng ồn ào, một lát sau, bà mai chạy vào, gương mặt vui mừng không ngớt, la to: "Tân lang tới rồi, tân lang tới rồi!"

Sau đó, dưới sự thúc giục của mọi người, cả hai tân nương đều được dìu ra cửa phủ.

Du Tử Khâm và Trịnh Tâm Ngữ lần lượt được nhị thiếu gia Trịnh Đông Lỗi, cùng với tam thiếu gia Trịnh Phàm công ra ngoài, đưa lên kiệu hoa.

Ở bên ngoài, cả Sở Hiên lẫn Sở Dực đều đang ngồi trên ngựa, gương mặt tuy không thay đổi gì mấy, nhưng nếu như nhìn sâu trong ánh mắt sẽ rất dễ dàng phát hiện, hai người này nhất định rất hưng phấn. Nhất là lúc tân nương tử vừa được công ra, cả hai người đều không thể dời được ánh mắt, cứ nhìn chăm chăm vào tân nương.

Riêng Sở Hiên, sau khi Du Tử Khâm lên kiệu hoa xong, hẩn liếc nhìn Trịnh Đông Lỗi một cái, sau đó mới chịu xoay người đi.

Trịnh Phàm nhìn nhìn Trịnh Đông Lỗi: "May mà đệ chọn tiểu muội."

- "Câm miệng!" - Trịnh Đông Lỗi cười hỏ, đâu phải hẩn muốn chứ, dùng ánh mắt như vậy nhìn hẩn để làm gì, đây là yêu cầu của hôn lễ có được hay không.

Đám rước dâu đi đến một ngã ba, đều chia ra hai hướng, một hướng là về Xích Lung vương phủ, một hướng là về Linh Lung vương phủ.

Tới nơi, kiệu hoa đều dừng lại, Sở Hiên lúc này xuống ngựa, sau đó tiến đến kiệu hoa, nha hoàn liền vén màn kiệu lên, Sở Hiên thuận thế ôm Du Tử Khâm vào lòng, bước vào Xích Lung vương phủ.

Đây là một loại tập tục của Diêm quốc, tân nương từ khi rời khỏi nhà, sẽ được huynh trưởng công đến kiệu hoa, ngụ ý, trao người đó cho nhà chồng tương lai, sau khi đến nhà chồng, thì phu quân phải chính tay ôm tân nương tử vào, như vậy mới đại biểu cô nương đó đã vào nhà chồng, trên đường đi, không một lần được chạm chân xuống đất, đây là một lời chúc phúc, chúc tân nương tử một đời sẽ được phu quân nâng niu, bảo hộ.

Cũng nhờ tập tục này mà hầu hết nam tử Diêm quốc không ít người không nạp thiếp. Bởi vì, hành động này đại biểu như một lời thề của họ, thề sẽ yêu thương nương tử, nếu nạp thiếp, đại biểu, họ đã vứt bỏ lời thề.

Tuy nhiên, nam nhân cũng có nhiều người không cưỡng lại được, đi nạp thiếp, nhưng, địa vị của thiếp không được cao, bởi vì sự hiện diện của họ, chính là bằng chứng nam nhân đó từng không tuân thủ lời thề, là một sự nhục nhã.

Bên kia, khi kiệu hoa vừa mới tới, không ít dân chúng tỏ vẻ tiếc nuối, Linh Lung vương vốn tàn phế, cho nên không thể bế nương tử vào được, cũng không thể để nam nhân khác bế nương tử vào, vì vậy, Linh Lung vương phi chỉ có thể đi bộ vào phủ.

Các nữ nhân rất nhiều người đồng tình với Linh Lung vương phi, tuy Linh Lung vương quyền cao chức trọng, nhưng, đời nữ nhi, hôn lễ cả đời chỉ có một lần, vậy mà phần quan trọng nhất, lại không thể tiến hành.

Không để ý đến mọi người, Sở Dực liền phi thân một cái, xuống ngựa, hai chân hẩn đạp trên đất, cả người thẳng tắp, từ từ đi lại chỗ kiệu hoa.

Tiếng nghị luận bỗng im bặt.

Trịnh Tâm Ngữ đang trong kiệu hoa suy nghĩ miên man, nói thật, không được Sở Dực ôm vào vương phủ, nàng cũng rất tiếc nuối, nhưng nàng yêu hẩn, vì vậy, nàng chấp nhận.

Đang tính kêu nha hoàn vén màn kiệu lên, chính nàng sẽ bước xuống, nào ngờ, tiếng ồn ào bỗng im bất, khiến cho nàng rất ngạc nhiên, ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại im lặng như vậy.

Không để nàng đợi lâu, bất chợt, một cánh tay cứng rắn, ôm nàng vào lòng, sau đó, dùng sức nâng lên, nàng, được người ta bế, nhưng người đó là ai.

Trịnh Tâm Ngữ định giãy giụa, chẳng lẽ, hắn nhờ ai đó bế nàng vào, không được, nàng không cho phép bất cứ ai, ngoài hắn chạm vào mình.

Tuy nhiên, khi ngửi được mùi hương quen thuộc trên cơ thể kia, Trịnh Tâm Ngữ lại ngừng giãy giụa, cái mùi này, rất quen thuộc, là mùi hương nàng hay ngửi được trên người Sở Dực, nhưng, có thể là hắn sao, cơ thể lay động cho nàng biết, người này đang bế nàng, đi từng bước chậm chạp, trầm ổn hướng cửa phủ đi tới.

Trịnh Tâm Ngữ cố nén cho giọng mình không quá xúc động, dè dặt hỏi: "Dực...caca?"

Một giọng nói trầm ấm, quen thuộc từ trên đỉnh đầu nàng truyền xuống: "Tâm Nhi."

A, thật sự là hắn, hắn làm sao có thể đứng lên, làm sao có thể, chẳng phải hắn

- "Là tứ tẩu." – giọng nói của hắn lại vang lên: "Ta, muốn cho Tâm Nhi, một tân lang hoàn mỹ."

Trịnh Tâm Ngữ giờ phút này rất muốn khóc, thì ra là tứ tẩu sao, nàng rất hạnh phúc, hắn, có thể đi được rồi, người nàng yêu, có thể đi được rồi, chắc chắn hắn, sẽ rất vui, hôm nay, là ngày hạnh phúc nhất đời nàng, cố nén nước mắt, hôm nay là ngày vui, không thể khóc.

Trịnh Tâm Ngữ giang hai tay, vòng qua cổ hắn, gương mặt dựa vào ngực hắn, ngoan ngoãn cho hắn ôm mình vào vương phủ.

Bấy giờ, mọi người mới hồi phục từ sau cơn chấn động, họ bắt đầu hô lên:

- "Linh Lung vương đi được, Linh Lung vương không còn tàn phế nữa!"

- "A! chúc mừng, chúc mừng!"

- "Chúc mừng Linh Lung vương song hỷ lâm môn!"

- "Chúc mừng Linh Lung vương phi!"

- "Chúc mừng!"

Sau tiếng hô vang, nghi lễ bắt đầu. Cả Xích Lung vương phủ và Linh Lung vương phủ đều tiến hành làm lễ cùng một lúc, Sở Phong không thể đi bên này, bỏ bên kia nên không ra mặt, chỉ chờ ba ngày sau yết kiến.

Tuy nhiên, hôn lễ của đệ đệ, hắn không muốn vắng mặt, vì vậy, hắn cùng với Trịnh Phi cải trang, hét chạy bên này, lại chạy bên kia.

Trong đại sảnh, tiếng của người chủ trì hô lên:

- "Nhất bái thiên địa!"

- "Nhị bái hoàng thượng" – Bởi cả hai chẳng còn trưởng bối nào, nên đành phải hướng về phía hoàng cung mà bái.

- "Phu thê giao bái!"

- "Đưa vào động phòng!"

Sở Hiên ôm eo Du Tử Khâm, Sở Dực nắm tay Trịnh Tâm Ngữ, hướng tân phòng đi đến.

Sở Phong nắm tay Trịnh Phi, ghé vào tai nàng thì thầm: "Nương tử, chúng ta cũng động phòng...một lần nữa đi!" - Làm Trịnh Phi đỏ mặt không thôi, nhưng cũng gật gật đầu, điều này khiến Sở Phong cười hớn hở.

Bọn họ, nhất định sẽ hạnh phúc, mãi mãi.

HOÀN CHÍNH VĂN.

65. Chương 64: Ngoại Truyện :sở Phong Là Caca Tốt.

Linh Tê cung là một nơi hoang vắng trong hoàng cung Diễm quốc, ít ai biết tới nơi này, tuy nơi này không phải lãnh cung nhưng cũng không khác mấy. Nơi đây phòng ốc cũ kĩ, đầy tro bụi do không được quét tước thường xuyên, trong sân là cỏ mọc xum xuê, che khuất cả tầm nhìn, tấm bảng hiệu nay đã lệch qua một bên và chữ đã mòn đến không nhận ra được bộ dáng ban đầu của nó.

Sở Phong ngồi dưới tán cây trong Linh Tê cung, trong tay là hai cái bánh bao, đặt bên cạnh là một đĩa thịt mỡ nhỏ cùng với một ít rau. Đây là bữa trưa của hắn, cũng là tiền công của hắn.

Hắn vốn là đứa con thứ hai của Cảnh Thiên đế, nhưng lại không ai biết đến sự hiện diện của hắn, nói đúng hơn là biết đến, nhưng chỉ là họ quên thôi.

Nương hắn tên Lãnh Như Nguyệt, vốn là con gái của tri phủ Thanh Châu, một nơi cách xa hoàng cung, đến đợt tuyển tú, nương hắn không được chọn, nhưng vì ngoại công của hắn vẫn không tha cho tham muốn của mình, nên nương hắn phải vào cung làm cung nữ.

Tuy được làm cung nữ, nhưng lại không có hậu thuẫn, nữ nhi của một huyện lệnh thất phẩm ở cái nơi khỉ ho cò gáy thì có thể làm được gì, cho nên bà chỉ có thể trở thành cung nữ bưng nước rửa chân cho Đức Phi nương nương.

Có lúc hắn nghĩ lại, tuy nói chỉ là cung nữ bưng nước rửa chân, nhưng dưới bàn tay của cái người không tha nam, nữ, già, trẻ đều ăn thì cũng không thoát. Quả nhiên, vào một buổi chiều, khi Thánh Cảnh đế uống say, liền lâm hạnh bà.

Sau đó, chẳng bao lâu, bà mang thai, cũng nhờ vậy mà bà có thể được phong làm thường tại. Vốn làm thường tại thì không thể nào có một cung, nhưng Đức Phi lại cầu xin Cảnh Thiên đế cho bà Linh Tê cung, coi như là phần thưởng cho việc mang thai long chủng.

Có lẽ hắn nên cảm tạ Đức phi, cho dù lúc đó là do bà ta cũng mang thai và bà ta còn phải đấu với những phi tần khác nên mới đưa một kẻ bà không để vào mắt là nương hắn đi cho khuất mắt, nếu không, hắn cũng không bình an mà không sống đến bây giờ, vì dù sao, kết quả của cuộc đấu là chỉ có một mình hắn được sinh ra vào lúc ấy, đứa con của Đức phi và một vài phi tần khác, đều mất.

Khi sinh hắn, nương hắn cũng đã rất yếu rồi, trong Linh Tê cung điều kiện không tốt, lại không có người hầu hạ, nương hắn vì nuôi nấng hắn, đã phải đi Tân Giả Khố làm việc. Thật ra, bà vốn không muốn vào cung, cũng không thêm khát sự sủng ái của hoàng đế, nhưng bà vẫn phải vào cung, không chỉ bởi vì bị ngoại công của hắn ép, mà còn bởi vì, bà đã yêu một người không nên yêu, người đó là caca ruột của bà, cũng là cứu chủ của hắn, Lãnh Trường Không.

Bà vào cung để cắt đứt thứ tình cảm kị này. Bà là một nữ nhân thông minh, biết trong cung mình không có hậu đãi, cho nên khi cả hai người bị mọi người quên lãng thì cũng không chủ động xuất hiện trước mặt người khác, tránh cho gặp họa.

Khi hắn lên 4 tuổi, bà ấy cũng chịu không được mà đi, hắn còn nhớ, trước khi chết, bà đã cầm tay hắn mà nói:” Cả cuộc đời ta, có nhiều điều hối hận, ta hối hận lúc đó tại sao lại vào cung, nếu như có thể quay lại, ta nhất định sẽ không buông tha cho hắn, cho dù có chết, cũng muốn cùng hắn bên nhau, mặc cho thế tục.”

Bà đã nhìn hắn, nói một cách kiên định:”Phong Nhi, từ khi con ra đời, ta đều coi con như cốt nhục của ta và hắn mà nuôi dưỡng, con giống ta, cho nên con cũng giống hắn, tên của hắn là Không của Thiên Không (bầu trời), tên của con là Phong (gió), bầu trời sẽ luôn che chở cho gió. Phong Nhi, con nhớ cho kĩ, cha của con, không phải là tên cầu hoàng đế, mà là Lãnh Trường Không, là Lãnh Trường Không.”

Dưới cái nhìn chăm chú của bà, hắn đã gật đầu, tối hôm đó, bà đã cịu không được mà qua đời. Linh Tê cung chỉ còn một mình hắn.

Không có ai chăm sóc, hắn học theo nương hắn đi làm công ở Tân Giả Khố, trước đó hắn cũng từng đi giúp nương, nên mọi người cũng có biết hắn, chỉ là bọn họ tưởng hắn cùng nương là đi vào đây làm tạp dịch, chứ không biết thân phận của hắn. Cũng phải, ai đời một phi tử lại đi làm tạp dịch ở Tân Giả Khố chứ.

Một vài người tốt bụng đã từng quen biết nương hấn cũng giúp đỡ hấn không ít, ví dụ như kiếm việc cho hấn làm, cho dù là gánh nước hay giặt đồ, làm được hấn đều làm, chỉ cần sau đó trả công cho hấn là được.

Vừa ăn bánh bao hấn vừa nhìn vào thiên không.

Chợt, một tiếng động khiến hấn hoàn hồn, đó là tiếng mở cửa, cửa ở Linh Tê cung hầu như đã mục nát, chỉ cần đẩy nhẹ cũng có thể phát ra tiếng vang không nhỏ. Sở Phong cảnh giác ngồi dậy, ai có thể bước vào đây, Sở Phong núp vào một lùm cây gần đó, lắng nghe tiếng bước chân ngày một gần.

Sở Phong rất sợ sẽ có người bước vào đây, sau đó phát hiện sự hiện diện của hấn, dù sao, lúc đi “làm”, hấn đã từng nghe rất nhiều về những minh tranh ám đấu trong cung. Một hoàng tử, vốn là cái gai trong mắt nhiều người, nếu như hấn bị phát hiện, nhất định sẽ chết không bàn cãi.

Tiếng bước chân bỗng nhiên ngưng hấn, sau đó, tiếng thút thít bắt đầu vang lên. Khóc, người này, khóc, hơn nữa nghe tiếng, thì tựa hồ vẫn chỉ còn là một đứa trẻ.

Sở Phong vạch ra mấy nhánh cỏ trước mặt, nhìn người vẫn còn đang thút thít.

Đó là một đứa trẻ, thật nhỏ, trên người mặc xiêm y được làm từ vải dệt tốt hơn của hấn nhiều, nhưng đối với các quý nhân trong cung, đây vẫn chẳng là gì. Đứa bé có gương mặt trắng bệch, cả người xanh xao ốm yếu, gương mặt trẻ con đang đọng đầy nước mắt, dù cho là ở một cái nơi hoang vắng như thế này, cũng chỉ dám phát ra tiếng thút thít, thật tội.

Thấy đứa trẻ có vẻ không thể gây hại ình, Sở Phong bước ra khỏi lùm cây, tiếng động làm cho đứa bé giật mình, quay lại nhìn hấn đầy cảnh giác nhưng không lên tiếng.

Sở Phong bước tới gần từ trên cao nhìn xuống, hỏi: “Tiểu tử, ngươi là ai, tại sao lại ở đây?”

Thấy hấn không trả lời mà chỉ nhìn hấn, Sở Phong mỉm cười: “Caca là Sở Phong, năm nay 7 tuổi, ngươi đâu?”

Có lẽ do thấy Sở Phong đã mở miệng giới thiệu mình, đứa trẻ lên tiếng: “Ta tên Sở Hiên, năm nay 3 tuổi.”

– “A! cùng họ à, chẳng lẽ ngươi là đệ đệ của ta, tiểu tử, ngươi đứng thứ mấy?”

Có vẻ bất ngờ khi nghe Sở Phong hỏi như vậy, Sở Hiên ngơ ngác: “Đệ Đệ?”

– “Ừm, là đệ đệ, nhìn ngươi như vậy, chắc không phải là tứ đệ đi, “tứ hoàng tử, ma bệnh.”” – Hấn đã từng nghe kể nhiều về người này.

Có lẽ là nhắc tới nỗi đau của hấn, Sở Hiên vừa nghe tới từ ma bệnh, liền khóc lên.

Sở Phong bắt đầu bối rối, tay chân quơ loạn, không biết phải đặt ở đâu: “Này, này, làm sao lại khóc nữa rồi...uy..đừng khóc chứ!”

– “Mẫu Phi, mẫu phi nói Hiên Nhi là ma bệnh, nói Hiên Nhi thật vô dụng, nói là rất chán ghét Hiên Nhi..huhuhu...mẫu phi, quăng Hiên Nhi vào nước, Hiên Nhi lạnh...lạnh lắm...sau đó, Phụ hoàng đến....sau đó...cả hai người..liền đi...Hiên Nhi khóc...thì..thì bị đánh...oaoaoa, bọn họ đều ghét Hiên Nhi.....”

Vốn muốn hoảng loạn khi Sở Hiên bắt ngờ khóc, nhưng khi nghe hấn vừa khóc vừa nói như vậy, Sở Phong liền trầm xuống, thì ra, cũng không phải là hấn tệ nhất. Đưa tay lên đầu Sở Hiên, vỗ nhẹ, nhưng lại không nói gì.

Thần kì là, như vậy Sở Hiên lại nín khóc, chưa từng có ai, vỗ đầu hấn như vậy, trước đây, khi hấn khóc, mọi người liền phiền chán, sau đó sẽ đánh hấn, hăm dọa hấn, nếu khóc, sẽ không cho ăn cơm, cũng vì vậy, nên hấn mới tìm chỗ để khóc.

Sở Phong vuốt đầu hấn, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh hấn, nói: “Hiên Nhi, đệ không nên khóc vì những người xa lạ.”

Sở Hiên không đồng ý nói: “Đó là phụ hoàng và mẫu phi mà.”

Ánh mắt Sở Phong bất ngờ thay đổi, trở nên sâu thẳm, nói từng lời mang đầy sự kiên định, chắc chắn: “Phụ hoàng, mẫu phi, cũng chỉ là để gọi thôi, những kẻ không quan tâm tới mình, thì chẳng là gì cả.” – hấn

đã được nương dạy dỗ như thế, cho dù là hoàng đế và hần có quan hệ huyết thống, nhưng cha của hần chỉ có thể là Lãnh Trường Không.

Thấy Sở Hiên vẫn còn ra vẻ mê mang, Sở Phong giải thích:” Hiên Nhi nên nhớ, không cần quan tâm đến những kẻ bỏ rơi mình, vì họ không xứng, họ có là cái gì cũng không phải, dù cho là có quan hệ huyết thống, họ cũng chỉ là kẻ xa lạ, chúng ta chỉ tiếp nhận những người mà chúng ta nhận định, chỉ đối xử tốt với những người đó, chỉ thương tâm rơi lệ vì những người đó, tình cảm của chúng ta rất quý, nên không nên lãng phí.”

Sở Hiên cái hiểu cái không gật đầu. Từ đó, cứ vài ngày, Sở Hiên lại tìm đến Sở Phong, cũng dần dần chịu gọi Sở Phong là caca, Sở Phong nói, không nên gọi hần là Nhị ca, vì như vậy, hần sẽ cảm thấy như mình có quan hệ với những kẻ trong hoàng cung, là một trong số các hoàng tử, là con của Cảnh Thiên đế, chừng nào bọn này chết hết rồi, hãy gọi hần là Nhị ca.

Sự dạy bảo của Sở Phong là tốt, muốn nói Sở Hiên không cần quá quan trọng huyết thống, người nào đối xử tốt với chúng ta, mới là thân nhân, nhưng khi vô đầu Sở Hiên, nó lại biến dạng.

Sở Hiên bây giờ lại coi Lan quý phi và hoàng đế là công cụ giúp mình sinh tồn, là một “cái gì đó” khác với hần, mà không phải con người, chỉ là sau này, Sở Phong mới biết được điều đó, lúc đó, hần còn ảo não không thôi.

Tình hình như vậy cứ tiếp diễn khoảng 5 tháng.

Bởi vì sau đó, cứu cứu của Sở Phong, cũng chính là Lãnh Trường Không, lúc đó đã trở thành Bình Tây đại tướng quân, sau khi chiến thắng giặc, đã xin hoàng đế cho đưa Nhị Hoàng tử về thăm ngoại tổ phụ một thời gian, do ông đang bệnh nặng.

Điều này vốn là không được, nhưng tên hoàng đế vô năng ấy lại một ngụm đáp ứng, hần cũng rất bất ngờ khi bỗng nhiên có một đứa con. Lúc này cả hoàng cung mới sôi trào lên vì vị Nhị hoàng tử đột nhiên xuất hiện này.

Có lẽ là do áy náy, có lẽ là do không muốn chọc giận Lãnh Trường Không vừa thắng trận, hoàng đế đã ân chuẩn cho Sở Phong có thể ở lại lâu một chút.

Ngày Sở Phong đi, Sở Hiên đang phát bệnh, cho nên cả hai không thể từ biệt. hần đi theo Lãnh Trường Không đi đến phía Bắc. Do ấn tượng về hần cũng quá phai mờ, chỉ xuất hiện trong chốc lát, hoặc giả do Cảnh Thiên đế có quá nhiều người phải để ý, nên chẳng mấy chốc, đã quên hần, khiến hần ngỡ người ở phương bắc mười mấy năm, khi trở về, thì đã không còn nhìn thấy tiểu đệ năm nào nữa.

Nhiều lúc nhìn lên bầu trời, Sở Phong thường nghĩ, không biết tiểu tử đó sao rồi, không có mình, không biết có ai quan tâm hần hay không, không biết, tâm lý của hần có trở nên càng vụn vụn hay không.

Cho đến khi gặp lại, người kia cũng đã tìm được một phần ấm áp thuộc về mình, chỉ là đứa bé năm xưa, bây giờ cả người đầy lệ khí, trong mắt ngoài người đó, không còn chứa được ai cả. Và khi người kia biến mất, thì hần cũng trở nên hoàn toàn điên cuồng.

_

Trong Dưỡng Tâm Điện, Sở Phong ngồi nhấp một ly trà cho thông cổ họng, sau đó lại cảm thán nói:”Bởi vậy, ai đó lúc còn nhỏ, dễ thương như thế, còn đi theo mình gọi caca, caca..”

Phập! Một con dao gọt trái cây đang cắm sau vào cái bàn, cách tay của Sở Phong rất gần. Sở Phong quay lại, ai oán nhìn nhìn gương mặt sát khí của ai đó, đúng là càng lớn càng không dễ thương.

Du Tử Khâm đang dựa vào Sở Hiên cũng nói:”Phải đó, ta nhớ lúc trước, khi ta bị thương, tiểu Hiên dấn khóc rất thương tâm đâu.”

Sở Dực nghe hai người nói xong thì bàn tay đang cầm trà hơi giật giật, sau đó, đưa tay đè nặng người nào đó trong lòng mình đang có xu thế ngẩng đầu lên. Chọc giận tứ ca, rất thảm, hần phải hảo hảo bảo vệ Tâm Nhi của hần.

Quả nhiên, chỉ thấy Sở Hiên nhìn Du Tử Khâm đầy nguy hiểm:”Khóc nè? tiểu Hiên? Thê tử của ta, có lẽ đạo này ta cứng chịu nằng quá!” – Sau đó kẻ sát nằng nói khẽ:”Tối nay, ta sẽ cho nằng biết, ai mới là kẻ

khóc nhe, cho nàng biết, đến cùng, ta có “tiểu” hay không.”

Du Tử Khâm thầm rơi lệ, ta nói sự thật mà, hơn nữa Sở Phong cũng nói, tại sao chỉ có ta bị phạt.

Chỉ là , Sở Hiên lại nhìn Sở Phong nói:”Hoàng huynh, từ khi ta và cửu đệ thành thân xong, chúng ta vẫn chưa được hưởng ngày nghỉ thành hôn nào, nhân dịp này, ta muốn xin cho ta và đệ ấy được nghỉ ngơi, bởi đường tình cảm với tân nương tử. Cửu đệ, đệ thấy thế nào?” – Sở Phong, sợ nhất là phải làm việc.

Sở Dực nhàn nhạt gật đầu:” Đương nhiên là đồng ý.” – Dù sao, hắn cũng có lợi.

Trịnh Phi nhìn người nào đó đang méo máo, đưa tay bóc lấy quả nho, ừm, im lặng là vàng.

66. Chương 65: Ngoại Truyện : Mười Năm.

Năm thứ nhất.

Xích Lung vương phủ, tòa phủ đệ vừa được xây dựng gần đây, nơi này là nơi ở của Xích Lung vương, đệ đệ của đương kim hoàng đế. Màn chém giết những người phạm tội tại pháp trường của hắn cách đây một năm đã khiến hắn trở thành bạo vương trong mắt mọi người.

Trong một tòa viện hoang vắng, Xích Lung vương phủ nổi tiếng bởi khắp phủ, nơi nơi đều là hoa anh đào, nhưng nơi này lại không có loài cây này dù chỉ một gốc.

Ngoài viện được canh giữ nghiêm ngặt, thị vệ đều là những người tinh nhuệ để chắc chắn rằng không ai có thể bước vào đây.

Nơi này, chính là kho phòng của vương phủ, nơi dùng để giam giữ những người phạm tội bậc nhất của vương phủ, nơi này cũng giống như tử lao, một khi đã vào, thì sẽ không có ngày ra, trừ phi chết.

“Chát, chát. Chát” từng tiếng vang lên, cùng với tiếng la hét, kêu khóc mơ hồ có thể nhận ra là của nữ nhân.

Sở Hiên mặc sức dùng roi tẩm muối quất thật mạnh từng nhát vào người bên dưới.

Người này tóc tai bù xù, có chỗ đã không có tóc, cả người đều là vết thương, vết sẹo, gương mặt chẳng chit những dấu vết của roi đến nỗi không thể nhận ra ngũ quan.

Gương mặt đầy vẻ đau đớn và sợ hãi, Lạc Thủy Linh nhìn người nam nhân thị huyết trước mắt, hắn không phải người, hắn là ma quỷ, hắn đã hành hạ ả liên tục một năm nay, mỗi lần đều khiến ả sống dở chết dở, sau đó lại cho đại phu chữa trị tận tình, không để cho ả chết.

Ả đã từng hỏi hận không biết bao nhiêu lần, vì sao năm xưa lại cho rằng người này rất dịu dàng cơ chứ, phải , hắn dịu dàng, nhưng là chỉ với người kia. Năm xưa, nếu không phải nàng ngu ngốc, cố chấp, thì nàng và người nhà sẽ không như thế này.

Từng cây roi cứ quất liên tục vào cơ thể ả, muối xát lên vết thương khiến nó đau nhức không thôi, tầm mắt ả bắt đầu trở nên mơ hồ, trời cao ơi, con đã hỏi hận lắm rồi, bây giờ, con chỉ mong được chết một cách thanh thản mà thôi, sau đó, ả ngắt đi.

Sở Hiên nhìn Lạc Thủy Linh ngắt đi, buông cây roi trong tay, Hà Mộc liền đưa một cái khăn sạch cho hắn lau tay, chà lau xong, hắn không nói một tiếng, bước ra ngoài.

Không đợi hắn phân phó, đại phu trong phủ lập tức tiến vào, chữa trị cho người kia.

_

Năm thứ ba.

Tử Nhi, người hại nàng đã chết rồi, là bị ta hành hạ đến chết, nàng có thấy hả giận không.

Nếu hết giận rồi, nàng quay về bên ta được không.

Hôm nay, ta vừa yêu cầu tú nương dạy ta may quần áo, ta định sẽ may cho nàng một bộ y phục thật đẹp, nhưng tay nghề ta còn chưa thuần thục, may rất xấu, nàng sẽ không ghét bỏ chứ.

Ta nhất định sẽ cố gắng nhiều hơn nữa, nàng đừng vì thế mà không quay về nha.

Tết năm nay, kinh thành có pháo hoa đẹp lắm, đẹp hơn ở Thanh Hà trấn năm đó nhiều, nhưng ta vẫn muốn đón tết ở Đào Hoa Sơn hơn.

Tử Nhi, nàng từng hứa, năm nào cũng đón tết với ta mà, nhưng vì sao, nàng lại thất hứa....một lần nữa.

_

Năm thứ 4.

Tử Nhi à, nàng biết không, hôm nay có người tặng nữ nhân vào trong phủ đấy, nhưng ta không cho phép, ta cho người ngoạn nàng ta, sau đó để nguyên hiện trạng đá ra khỏi phủ.

Ta rất ngoan, phải không.

Ta chỉ có một mình nàng thôi, vì sao nàng không chịu quay về.

Hôm qua ta mới làm ra món mới, nàng nhất định sẽ rất thích, nếu nàng không quay về, ta sẽ ăn hết cho xem.

Ta cũng làm rất nhiều y phục đẹp nữa, cho nên nàng mau quay về nha.

Tử Nhi, năm nay vào ngày sinh thần của nàng, ta đã làm rất nhiều món ngon, sau đó, ta lại một mình ăn hết nó, ăn cả phần của nàng, đến nỗi ngày hôm sau, ta không dậy được.

Vì sao lúc này nàng không xuất hiện, sau đó mắng ta, bảo ta không được ăn uống linh tinh.

Tử Nhi, ta rất nhớ nàng, nhưng ta không hề khóc, ta là nam nhân, nên ta sẽ không khóc, đúng không.

_

Năm thứ 5.

Năm nay, hoàng huynh thành thân, tân nương là một người rất hung dữ.

Ta nhìn bộ giá y của nàng ta, chợt phát hiện ra, ta còn chưa may giá y cho nàng, vì thế, ta quay về may.

Tử Nhi nếu mặc giá y, chắc chắn sẽ rất đẹp, ta rất muốn nhìn thấy.

Ta nhìn giá y rồi tưởng tượng cảnh nàng mặc nó, đứng bên cạnh ta, mỉm cười.

Ta không được rồi, ta đã khóc, Tử Nhi, vì sao, nàng không ở bên cạnh ta.

Bên ngoài trăng rất đẹp, ai cũng vui mừng cho ngày vui của hoàng đế, ta rất cô đơn, Tử Nhi.

_

Năm thứ 6.

Tử Nhi, ta trưởng thành rồi, bây giờ, nàng không được xem ta là hậu bối nữa rồi.

Có rất nhiều người thích ta đó, nếu nàng không quay về, ta sẽ bị người ta cướp mất.

Vừa rồi, bọn thị vệ cứu được một người, nhưng cô nương đó lại cứ muốn lấy thân báo đáp cho ta. Thật lạ.

Ta đồng ý rồi, ta bán nàng ta vào kĩ viện lấy tiền, nàng thấy ta thông minh không.

Nhưng nàng ta lại cứ la hét đòi làm nha hoàn cho ta, Tử Nhi à, nếu như ta để nàng ta làm nha hoàn, vậy chẳng phải ta lại phải tốn ngân lượng nuôi thêm nàng ta sao, vì vậy, bán nàng ta vào kĩ viện là cách lấy thân báo đáp thuận tiện nhất còn gì.

Tử Nhi, ta rất hay mơ về nàng, nhưng ta chưa thấy đủ, bao giờ, nàng mới quay lại bên cạnh ta.

_

Năm thứ 8.

Tử Nhi, ta sắp hết kiên nhẫn rồi, ta rất muốn gặp nàng, làm sao đây.

Ta đã không còn thể hiện cảm xúc trên mặt nữa, vì cho dù ta có làm thế, thì nàng cũng không quay về bên cạnh ta, an ủi ta, làm cho ta vui.

Tử Nhi, niềm tin của ta sắp vụn vỡ rồi, nàng thật sự sẽ quay về chứ, hay là ta đang tốn thời gian.

Nếu ta nhảy xuống, liệu ta có được gặp nàng không.

Tử nhi, ta sẽ chỉ chờ thêm một chút nữa thôi.

Nếu vẫn không gặp lại nàng, ta sẽ xuống gặp nàng.

Vì vậy, Tử Nhi, mau mau về với ta đi, ta sắp không chịu nổi rồi.

_

Sâu dưới vách Đoạn TRường, xuyên qua từng kẽ đá, nằm sâu trong hành động tăm tối là một khung cảnh đẹp như mơ.

Từng loài sinh vật vẫn đang sống yên bình, sinh hoạt như bình thường.

Ở giữa hồ, thiếu nữ ngủ say bao nhiêu năm nay.

Cuối cùng cũng tỉnh giấc.

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-duong-bao-vuong>